

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 11 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ NOVEMBER 2002

LIAHONA

Om I ären beredda skolen I icke frukta, av Clark Kelley Price

"Och det begav sig, att jag, Nephi, gjorde en båge av trä och en pil av en rak käpp, varefter jag beväpnade mig med båge och pil, och med en slunga med stenar och jag sade till min fader: Vartjän skall jag gå för att finna föda?" (1 Nephi 16:23; se även L&F 38:30).

LIAHONA

- 2 Konferensöversikt för 172:a årliga halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 "O, att jag vore en ängel och kunde
erhålla mitt hjärtas begär"
Gordon B Hinckley
- 7 Kallad av Gud
L Tom Perry
- 10 Den globala kyrkan välsignas av
profeternas röst
Dieter F Uchtdorf
- 13 En glad röst för våra barn
Coleen K Menlove
- 16 Omsluten "av hans kärleks armar"
Neal A Maxwell
- 19 Vad tjänar jag på det?
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 22 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 24 Var det inte tio som blev botade?
David B Haight
- 26 Tionde: Ett prov på tro med eviga
välsignelser
Robert D Hales
- 30 Men om inte
Lance B Wickman
- 33 Offer och lydnad välsignelser
skänker
Robert K Dellenbach
- 36 Vi har valt att tjäna
Jeffrey R Holland
- 39 "Saliga är de som skapar
frid"
Russell M Nelson

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 42 Stavspatriarken
Boyd K Packer
- 46 Den bästa generationen missionärer
M Russell Ballard
- 49 Jag tror jag kan, jag trodde jag
kunde
James E Faust
- 53 Frid, var lugn
Thomas S Monson
- 56 Till prästadömet män
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 60 Efterföljansvärda exempel
Thomas S Monson
- 67 Jag går vart du kallar mig
Dallin H Oaks
- 71 Att de skall vara ett i oss
D Todd Christofferson
- 73 En kvinna med tro
Margaret D Nadauld
- 75 Var värdig det kall du har fått
Henry B Eyring
- 78 Vår tros underbara grund
Gordon B Hinckley

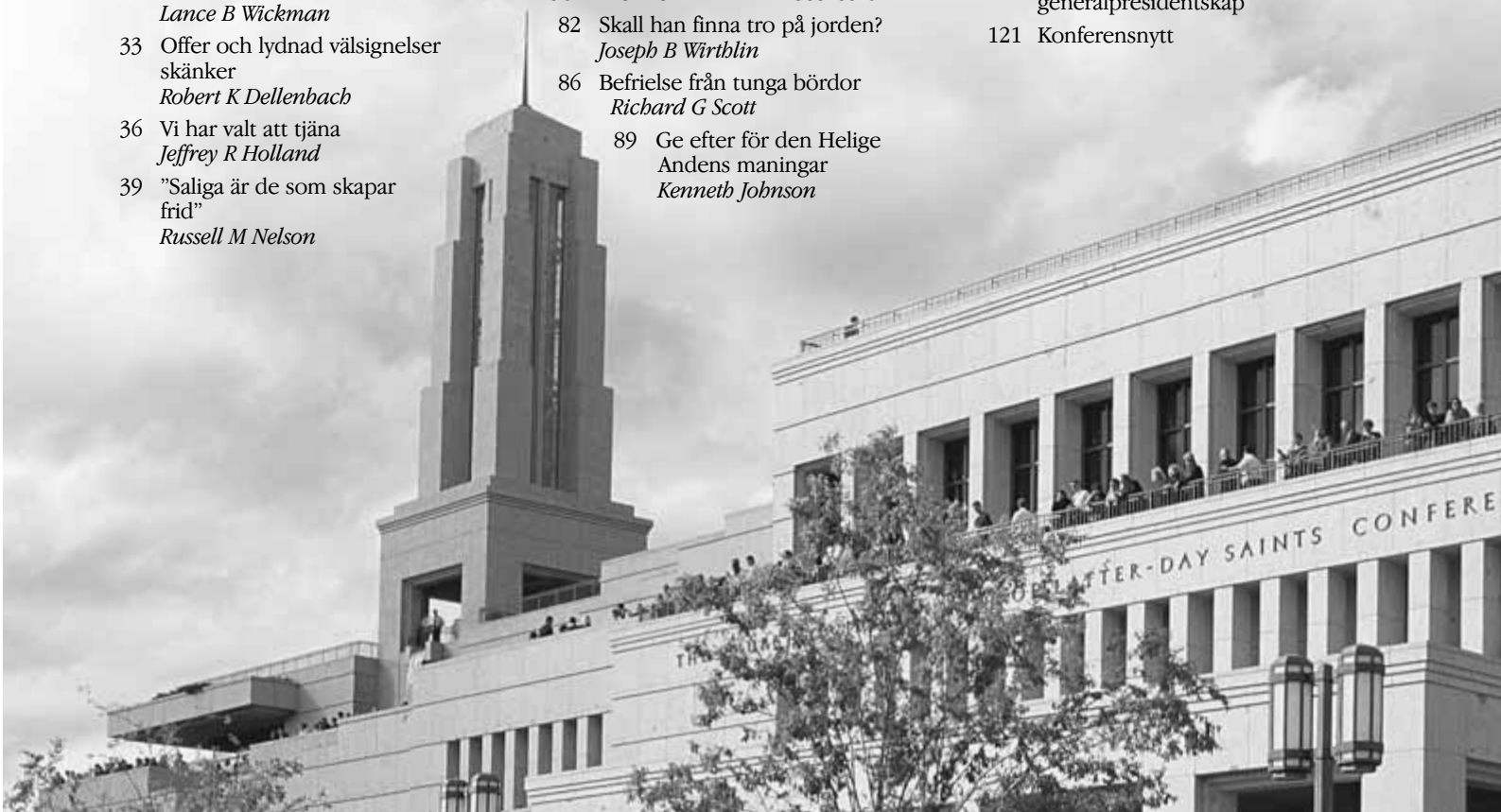
SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 82 Skall han finna tro på jorden?
Joseph B Wirthlin
- 86 Befrielse från tunga bördor
Richard G Scott
- 89 Ge efter för den Helige
Andens maningar
Kenneth Johnson

- 92 Nöje och lycka
Claudio R M Costa
- 94 Kom till Sion, kom till Sion!
Keith B McMullin
- 97 Pappa, är du vaken?
F Melvin Hammond
- 99 Vi kan var och en bli en bättre
människa
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 101 Video: Här är jag, sänd mig
- 103 Med heligt hjärta
Bonnie D Parkin
- 106 Vi välsignar våra familjer genom våra
förbund
Kathleen H Hughes
- 108 Kärlek: En familj, ett hem åt gången
Anne C Pingree
- 110 Ni har alla sänts av Gud
James E Faust
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 115 De talade till oss
- 116 Källmaterial för undervisning
- 120 Biorganisationernas
generalpresidentskap
- 121 Konferensnytt

Översikt över 172:a årliga halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

5 OKTOBER 2002

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Ben B Banks.

Avslutningsbön: Richard D Allred. Sång av tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen organist: "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Det finns en stund av frid och ro", *Psalmer*, nr 87; "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40; "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr 157; "Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

5 OKTOBER 2002

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön:

Charles Didier. Avslutningsbön: Athos M Amorin. Sång av en familjekör från stavar i Hunter (Salt Lake City), Utah, Jared L Dunn körledare, Linda Margetts organist: "Glorious Things Are Sung of Zion", *Hymns*, nr 48; "Come Along, Come Along", *Hymns*, nr 244; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Oh, What Songs of the Heart", *Hymns*, nr 286.

PRÄSTADÖMETS SESSION

5 OKTOBER 2002

Presiderande och mötesledare: Gordon B Hinckley. Inledningsbön: Lynn G Robbins.

Avslutningsbön: Donald L Hallstrom. Sång av en kör med aronska prästadömsbärare från stavar i Provo, Utah; Andrew Crane körledare, John Longhurst organist: "O kommen, I Guds män", *Psalmer*, nr 201; "O du salighetens klippa", *Psalmer*, nr 151; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Vi vill ge världen hans ord", *Barnens sångbok*, s 92.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

6 OKTOBER 2002

Presiderande och mötesledare: Gordon B Hinckley. Inledningsbön: Earl M Monson.

Avslutningsbön: Lynn A Mickelsen. Sång av tabernakelkören, Craig Jessop körledare, Richard Elliot organist: "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Liksom dagg från himlen", *Psalmer*, nr 99; "Härliga Sion, himmelsk brud", *Psalmer*, nr 25; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

6 OKTOBER 2002

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Harold G Hillam.

Avslutningsbön: Jerald L Taylor. Sång av tabernakelkören, Craig Jessop och Barlow Bradford körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Lova och prisad din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40; "En sorgbetyngd och fattig man", *Psalmer*, nr 18 (sång: John Prather; flöjt: Jeanine Goeckeritz; harpa: Tamara Oswald); "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

28 SEPTEMBER 2002

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Bonnie D Parkin.

Inledningsbön: Shirley F Sainz.

Avslutningsbön: Allison Barlow. Sång av en hjälpföreningskör från stavar i Salt Lake City och Rose Park, Utah; Manu Harris körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "May I Serve Thee", av Robinson; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr 2.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Ballard, M Russell 46
Christofferson, D Todd 71
Costa, Claudio R M 92
Dellenbach, Robert K 33
Eyring, Henry B 75
Faust, James E 19, 49, 110
Haight, David B 24
Hales, Robert D 26
Hammond, F Melvin 97
Hinckley, Gordon B 4, 56, 78, 99
Holland, Jeffrey R 36
Hughes, Kathleen H 101, 106
Johnson, Kenneth 89
Maxwell, Neal A 16
McMullin, Keith B 94
Menlove, Coleen K 13
Monson, Thomas S 22, 53, 60
Nadauld, Margaret D 73
Nelson, Russell M 39
Oaks, Dallin H 67
Packer, Boyd K 42
Parkin, Bonnie D 101, 103
Perry, L Tom 7
Pingree, Anne C 101, 108
Scott, Richard G 86
Uchtdorf, Dieter F 10
Wickman, Lance B 30
Wirthlin, Joseph B 82

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org för att få tillgång till generalkonferenstal på Internet på många språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal i detta nummer som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Tamra H Ratieta.

Baksidan: Foto Craig Dimond.

KONFERENSFOTON

Alla foton från konferensen i detta nummer togs av Craig Dimond, Jed A Clark, Welden C Andersen, John Luke, Robert Casey, Mark Hedengren, Kelly Larsen, Tamra H Ratieta, Matthew Reier och Christina Smith.

November 2002 • Årgång 126 • Nummer 11
LIAHONA 22991 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktörsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Utlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset
för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,

Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,

UT 84150-3223, USA; eller e-mail till

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder

"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

November 2002 Vol. 126 No. 11. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ÄMNESREGISTER

Ansvar, 49

Arbete, 94

Barn, 13

Beslutsamhet, 60

Den Helige Anden, 16, 71,
75, 89

Enighet, 71

Faderskap, 7, 46, 97

Familjen, 36, 97, 99, 106,
108, 110

Familjens hemafton, 56

Fred, 39

Frid, 10, 53, 86

Frälsningsplanen, 92

Förberedelse, 46, 110

Förbund, 103, 106

Föredöme, 60

Förlåtelse, 39, 86

Försoningen, 10, 33, 71, 86

Föräldraskap, 30

Girighet, 19, 53

Givmildhet, 19

Glädje, 13

Gudomlig vägledning, 16,
75

Handling, 82

Helgelse, 94

Hemmet, 99, 103, 108, 110

Hjälpföreningen, 101, 110

Inspiration, 89

Jesu Kristus, 13, 16, 24,
33, 78

Joseph Smith, 33, 78

Kallelser i kyrkan, 36, 42,
67, 75

Konsekvenser, 86

Kristi ljus, 89

Kristlig kärlek, 108, 110

Kvinnor, 73, 101, 108, 110

Kyrkans historia, 4, 101

Kärlek, 30, 39, 94, 97, 103,
108

Ledarskap, 7, 22, 97

Lojalitet, 60

Lycka, 92, 99

Lydnad, 26, 60, 67, 92, 103

Läkning, 86

Lärjungeskap, 16

Missionärer, 46, 56, 67

Mod, 60

Moral, 53, 56, 106

Motgångar, 16

Möjligheter, 42

Nöje, 92

Oberoende, 56, 94

Offer, 4, 19, 33, 36

Oförskräcktthet, 73

Omvändelse, 86

Optimism, 60

Osjälviskhet, 19

Oärlighet, 53

Patriarkaliska välsignelser,
42

Patriarker, 42

Pionjärer, 10

Profeter, 10

Profetia, 42

Prästadömet, 7, 49

Rättfärdighet, 110

Röstning, 22

Samvete, 53, 89

Sion, 94

Självdisciplin, 97

Självförtroende, 73, 82

Skulder, 53, 56, 82

Sorg, 30

Ständiga utbildningsfonden,
56

Tacksamhet, 24

Talanger, 9

Tålmod, 53, 60

Tempelrekommendationer,
56

Tempeltjänst, 4

Templet i Nauvoo, 4

Tillit, 73

Tionde, 26

Tjänande, 19, 36, 49, 67, 75,
108

Tro, 26, 30, 60, 73, 78, 82

Undergivenhet, 30, 71, 82

Undervisning, 13

Visdomsordet, 53

Vittnesbörd, 24

Välsignelser, 24, 26, 33, 106

Vänlighet, 99, 103

Värdighet, 46

Världsomfattande kyrka, 10,
78

Återställelsen, 78

Äktenskap, 7, 97

Äldre missionärspår, 67

Ödmjukhet, 60

Övergrepp, 56

"O, att jag vore en ängel och kunde erhålla mitt hjärtas begär"

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag uppmanar er . . . att använda kyrkans tempel. Besök dem och för vidare det stora och förunderliga verk som himlens Gud avsett åt oss.

Mina älskade bröder och systar, vi välkomnar er återigen till en världsomfattande konferens för Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga.

Alma förkunnade: "O, att jag vore en ängel och kunde erhålla mitt hjärtas begär, att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med min röst skaka jorden samt predika

omvändelse till alla folk!" (Alma 29:1).

Vi har nått den punkt när vi nästan kan göra detta. Det som händer på denna konferens förs ut över världen, och talarna kan höras och ses av sista dagars heliga i varje världsdel. Vi har kommit mycket långt på vägen att förverkliga uppfyllandet av den syn som framställs i Uppenbarelseboken: "Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag" (14:6).

Vilket underbart tillfälle det här är, mina bröder och systrar. Det är svårt att riktigt fatta. Vi talar från detta imponerande konferenscenter. Jag vet ingen byggnad som kan jämföras med denna.

Vi är som en stor familj, representanter för den mänskliga familjen på denna väldiga och vackra jord.

Många av er deltog i invigningen av templet i Nauvoo i juni i år. Det var en stor och förunderlig händelse som vi

sent ska glömma. Vi invigde inte endast en ståtlig byggnad, ett Herrens hus; vi invigde också ett vackert minnesmärke över profeten Joseph Smith.

År 1841, två år efter ankomsten till Nauvoo, tog han första spadtaget till ett Herrens hus som skulle stå som en kronjuvel i Herrens verk.

Det är svårt att fatta att en så stor-slagen byggnad under sådana villkor och omständigheter skulle planeras på en plats som då var i Amerikas nybyggartrakter.

Jag tvivlar, jag tvivlar allvarligt på, att det fanns en enda lika märklig och storslagen byggnad i hela staten Illinois.

Den skulle helgas åt den Allsmäktiges verk, till att genomföra hans eviga avsikter.

Ingen möda sparades. Ingen uppoffring var för stor. Under de följande fem åren högg man sten och lade ut hörnstenar och grund, murar och utsmyckningar. Hundratals män for norr ut och levde där en tid för att hugga timmer, väldiga mängder, och band det samman till timmerbuntar som sedan flottades nedför floden till Nauvoo. Vackra gjutformar snidades av detta timmer. Småpengar samlades in för inköp av spik. Otroliga uppoffringar gjordes för att anskaffa glas. De byggde ett tempel till Gud, och det

måste bli det allra bästa de hade möjlighet till.

Mitt i allt detta blev profeten och hans bror Hyrum dödade i Carthage, den 27 juni 1844.

Ingen av oss som lever i dag kan fatta vilket fruktansvärt slag detta var för de heliga. Deras ledare var borta, han, visionernas och uppenbarelsernas man. Han var inte bara deras ledare. Han var deras profet. Stor var deras sorg, hemsk deras förtvivlan.

Men Brigham Young, presidenten för de tolv kvorum, grep tyglarna. Joseph hade lagt sin myndighet på apostlarnas axlar. Brigham beslöt att färdigställa templet, och arbetet

fortsatte. Natt och dag arbetade de vidare trots alla hotelser som slungades mot dem av den laglösa pöbeln. År 1845 visste de att de inte kunde stanna kvar i den stad de byggt på flodens sankt stränder. De visste att de måste ge sig av. Det blev en tid av febril verksamhet: först fullborda templet och därefter bygga vagnar och samla in förnödenheter för att kunna dra västerut i vildmarken.

Förordningsarbetet påbörjades innan templet var helt färdigställt. Det fortsatte febrilt till dess folket under den kalla vintern 1846 började stänga dörrarna till sina hem och vagnarna långsamt rullade längs Parley

Street ner till stranden, över floden och upp på strandbanken på Iowasidan.

Utvandringen fortsatte. Floden frös till i den stränga kylan. Men det gjorde att de kunde gå över på isen.

De såg bakåt, österut, för sista gången på sina drömmars stad och sin Guds tempel. Sedan såg de västerut mot ett ovisst öde.

Templet invigdes en kort tid senare, och de som invigde det sade "amen" och drog vidare. Byggnaden antändes senare av en mordbrännare som var nära att få sätta livet till vid sitt onda dåd. En tornado raserade det mesta av det som var kvar. Herrens hus, deras strävans stora mål, var borta.

Nauvoo blev nästan en spökstad. Den tynade bort tills den blev nästan utplånad. Tempelplatsen plöjdes upp och besåddes. Åren gick, och långsamt skedde ett uppvaknande. Vårt folk, avkomlingar till dem som en gång bodde där, behöll inom sig minnen av sina förfäder och en önskan att hedra dem som betalat ett så fruktansvärt pris. Gradvis vaknade staden till liv igen och delar av Nauvoo restaurerades.

Under Andens maningar och drivna av min fars önskningar, vilken hade

varit missionspresident i området och som önskat återuppbygga templet till Nauvoos hundraårsjubileum men aldrig fått möjlighet till det, tillkännagav vi vid aprilkonferensen 1999 att vi skulle återuppbygga detta historiska byggnadsverk.

Luften blev fylld av spänning. Män och kvinnor trädde fram med en önskan att hjälpa till. Stora penningbidrag och löften om frivilligt arbete erbjöds. Återigen sparades inga medel. Vi skulle återuppbygga Herrens hus som ett minnesmärke över profeten Joseph och som en offergåva till vår Gud. Den 27 juni i somras, på eftermiddagen ungefär vid samma tid då Joseph och Hyrum blev skjutna i Carthage 158 år tidigare, invigde vi detta storslagna nya byggnadsverk. Det är en plats med stor skönhet. Det står på exakt samma plats som det ursprungliga templet. Yttermåttan är exakt desamma som de ursprungliga. Det är ett lämpligt och passande minnesmärke över denna tidsutdelnings store profet, siaren Joseph.

Jag är så tacksam, så djupt tacksam för det som hänt. Idag, vänt åt väster, på den höga kullen med utsikt över staden Nauvoo, därifrån tvärsöver Mississippi och över Iowas slätter, står

nu Josephs tempel, ett storslaget Guds hus. Här i Saltsjödal, vänt mot öster, mot det vackra templet i Nauvoo, står Brigham's tempel, Salt Lake-templet. De står vända mot varandra som bokstöd mellan vilka finns volymer av berättelser om lidandet, sorgerna, uppoffringarna och till och med döden för tusentals som företog den långa färden från Mississippifloden till Stora saltsjödal.

Nauvoo blev det 113:e templet i verksamhet. Vi har sedan dess invigt ett till i Haag i Nederländerna, så att det totalt finns 114. Dessa underbara byggnader av varierande storlek och utformning är nu spridda över jordens länder. De har uppförts för att bistå vårt folk i att främja den Allsmåttiges verk, vilkens avsikt är att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan (se Moses 1:39). Dessa tempel har uppförts för att användas. Vi hedrar vår Fader när vi använder dem.

Vid inledningen av denna konferens uppmanar jag er, mina bröder och systrar, att utnyttja kyrkans tempel.

Besök dem och för vidare det stora och förunderliga verk som himlens Gud avsett åt oss. Låt oss där lära oss om hans vägar och hans planer. Låt oss där sluta förbund som ska leda oss på rättfärdighetens, osjälviskhetens och sanningens stigar. Låt oss där förenas som familjer under ett evigt förbund som administreras av Guds prästadömes myndighet.

Och må vi där utsträcka samma välsignelser till dem av gångna generationer, ja, våra egna förfäder, som väntar på det tjänande som vi nu kan ge dem.

Må himlens välsignelser vila över er, mina älskade bröder och systrar. Må Elias ande vidröra era hjärtan och mana er att utföra detta verk för andra som inte kan gå framåt förrän ni gör detta. Må vi glädjas över den härliga förmån som vi fått, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Kallad av Gud

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Vi har fått prästadömet stora kraft. Det välsignar oss som individer och välsignar också vår familj.

I femte trosartikeln står det: "Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem som har myndighet."¹

Ett av de viktigaste ämbeten vi har i prästadömet, ett som kräver vår ständiga uppmärksamhet, finns i vårt hem och bland vår familj. Bröder, som fäder och vår familjs patriark ska vi "enligt gudomlig plan . . . presidera över [vår] familj i kärlek och rättfärdighet och [vi] har ansvaret att sörja för och beskydda [vår] familj." "Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn . . . Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att

hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur — mödrar och fäder — kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter."²

Vi lever i en värld som ropar efter rättfärdigt ledarskap, baserat på tillförlitliga principer.

I vår kyrka undervisas vi, på vårt eget unika sätt, om ledarskapets sanna principer, under ledning av prästadömet. Jag tror att få av oss inser prästadömet potential och vilken välsignelse det är. Ju mer vi lär oss om att bära prästadömet och ju mer vi förstår hur det fungerar, desto mer uppskattar vi de välsignelser som Herren har givit oss.

John Taylor sade en gång:

"Jag skall kortfattat svara att [prästadömet] är Guds styrelsesätt, både på jorden och i himlarna, ty det är genom denna makt, verkande kraft och princip som allt styrs på jorden och i himlarna, och det är genom denna kraft som allt uppehålls och understöds. Det styr allt — det uppehåller allt — och har att göra med allt som är förbundet med Gud och sanningen.

Det är Guds kraft delegerad till intelligenserna i himlarna och till människor på jorden. . . . och när vi kommer till Guds celestiala rike skall vi finna att där råder den mest fullkomliga ordning och harmoni, eftersom det fullkomliga mönstret, det mest fullkomliga styrelsesättet verkar där. Och när eller var dessa principer

än har utvecklats på jorden, har de frambringat välsignelser och frälsning för den mänskliga familjen i proportion till hur de har spridits och efterlevts. Och när Guds styrelsesätt omfattas i större skala och när den bön Jesus lärde sina lärjungar besvaras och Guds rike finns på jorden och hans vilja sker här såsom i himlen, då, och inte förrän då, är kärleken, friden, harmonin och enigheten universell."³

Herren visade oss vad prästadömet kan uppnå när han undervisade sina apostlar, de som skulle föra hans verk vidare efter hans död. Han förkunnade för dem: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn."⁴

En av välsignelserna som kommer av att ta emot prästadömet är att få tillhöra ett kворum. Ett kворum i prästadömet består av en grupp män som har samma ämbete i prästadömet. Kvorumen organiseras för att uppbyggnaden av Guds rike ska gå fortare framåt.

President Stephen L. Richards gav oss vid ett tillfälle en trefaldig beskrivning av ett prästadömskворum. Han sade att ett prästadömskворum är tre saker: "För det första en klass, för det andra ett brödraskap och för det tredje en hjälpenhet."⁵

Jag lärde mig för många år sedan hur ett kворum fungerar på dessa tre sätt. Jag deltog i ett möte för högpräster i ett litet samhälle i södra Wyoming. Den veckan handlade lektionen om rättfärdiggörelse och helgelse. Det var uppenbart när lektionen började att läraren hade förberett sig väl för att kunna undervisa sina bröder. Men svaret på en fråga gjorde att lektionen ändrade inriktning. Som svar på frågan sade en bröder: "Jag har med stort intresse lyssnat till lektionen. Tanken slog mig att det som presenteras snart skulle glömmas bort om vi inte finner ett

sätt att använda oss av lektionsmaterialet i vår vardag.” Sedan gav han kvorumet ett förslag på vad de kunde göra.

Kvällen innan hade en person i deras samhälle gått bort. Hans hustru var medlem i kyrkan, men det hade inte han varit. Denne högrepräst hade besökt änkan och beklagat sorgen. När han lämnade hemmet såg han ut över den avlidne broderns vackra bondgård. Han hade lagt ner så mycket tid och arbete på att bygga upp den. Alfalfa var redo att slå och säden var snart mogen att sköras. Hur skulle denna stackars syster orka med alla plötsliga problem som nu mötte henne? Hon behövde tid till att ställa om sig inför alla nya ansvar.

Han föreslog att gruppen skulle utöva den princip som hade lärts ut — genom att arbeta tillsammans med änkan och ta hand om ankans gård tills hon och hennes familj hade kommit fram till en mer permanent lösning. Återstoden av mötet användes till att planera hur man kunde hjälpa henne.

När vi lämnade klassrummet rådde en god anda bröderna emellan. Jag hörde en av dem säga följande när han gick ut genom dörren: ”Det här är precis vad vi behöver för att få gruppen att arbeta tillsammans igen.” En lektion hade givits, ett brödraskap

hade stärkts och ett tjänandeprojekt hade planerats för att möta någons behov.

Dessa grundläggande principer som vi lärt oss att vi ska använda i kvorumen, gäller inte endast kvorumen. Samma principer styr prästadsörets ledarskap i hemmet. Vi har fått gudomlig befallning att ”uppfostra [våra] barn i ljus och sanning”.⁶ Om fäder inte uppfostrar sina barn i ljus och sanning blir Herren missnöjd med dem. Detta är budskapet:

”Sannerligen säger jag dig, min tjänare . . . du har förblivit under . . . fördömelse.

Du har icke undervisat dina barn om ljus och sanning efter befallningarna, och därför har den onde ännu makt över dig, och detta är orsaken till din bedrövelse.

Nu giver jag dig en befallning: Om du vill bli befriad, skall du sätta ditt hus i ordning, ty det finnes mycket däri, som icke är rätt.”⁷

Kyrkan måste behålla sin familjeorienterade inställning. Vi måste undervisa om principen att bygga generationer av medlemmar som har gift sig i templet och som är trofasta. Vi måste undervisa om grundläggande principer och förstå sambandet mellan individens och familjens andliga tillväxt. Vi vill att resultatet ska vara uppenbart: vi vill inbjuda medlemmar att komma till Kristus och uthärda intill änden.

En av de första instruktioner som mannen och kvinnan fick var: ”Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött.”⁸

I sin gudomliga plan instiftade Gud äktenskapet för att skapa sin grundläggande enhet — familjen. En av de första principerna han undervisade Adam och Eva om var att utveckla ett gott förhållande. Skrifterna säger:

”Och Adam och hans hustru Eva åkallade Herrens namn och de hörde Herrens röst i riktning mot Edens

lustgård tala till sig, och de sågo honom icke, ty de voro avstängda från hans närvaro.

Och han befälde dem, att de skulle tillbedja Herren sin Gud och offra förstlingarna i sina hjordar som ett offer åt Herren. Och Adam åtlydde Herrens befallningar.”⁹

Sedan befälde Herren våra första jordiska föräldrar att de skulle undervisa sina barn att lyda hans lagar och ”Adam och Eva välsignade Guds namn och de kungjorde allt för sina söner och döttrar”.¹⁰

President Spencer W Kimball har undervisat oss om familjens eviga natur:

”Receptet är enkelt, det innehåller endast några få ingredienser, men varje ingrediens kan verka på många sätt.

För det första måste det finnas en riktig inställning till äktenskapet, en inställning som gör att personerna i fråga väljer en partner som är så fullkomlig som möjligt i alla de avseenden som är av betydelse för dem. Sedan måste dessa två personer tillsammans komma inför altaret i templet med en förvissning om att de måste arbeta hårt för att få ett framgångsrikt liv tillsammans.

För det andra måste det finnas ett stort mått av osjälviskhet. Det gäller för båda att glömma sig själv och planera familjelivet och allt som hör därtill efter vad som är bäst för familjen, och undertrycka självviskheten.

För det tredje måste kärleken hållas levande och tillåtas växa genom ständig uppvaktning och fortsatta uttryck för tillgivenhet, vänlighet och omtanke.

För det fjärde måste makarna helt och fullt leva efter Herrens bud, så som de fastställts i Jesu Kristi evangelium.”¹¹

Hemmet ska vara ett ankare, en trygg plats, en tillflykt, en lycklig plats där familjer lever tillsammans, en plats där barnen är älskade. Föräldrar bör undervisa sina barn om livets stora

lärdomar i hemmet. Hemmet bör vara det centrala i en persons jordiska erfarenhet, där kärlek och ömsesidig respekt blandas på rätt sätt.

Att vara en evig följeslagare är det enda som är viktigare än att vara en jordisk förälder. Fäder och mödrar behöver begrunda sin roll i detta stora ansvar. Mina barn lärde mig något mycket viktigt för många år sedan. Vår familj hade flyttat från Kalifornien till New York, där jag hade tackat ja till ett jobb på ett nytt företag. Vi började leta efter ett nytt hem i de samhällen som låg närmast staden. Men vi drog oss sakta längre ut från staden för att hitta ett hem i ett

område som passade våra behov. Vi hittade ett vackert hem som låg ganska långt från New York. Det var ett envåningshus som låg inbäddat bland de underbara, djupa skogarna i Connecticut. Det slutgiltiga provet innan vi köpte huset bestod i att jag åkte pendeltåget till New York för att se hur lång tid det skulle ta att pendla till jobbet. Jag gjorde detta och återvände ganska modfälld. Resan tog en och en halv timme enkel väg. Jag gick till vårt hotellrum där min familj väntade på mig och gav mina barn två saker att välja mellan.

"Ni kan antingen ha det nya huset eller en far", sade jag. Till min stora

förvåning svarade de: "Vi väljer huset. Du är ju ändå aldrig hemma." Jag blev förkrossad. Det som mina barn sade var sant. Jag behövde omvända mig omgående. Mina barn behövde en far som var hemma mer. Vi kompromissade till slut och köpte ett hus som låg närmare staden, med kortare pendlingsavstånd. Jag ändrade mina arbetsvanor så att jag fick mer tid för min familj.

I alla tider har Herren befallt sitt folk att de ska undervisa sina barn i sanning och rättfärdighet. Vi uppmanar er att samla era familjer omkring er och ha familjebön, studera skrifterna, arbeta och ha roligt tillsammans. Vi råder er

att hålla familjeråd och uppmuntra alla medlemmar i er familj att delta i viktiga beslut, som att planera familjeaktiviteter.

President Brigham Young lärde: "Prästadömet . . . är ett fullkomligt styrelsesätt och det enda som kan frälsa den mänskliga familjen från allt ont som nu hemsöker den, och tillförsäkra den lycka i nästa liv."¹²

Vi har fått prästadömet stora kraft. Det välsignar oss som individer och välsignar också vår familj. Det välsignar det kvorum vi tillhör. Det välsignar den församling som vi kallats att verka inom, och det välsignar den värld vi lever i. Vi måste lära oss hur vi i rättfärdighet kan följa den lära och undervisning som Herren har gett oss som bärare av hans heliga prästadöme. Vi har fått rådet:

"Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.

Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas."¹³

Må Herren välsigna oss som medlemmar i hans kyrka, så att vi må inse vilken välsignelse det är att prästadömet finns på jorden och att vi kan använda det för att välsigna våra familjer och mänskligheten. Må vi växa och bättre förstå vår relation till Gud, vår Evige Fader, och det prästadöme som han har gett oss, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Trosartiklarna 1:5.
2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, oktober 1998, s 24.
3. "On Priesthood", *Improvement Era*, juni 1935, s 372.
4. Johannes 15:16.
5. Conference Report, oktober 1938, s 118.
6. Läran och förbunden 93:40.
7. Läran och förbunden 93:41–43.
8. Moses 3:24.
9. Moses 5:4–5.
10. Moses 5:12.
11. *Marriage and Divorce* (1976), s 17–18.
12. *Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 18.
13. Läran och förbunden 107:99–100.

Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i presidentskapet för de sjuttios kvorum

Låt oss lyssna på våra nutida profeter när de hjälper oss att fokusera på det som är centralt i Skaparens plan.

Vilken glädje och vilken förmån det är att få vara en del av denna världsomspännande kyrka och bli upplyft av profeter, siare och uppenbarare! Denna konferens sänds till 68 länder och översätts till 55 olika språk. Detta är verkligen en global kyrka med medlemmar spridda över jordens nationer. Vi är alla barn till en levande och kärleksfull Gud, vår himmelske Fader. Jag älskar er, mina kära bröder och systrar.

Vi samlades för bara tre månader sedan, under president Gordon B Hinckleys inspirerade ledarskap, för

invigning av det återuppbyggda templet i Nauvoo. Det förde oss tillbaka till profeten Josephs tid och påminde oss om de tidiga heliga, deras offer, svårigheter och tårar, men också om deras mod, tro och tillit till Herren. Jag har inga förfäder bland 1800-talets pionjärer. Men ända sedan jag blev medlem i kyrkan har jag känt mig nära dessa tidiga pionjärer som korsade prärien. De är mina andliga förfäder, liksom de är alla medlemmars andliga förfäder, oavsett nationalitet, språk eller kultur. De har inte bara grundat en trygg plats i väst utan också den andliga grundvalen för rikets uppbyggande i alla världens nationer.

När Jesu Kristi återställda evangeliums budskap nu tas emot runt om i världen, är vi alla pionjärer i vårt eget område och under våra egna förhållanden. Det var under den kaotiska tiden i Tyskland efter andra världskriget som min familj först kom i kontakt med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. George Albert Smith var då kyrkans president. Jag var bara ett barn och inom loppet av sju år hade vi förlorat alla våra ägodelar vid två tillfällen. Vi var flyktingar med en osäker framtid. Men under samma

Första presidentskapet och medlemmar av de tolv apostlarnas kvorum på förhöjningen i konferenscentret.

tidsperiod fick vi något som inga pengar i världen någonsin kan köpa. Vi fann en himmelsk tillflykt, en plats där förtvivlan flydde — Jesu Kristi återställda evangelium och hans kyrka, ledd av en sann och levande profet.

Under denna tid i min barndom lekte jag i sönderbombade hus och växte upp med de ständigt närvarande följderna av ett förlorat krig och en medvetenhet om att mitt eget land hade orsakat stort lidande i många nationer under det fasansfulla andra världskriget.

Det glada budskapet att Jesus Kristus hade utfört en fullkomlig försoning för mänskligheten, återlöst alla från graven och att han belönar varje människa efter hennes gärningar, var den helande kraften som förde hopp och frid tillbaka till mitt liv.

Vilka våra provningar än är, kan våra bördor bli lätta om vi inte endast tror på Kristus utan också

på hans förmåga och kraft att rena våra liv och trösta oss, och tar emot hans frid.

President David O McKay var profet när jag var i tonåren. Det kändes som om jag kände honom personligen. Jag kände hans kärlek, vänlighet och värdighet. Han ingav mig förtroende och mod när jag var ung, trots att jag växte upp i Europa, hundratals mil bort. Det kändes som om han litade på mig, och jag ville inte göra honom besviken.

En annan källa till styrka var ett brev som aposteln Paulus skrev när han satt i fängelse, det var till Timoteus, hans närmaste medarbetare och vän. Han skrev:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre” (2 Tim 1:7–8).

Dessa ord, som en av vår Frälsares

forntida apostlar skrev, påverkade mig starkt under efterkrigstiden, liksom de gör än i dag. Men hur många av oss låter inte vår rädsla ta kontrollen över vårt liv under denna tid av internationellt spända förhållanden, ekonomiska och politiska oroligheter och personliga provningar.

Gud förändrar inte sitt budskap. Gud behandlar alla i den mänskliga familjen lika. Vi kanske tillhör en stor församling eller en liten gren, klimat och vegetation kan variera, kulturen och språket kan variera och färgen på vår hud kan vara helt annorlunda. Men den universella kraften i och välsignelserna av det återställda evangeliet finns tillgängliga för alla, oavsett kultur, nationalitet, politiskt system, tradition, språk, ekonomiska omständigheter eller utbildning.

Idag finns återigen apostlar, siare och uppenbarare som är väktare på

tornet, som kommer med budskap om himmelska, helande sanningar. Gud talar genom dem. De är starkt medvetna om de olika förhållandena som vi medlemmar lever i. De lever i denna värld, men de är inte av denna värld.

Vi har en levande profet på jorden, president Gordon B Hinckley. Han känner till våra prövningar och farhågor. Han ger inspirerade svar. För ett år sedan undervisade han oss på sitt optimistiska och tydliga sätt. Han sade:

"Det finns ingen anledning att frukta. Vi kan ha frid i våra hjärtan och frid i våra hem. Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.

"Vår trygghet finns i omvändelsen. Vår styrka finns i lydningen mot Guds bud" ("Tiderna vi lever i", *Liabona*, jan 2002, s 86).

Profeten talar till oss i Herrens namn och han talar klarspråk. Mormons bok bekräftar detta: "Ty Herren Gud giver förståndet ljus,

och han talar till människor, till deras förstånd, enligt deras språk" (2 Nephi 31:3).

Det är vårt ansvar att inte endast lyssna på Herren utan att också handla efter hans ord, så att vi kan göra anspråk på förordningarna och förbunden som finns i det återställda evangeliet. "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte" (L&F 82:10).

Det kan finnas stunder när vi känner oss överväldigade, sårade, eller på missmodets rand, trots att vi anstränger oss så mycket att vara goda medlemmar av kyrkan. Var vissa om att det finns balsam i Gilead. Låt oss lyssna på våra nutida profeter när de hjälper oss att fokusera på det som är centralt i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse. Herren känner oss, han älskar oss, han vill att vi ska lyckas, och han uppmuntrar oss genom att säga: "Sen till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar,

att [män eller kvinnor] skall löpa fortare än [de] förmår . . . [men] det höves [dem] att vara flitig[a]" (Mosiah 4:27).

Är vi flitiga i att efterleva Guds befallningar, utan att göra mer än vad vi har styrka till? Eller promenerar vi bara sakta framåt? Använder vi vår tid, våra talanger och förmågor vist? Inriktar vi oss på det som betyder mest? Följer vi profeternas inspirerade råd?

Ett exempel på något som är av stor betydelse för människan är hur vi stärker våra egna familjer. Principen om familjens hemafton gavs till oss år 1915. President McKay påminde föräldrarna återigen år 1964: "Ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet" (citerat från J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], s 42; i Conference Report, apr 1964, s 5). 1995 uppmanade våra nutida profeter hela världen att stärka familjen som samhällets grundläggande enhet. Och för bara tre år sedan sade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum kärleksfullt: "Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta det gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt" ("Brev från första presidentskapet", *Liabona*, dec 1999, s 1).

Låt oss ödmjukt och trofast förnya vår hängivenhet och vårt åtagande att följa profeterna, siarna och uppenbarnarna med all iver. Låt oss lyssna till, ta emot undervisning från och upplysas av dem som bär rikets alla nycklar. Och när vi deltar i denna konferens, må då våra hjärtan förändras, så att vi får en stark önskan att göra gott, så att vi må vara pionjärer och bygga den andliga grund som kommer att upp-
rätta kyrkan i vår del av världen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Tabernakelkören stod för sångnumren under flera konferenssessioner.

En glad röst för våra barn

COLEEN K MENLOVE

Primärföreningens generalpresident

Det är vår uppgift och vår förmån att flitigt undervisa och vittna för våra barn om att Jesu Kristi evangelium är sant.

Jag tycker om utropstecken! Jag använder dem ofta när jag skriver meddelanden åt mig själv och andra. Det är ett sätt att visa entusiasm och hängivenhet. Efter ett av mina favoritskriftställen finns ett utropstecken:

”Vad höra vi nu i detta evangelium vi mottagit? 'En glad röst!'” Det finns ytterligare 14 utropstecken i versen och de fyra som följer. De lyder delvis så här:

”En röst om barmhärtighet från himmelen och en röst om sanning utur jorden . . . en röst om . . . ett glatt budskap om stor fröjd! . . .

” . . . Huru härlig är icke den röst vi höra från himmelen, vilken talar i våra

öron om härlighet [och] frälsning . . . !”¹ — med ett utropstecken.

Vi kan höra en glad röst som ger oss hopp och glädje i vårt liv. Glädjen över vårt vittnesbörd om Frälsaren kan genomsyra alla aspekter av vårt liv när vi söker att komma till Kristus.

Hur är det med våra barn? Hör de oss uttrycka stor glädje och hopp i evangeliet? Efter en lektion i Primär om Joseph Smiths första syn, fick klassen i uppdrag att rita bilder som de skulle ta med sig hem och visa för familjen. Läraren hade berättat för barnen om mörkret som omgav Joseph innan Fadern och Sonen visade sig. En sexårig flicka tog fram en svart krita och började rita. Hon fyllde nederdelen och ena sidan av papperet med så mycket svart hon kunde. När läraren frågade henne vad bilden betydde, svarade hon att hon ritade Joseph Smith i mörkret.

Läraren frågade: ”Vet du att när vår himmelske Fader och Jesus visade sig, så kunde inte mörkret stanna kvar längre? Vår himmelske Fader och Jesus har alltid större makt än Satan, och de kommer att skydda dig.”

Barnet började rita på papperet igen. Längst upp ritade hon två figurer och sedan bytte hon den svarta kritan mot en skinande gul krita och fyllde resten av papperet med ljus.

Det är i detta ljus, det återställda

evangeliets ljus, och med ”en glad röst” som föräldrar kan hjälpa sina barn att få kunskap om sanningen. Motståndaren är verklig, men barnen kan känna den frid och glädje som kommer från evangeliets ljus när de utövar tro på Jesus Kristus. Våra barn kan inte uppleva detta ljus om vi inte undervisar dem om evangeliet.

Herren anvisade föräldrarna att ”uppfostra [sina] barn i ljus och sanning”.² Han uppmanade oss också att lära våra barn ”att bedja och att vandra uppriktigt för Herren”,³ och att ”förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning”.⁴ När vi lär dem om evangeliets sanningar, hjälper vi deras öron, sinnen och hjärtan att vara mottagliga för ”den glada rösten” och hjälper dem vilja vara värdiga att få evig glädje.

Det finns exempel på detta i Mormons bok. Enos far undervisade honom ”i Herrens tukt och förmaning”. Denna stora välsignelse fick Enos att utropa: ”Välsignat vare fördenskull Guds namn!”⁵ Enos förklarar därefter att ”de ord, som jag ofta hört min fader tala angående evigt liv och de heligas glädje, hade sjunkit djupt i mitt hjärta”.⁶

En vän berättade för mig om en upplevelse hon hade i en liten gren i kyrkan där hon var det enda barnet i Primäråldern. Hon såg ivrigt fram emot att få sitta i soffan bredvid sin mamma på samma dag och vid samma tid varje vecka för att lära sig om Jesu Kristi evangelium och hur man efterlever det. Noggrant protokoll fördes i en anteckningsbok och den visar att dessa primärmöten i hemmet alltid innehöll bön, sång och en lektion.

Mamman önskade att hennes lilla dotter skulle få ett vittnesbörd om Jesus Kristus och känna glädjen i evangeliet. Hon gav sin dotter det som hade varit så viktigt för henne själv som barn. Denna lilla flicka, som nu är en kvinna inom förbundet, fylld

av tro, ser tillbaka på sin barndom med stor uppskattning tack vare moderns entusiasm och hängivenhet för att undervisa henne om Frälsaren. Denna mors flit blev till glädje för hennes dotter — med utropstecken!

De levande profeterna undervisar tydligt om vår heliga plikt att undervisa våra barn.⁷ I ett brev som första presidentskapet sände ut rådde de oss "att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt."⁸

Ja, livet kan vara jättigt för föräldrarna och håller på att bli det för barnen också. Det är så lätt att säga att vi inte har tid till allting. När jag ser

tillbaka på den tiden, som gick alltför fort förbi, kan jag nu se att varje dag var fylld av dyrbara små ögonblick då jag hade många möjligheter att hjälpa våra barn att höra "den glada rösten" i evangeliet. Barnen lär sig ständigt av oss. De lär sig vad som är viktigt, både genom det vi väljer att göra och det vi väljer att inte göra. Lättvindiga och sporadiska familjeböner, skriftstudier och hemaftnar räcker inte för att stärka våra barn. Var ska barnen lära sig evangeliet och sådana normer som kyskhet, redbarhet och ärlighet, om inte i hemmet? Dessa värderingar kan förstärkas i kyrkan, men det är föräldrarna som är mest kapabla och mest effektiva när det gäller att undervisa sina barn om dem.

När vi förstår vilka dessa barn är och deras möjligheter i Guds rike kan vi få en större önskan att möta svårigheterna med större tålamod —

med större kärlek. Herren hjälper oss att undervisa våra barn om vi gör allt som står i vår förmåga. Familjen är evig och Frälsaren vill att vi ska lyckas. När vi söker Andens hjälp kan vi få den tröst, vägledning och uppmuntran vi behöver för att uppfylla vårt ansvar som föräldrar och få välsignelserna som tillhör föräldraskapet.

Kyrkans gudomligt inspirerade program och de som kallats att tjäna våra barn kan hjälpa oss. Min make och jag är tacksamma för biskopar, prästdöms- och biorganisationsledare, hemlärare och besökslärare, som bidragit till att stärka vår familj. Vare sig vi har barn hemma eller inte, bör vi alla inse att vi har en viktig funktion när det gäller att bistå föräldrarna.

Barnen har så stor förmåga att lära sig de viktiga saker som hör riket till. När vi lyssnar på dem kan vi bättre förstå hur de tillämpar det som de lär

sig om evangeliet. En far förklarade för sin fyraåriga dotter att familjen hade använt nästan hela dagen till att städa huset och att alla rum var städade utom ett.

"Vet du vilket rum det är som inte är städad?" frågade han henne.

"Mitt", svarade hon snabbt.

"Finns det någon som kan hjälpa till att städa ditt rum?" frågade han och väntade på att hon skulle svara att hon kunde det.

I stället sade hon: "Pappa, jag vet om man är rädd, orolig eller behöver hjälp, så kan man knäböja och be vår himmelske Fader om hjälp."

Det är intressant att märka att när vi lyssnar på våra barn, kan de också undervisa oss. En far berättade för mig om en upplevelse han hade haft med sin åttaåriga dotter. Han sade: "När jag höll på att förbereda mitt tal för sakramentsmötet med ämnet 'Att bli som ett litet barn', frågade jag min dotter varför vi måste bli som små barn. Hon svarade: 'Därför att vi är alla små barn jämfört med Jesus och därför att små barn har bra fantasi.'"

Överraskad av slutet på hennes svar frågade han varför vi behöver ha bra fantasi. Hon svarade: "För att kunna tänka oss Jesus i Getsemane örtagård och på korset, och för att kunna tänka på honom när vi tar sakramentet."

Som i allt annat har Frälsaren gett oss ett föredöme för hur vi ska älska och undervisa våra barn. När han uppenbarade sig för nephiterna på västra halvklotet, står det i skrifterna att han talade till folket och att han "grät . . . och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem."⁹

Om den här händelsen har president Gordon B Hinckley sagt: "Det finns ingen mer ömhjärtad och vackrare bild i hela skriften än detta enkla språk som beskriver Frälsarens kärlek till de små barnen."¹⁰

Nyckeln till att effektivt undervisa om evangeliet i vårt hem och på

andra platser, är att inbjuda Herrens Ande att vara hos oss. När min man och jag upplevde några svåra stunder i våra barns uppfostran, fick vi det goda rådet att göra allt vi kunde för att inbjuda och bevara Anden i vårt hem. Barnen kan inte lära sig om andliga saker och ha andliga känslor utan Andens vägledning.

Som föräldrar kan vi ofta dela med oss av vårt vittnesbörd om Jesus Kristus till barnen. När vi bär vårt vittnesbörd, vare sig det är under familjens hemafton eller annat undervisningstillfälle, kommer det att inbjuda Anden. President Boyd K Packer har också uppmanat oss: "Lär våra ungdomar att bära vittnesbörd — att vittna om att Jesus är Kristus, att Joseph Smith är en Guds profet, att Mormons bok är sann."¹¹

President Hinckley betygar för oss: "Av alla glädjeämnen i livet finns det inget som går upp mot lyckligt föräldraskap. Av alla ansvar som vi har finns det inget allvarigare än föräldraskapet.

Att fostra barn i en atmosfär av kärlek, trygghet och tro är den mest givande av alla uppgifter."¹²

Jag vet — med utropstecken — att barnen kan få ett vittnesbörd genom Anden som ger dem en övertygelse och hängivenhet! Jag vittnar om att det är vår uppgift och vår förmån att flitigt undervisa och vittna för våra barn om att Jesu Kristi evangelium är sant, så att de också kan få höra "en glad röst". I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lära och förbunden 128:19, 23; se också v 20–22.
2. Lära och förbunden 93:40.
3. Lära och förbunden 68:28.
4. Lära och förbunden 68:25.
5. Enos 1:1.
6. Enos 1:3.
7. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
8. Brev till kyrkans medlemmar från första presidentskapet, 11 feb 1999.
9. Tredje Nephi 17:21.
10. "Rädda barnen", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 57.
11. *Let Not Your Heart Be Troubled* (1991), s 154.
12. *Nordstjärnan*, januari 1995, s 57.

Omsluten ”av hans kärleks armar”

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL

i de tolv apostlarnas kворum

Sådant som är störande händer ändå, men vi kan liksom Nephi ändå veta att Gud älskar oss . . . ett faktum som kan och kommer att bära oss genom så mycket!

Mitt under kriser och i globala händelsers virvel, kan sanna lärjungar bibehålla sin tro på en uppenbarelsens och kärlekens Gud och på hans räddningsplan för sina barn, den plan som är själva *orsaken* till *allt* Gud gör! (Se Moses 1:39.) Dessutom garanterar Guds egenskaper och kosmiska förmåga att han verkligen ”kan” utföra sitt oerhörda frälsningsverk (se 2 Nephi 27:20-21, Joseph Smith Translation, Isaiah 29:22-23).

Sanna lärjungar bibehåller också tron på hans Son som försonar, Jesus Kristus. Och genom att bli ”omvända till Herren” (3 Nephi

1:22), undergår de en fortgående positiv ”mäktig förändring” (se Mosiah 5:2; Alma 5:12-14).

Faktum är, bröder och systrar, att Jesus redan vunnit den största av segrar: ”I världen får ni lida, men var vid gott mod. *Jag har övervunnit världen*” (Joh 16:33, kursivering tillagd). Den fullbordade försoningen bringar universell uppståndelse till miljarder och åter miljarder och lyfter till sist alla ur graven — oavsett hur och när vi hamnat där! En klar natt ser vi stjärnor av ofattbar ålder, men de är inte odödliga. Men tack och lov är vi det!

Likaså kommer ”de sant troende” (4 Nephi 1:36) att behålla sin tro på de sista dagarnas återställelse med dess besök med kraft från höjden, dess profeter och apostlar och dess ”enkla och dyrbara” skrifter (1 Nephi 13:29). Evangeliets första principer passar förvisso in på de sista dagarna.

Vad som tycks vara stora svårigheter kommer, då den återställda kyrkan kommer ”ut ur dunklet”, i själva verket att ytterligare belysa kyrkans särart (L&F 1:30). När vi låter vårt uppträdande bättre återspegla vår tro får vi emellertid obevekliga påminnelser om lärjungeskapets fortlöpande plikter.

Det återställda evangeliet har en

lyftkraft, en vidd och ett djup — bortom vår fattningsförmåga. Det bygger upp oss, vare sig det berör universums gudomliga avsikt eller betonar betydelsen av personlig kyskhet och trohet. Endast saktmodiga lärjungar kan tryggt handskas med en så djärv teologi.

Med skrifterna som ankare och trygghet kan vi ”Blicka . . . uppåt till Gud . . . så skall han *trösta [oss]* i [våra] sorger” (MB Jakob 3:1; kursivering tillagd).

Också vi kan ”*få bistånd i prövningar och besvärligheter av varje art . . . Ja, han skall fortfarande befria oss*” (se Alma 36:3, 27; kursivering tillagd).

Ty Herren har sagt: ”Jag skall vara mitt ibland eder” (L&F 49:27), och ”jag skall leda eder” (L&F 78:18).

Dessutom skall Gud ge oss ovärderlig personlig förvisning genom den Helige Anden (se Joh 14:26; L&F 36:2). I såväl lugna som oroliga tider är Tröstaren vår bästa källa till tröst.

Enok grät över sin tids ogudaktighet och ville först ”icke låta sig tröstas” (se Moses 7:4, 44). Men så kom uppenbarelsen som successivt visade Jesu återlösning av världen, den sista tidens återställelse och Kristi andra ankomst. Enok tillsades att ”lyfta upp [sitt] hjärta och vara glad” (Moses 7:44). Läran och uppenbarelserna kan likaledes lyfta oss — mitt ibland ”krig och rykten om krig” (Matt 24:6, Mark 13:7; se också 1 Nephi 12:2; Mormon 8:30; L&F 45:26). Sålunda behöver vi inte bli ”trötta i vårt sinne” (se Heb 12:3; L&F 84:80).

Vårt lärjungeskap behöver inte torcas ut av modfärdighet eller dagens hetta, ej heller bör samhällets nedslående symptom göra oss betryckta, och inte heller hänfulla, köttsliga tillmälen (se Alma 32:38; Moroni 9:25).

Det är förstäeligt om vi ryggar inför en del företeelser som vi möter hos dagens mänsklighet, men eftersom Jesus inte ryggade, vare sig i Getsemane eller på Golgata,

Kristusstatyn i norra informationscentret på tempelområdet drar till sig besökare i alla åldrar.

”fullbordade [han sina] förberedelser för människornas barn” (L&F 19:19).

När det gäller prövningar, tro och tålamod, finns inga undantag, bara variationer (se Mosiah 23:21). Dessa prövningar är avsedda att öka vår förmåga till glädje och tjänande. Inte heller är de trofasta helt skyddade från händelser på den här planeten. Och Sadraks, Mesaks och Abed-Negos modiga inställning till faran är värd att efterliknas. De visste att Gud kunde rädda dem. ”Men om inte” sade de, skulle de ändå tjäna Gud (se Daniel 3:16–18). Att hålla de

otidsenliga men viktiga första och sjunde buden kan likaså återspegla samma mod som visades fordom av tre unga kvinnor. De sade ”nej” med sina liv (se Abraham 1:11).

Sålunda kan vi vara omgivna av bekymmer, men ingenting kan skilja oss från Kristi kärlek (se 2 Kor 4:8; Rom 8:35–39). Världslig ängslan ingår inte i att verka med iver (se L&F 58:27). Ändå kan och bör vi, som Petrus sade, kasta alla våra bekymmer på Herren, för han bryr sig verkligen om oss! (Se 1 Pet 5:7.) O, bröder och systrar, vilken

frigörelse sådan tillitsfull underkastelse medför!

När det gäller att rätta till våra egna felsteg, finns inga trafikstockningar på omvändelsens väg. Det är en avgiftsbelagd väg, inte en vanlig motorväg, och tillämpning av Kristi försoning ger oss större fart längs denna väg.

Det kan hända att vi liksom Mose behöver en rättfram Jetro i våra liv (se 2 Mos 18:14–24). Eller också ögonblick av slående insikt liksom de första tolv fick, som sade: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord” (Joh 6:68).

Och om vi inte är fyllda av beslutssamhet, vad ska vi då säga till hjältarna och hjältinnorna från Martin’s Cove och Sweetwater? Att ”vi beundrar er, men tvekar inför att vada över våra egna floder av iskalla motgångar”?

Bröder och systrar, enligt gudomlig vilja är ”dessa [våra] dagar”, eftersom ”allt måste ske i sin tid” (Helaman 7:9; L&F 64:32). Fastän vi lever i en värld av misslyckanden, har vi inte sänts hit för att misslyckas.

Minns ni den nya stjärna som tillkännagav födelsen i Betlehem? Den befann sig i sin exakta bana långt innan den lyste där. På samma sätt är vi placerade i vår bana för att lysa. Gudomlig samordning fungerar inte endast i kosmos utan även på den här planeten. Plåtarna till Mormons bok grävdes ju inte ner i Belgien, varefter Joseph århundraden senare föddes i det avlägsna Bombay.

Uppresandet av en grupp visa grundlagsfäder som frambringade Förenta staternas konstitution — vars rättigheter och beskydd tillhör ”varje människa” — skedde inte heller av en slump (se L&F 101:77–78, 80). En historiker kallade våra grundlagsfäder ”den mest framstående grupp män som funnits i Förenta staternas historia, eller kanske i något lands historia” (Arthur M Schlesinger, *The Birth of a Nation* [1968], s 245). En annan

historiker tillade: "Det vore ovärderligt att få veta vad som frambringade denna koncentration av förmåga ur en bas av endast två och en halv miljon invånare" (Barbara W Tuchman, *The March of Folly: From Troy to Vietnam* [1984], s 18).

Ändå finns det de som föredrar en inkonsekvent eller kraftlös gud. Laman och Lemuel, till exempel, var medvetna om att det forntida Israel genom ett under räddats från Faraos härar, men knorrade ändå i otro och blev skrämde av den obetydlige Laban. Vi kan vara så inskränkta och så självupptagna. Gud, som övervakar galaxers, stjärnors och världars banor, vill att vi ska erkänna hans hand också i våra personliga liv (se L&F 59:21). Har vi inte försäkrats att såväl sparvar som våra hårstrån är räknade? (Se Matt 10:29–30; L&F 84:80). Gud bryr sig om detaljer! Liksom Herren känner hela sin väldiga skapelse, känner han och älskar var och en i en folkmassa — ja, han känner och älskar var och en av hela mänskligheten! (Se 1 Nephi 11:17.)

Tänk på hans hälsning till Mose: "Jag känner dig vid namn och du har också funnit nåd för mina ögon" (2 Mos 33:12) — och till Joseph: "Denne är min älskade Son. Hör honom" (Joseph Smiths skrifter 2:17).

Inte underligt att kung Benjamin vädjar till oss att inte tro att vi "förstår allt vad Herren kan förstå" (Mosiah 4:9). Att bortse från uppenbarelserna om Guds förunderliga makt är som att planlöst och förnöjt leka med alfabetklossar utan att inse att Shakespeares sonetter skapades med samma alfabet.

Fader Abraham "tvivlade inte" på Guds löfte om efterkommande, eftersom han var "övertygad om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att hålla" (Rom 4:20). Må vi vara "övertygade".

Dessa ord från Anselm är alltså ett gott råd: "Tro för att kunna förstå" snarare än "förstå för att kunna tro"

(Sidney Norton Deane, *S:t Anselm*, [1903], s 7).

Bröder och systrar, trots att vi lever i en tid av oro och förvirring kan vi stå på heliga platser och inte låta oss rubbas (se L&F 45:32; 87:8). Trots att vi lever i en tid av våld, kan vi känna den inre frid som övergår allt förstånd (se Fil 4:7). Sådant som gör oss bestörta händer ändå, men vi kan liksom Nephi ändå veta att Gud älskar oss. Ett lyckligt och fundamentalt faktum som kan bära oss genom så mycket! (Se 1 Nephi 11:17.)

Hur kan vi veta att Gud är medveten om oss och älskar oss? Han säger det genom skrifterna, likaså genom att vi ärligt räknar våra välsignelser och de många nådegåvorna i våra liv. Mest av allt säger han det genom Andens stilla, milda röst! (Se Alma 34:38; L&F 78:17–19.)

"Den mäktiga förändring" som lärjungeskapet kräver kan kännas som en berg- och dalbana, då himlastormande uppenbarelser ger ett ödmjukt perspektivs allvar. Det var så för Mose, som "föll till marken" och utropade "människan är intet,

vilket jag aldrig förr hade trott" (Moses 1:9–10). Därefter kom emellertid det gudomliga betryggande avslöjandet: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan" (Moses 1:39).

En "mäktig" förändring kräver emellertid mycket hårt arbete, som görs än svårare genom att vi följer den naturliga människans lägre drifter. Alltför ofta förminskas våra möjligheter genom världslighet. Vi är knappast redo för de omvälvande uppenbarelserna. Tänk er att den andliga delen av oss faktiskt är evig och att vi var "hos Gud i begynnelsen"! (Se L&F 93:29, 33.)

Vi kan naturligtvis inte helt förstå allt detta *just nu*! Vi kan naturligtvis inte förstå meningen med allting *just nu*. Men vi kan veta, *just nu*, att Gud känner oss och älskar oss personligen!

Men, bröder och systrar, vad är det som avhåller oss från att känna och älska honom mer? Vår ovilja att avstå från alla våra synder — vi tänker i stället att en avbetalning får duga. Likaså vår tvekan att låta vår vilja uppgå i hans vilja — vi tänker i stället att det räcker med att bara erkänna hans vilja! (Se Mosiah 15:7.)

Profeten Joseph Smith förkunnade att Gud "innan [jorden] blev till . . . övervägde alla händelser, som rörde jorden . . . [Gud] kände till . . . den oerhörda ogudaktighet, som den mänskliga familjen skulle sjunka i, människornas svagheter och styrka, . . . alla nationers ställning och . . . deras öde . . . och [han] har vidtagit tillräckliga åtgärder för [människornas] återlösning" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 189).

En del av Guds "tillräckliga åtgärder" består av ofullkomliga människor som du och jag, som lyser och tjänar i våra tilldelade banor i medvetande om att vi är omslutna "i hans kärleks armar" (L&F 6:20).

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vad tjänar jag på det?

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Att ta upp sitt kors och följa Frälsaren innebär att övervinna själviskhet, att ägna sig åt att tjäna andra.

Jag ber ödmjukt att samma ande som varit med de andra talarna denna morgon ska vara med oss medan jag talar till er.

För många år sedan arbetade jag i ett företag tillsammans med två äldre och mer erfarna män. Vi hade varit vänner i många år och funnit det vara till ömsesidig fördel att hjälpa varandra. En dag behövde den ena kollegan hjälp i ett komplicerat ärende. Så snart problemet förklarats, sade den andra kollegan: "Vad tjänar jag på det?" När denne gamle vän svarade så själviskt såg jag ett plågat och besviket uttryck i ansiktet på den som bett om vår hjälp. Förhållandet mellan de två blev aldrig riktigt detsamma

efter den händelsen. Vår själviske vän hade ingen framgång, då hans själviskhet snart överskuggade hans avsevärda gåvor, talanger och egenskaper. Olyckligtvis kan en av vår tids förbannelser sammanfattas med den själviska frågan: "Vad tjänar jag på det?"

Under mitt yrkesliv hjälpte jag arvingarna till ett framstående par att skifta arvet. Kvarlåtenskapen var inte stor men var frukten av många års hårt arbete och uppoffringar. Barnen var alla goda, gudfruktiga människor som lärts att leva efter Frälsarens frälsande principer. Men när det var dags för arvskifte blev det dispyt om vem som skulle få vad. Trots att det inte fanns något av stort värde att slåss om, orsakade känslorna av själviskhet och girighet en klyfta mellan några av syskonen som aldrig läktes och som fortsatte till nästa generation. Så tragiskt att det arv som efterlämnades av dessa underbara föräldrar visade sig förstöra familjens enighet och kärleken mellan barnen. Jag lärde av detta att själviskhet och girighet skapar bitterhet och stridigheter, medan uppoffringar och givande å andra sidan ger frid och förnöjsamhet.

I det stora rådet i himlen, när den stora frälsningsplanen för Guds barn lades fram, svarade Jesus: "Här är jag, sänd mig,"¹ och "Fader, ske din vilja, och äran vare din i all evighet."² Och

så blev han vår Frälsare. I motsats till detta svarade Satan, som haft den höga rangen som "morgonrodnadens son"³ att han skulle komma och "återlösa hela människosläktet, så att icke en själ skall förloras"⁴. Satan hade två villkor: Det första var borttagandet av den fria viljan, det andra att han skulle få äran. Med andra ord: Han måste själv tjäna något på det hela. Och så blev han lögnernas och själviskhetens fader.

Att ta upp sitt kors och följa Frälsaren innebär att övervinna själviskhet, att ägna sig åt att tjäna andra. Själviskhet är en av de lägre mänskliga egenskaperna, som måste besegras och övervinnas. Vi plågar vår själ när vi koncentrerar oss mer på att få än att ge. Det första ord många små barn lär sig säga är min. De måste läras glädjen i att dela med sig. En av de bästa läromästarna när det gäller att övervinna själviskheten är förvisso föräldraskapet. Mödrar går ner i döds-kuggans dal för att ge liv åt barn. Föräldrar arbetar hårt och uppoffrar så mycket för att ge sina barn husrum, mat, kläder, beskydd och utbildning.

Jag har förstått att själviskhet har mer att göra med vad vi känner för det vi äger än med hur mycket vi har. Poeten Wordsworth sade: "Världen är med oss för mycket, bittida och sent. För att förvärva och spendera ödar vi all vår kraft."⁵ En fattig man kan vara självisk⁶ och en rik man givmild, men den som bara ägnar sig åt att få har svårt att finna frid i detta liv.

Äldste William R Bradford sade en gång: "Av alla faktorer som orsakar mänskliga felsteg är själviskheten otvivelaktigt det starkaste. Där det finns själviskhet är Herrens ande frånvarande. Talanger förslösas, de fattigas behov förblir ouppfyllda, de svaga ges ingen styrka, de okunniga får ingen undervisning och de förlorade återvinns inte."⁷

Nyligen talade jag med en av de givmildaste människor jag någonsin känt. Jag bad honom beskriva de

känslor av tillfredsställelse som kommit tack vare hans givmildhet. Han talade om den känsla av lycka och glädje som kommer av att ha delat med sig till mindre lyckligt lottade. Han sade att ingenting i själva verket var hans — allt kommer ju från Herren — vi är bara väktare för det han gett oss. Som Herren sade till profeten Joseph Smith: "Allt detta är mitt, och I ären mina förvaltare."⁸

Ibland är det lätt för oss att glömma att "jorden och allt som uppfyller den tillhör HERREN".⁹ Frälsaren varnade oss, som det står i Lukas evangelium: "Se till att ni aktar er för allt slags girighet, ty en människas liv består inte i att hon har överflöd på ägodelar.

Och han berättade en liknelse för dem: En rik man hade åkrar som gav goda skördar.

Och han frågade sig själv: Vad skall jag göra? Jag har inte plats för mina skördar.

Så här vill jag göra, tänkte han. Jag river mina logar och bygger större, och där samlar jag in all min säd och allt mitt goda.

Sedan vill jag säga till mig själv: Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät och drick och var glad.

Men Gud sade till honom: Din dåre, i natt skall din själ utkrävas av dig, och vem skall då få vad du har samlat ihop?

Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud."¹⁰

För en del år sedan berättade äldste ElRay L Christiansen om en av sina avlägsna skandinaviska släktingar som hade anslutit sig till kyrkan. Han var ganska välbärgad och sålde sin egendom och sin boskap i Danmark för att komma till Utah med sin familj. Under en tid gick det bra för honom vad beträffar kyrkan och hans aktiviteter, och han hade framgång ekonomiskt. Men han blev så upptagen av sina ägodelar att han glömde skälet till att han

kommit till Amerika. Biskopen besökte honom och väddade till honom att bli lika aktiv som han tidigare varit. Åren gick och några av hans bröder besökte honom och sade till honom: "Lars, Herren var god mot dig när du bodde i Danmark. Han har varit god mot dig sedan du kom hit . . . Vi tycker nu, när du börjar bli lite äldre, att du gör klokt i att använda en del av din tid i kyrkans tjänst. Du kan ju när allt kommer omkring inte ta med dig någonting dit du går."

Upprörd över dessa ord svarade denne man: "Nåja, då går jag inte alls."¹¹ Men det gjorde han! Och det gör vi alla!

Det är så lätt för en del att bli besatta av det de äger och förlora det eviga perspektivet. När Abraham färdades till Egypten, följde hans brorson Lot med honom till Betel. Både Abraham och Lot hade hjordar och tält. "Och landet kunde inte livnära dem där de bodde i samma område. De hade så mycket boskap att de inte kunde bo tillsammans."¹² Efter en del misshälligheter mellan Abrahams och Lots herdar gav Abraham Lot ett förslag: "Inte skall det vara någon tvist mellan mig och dig eller mellan mina herdar och dina. Vi är ju bröder.

". . . Vill du åt vänster så går jag åt höger, och vill du åt höger så går jag åt vänster."¹³

Lot såg "vad han tjänade på det" när han såg ut över Jordans bördiga slätt och valde att ta det land som låg nära den världsliga platsen Sodom.¹⁴ Abraham nöjde sig med att föra sina hjordar till att vistas i Kanaans mer öde land, men skaffade sig ännu större rikedomar där.

Abraham ihågkoms emellertid mer som den store patriarken i Herrens förbundsfolk. Ett av de första omnämnanden vi har om tiondebetalning är när Abraham betalade tionde av allt han ägde till Melkisedek.¹⁵ Abraham åtnjöt Herrens förtroende, då denne visade honom intelligenserna i förut-tillvaron, utväljandet av en Återlösare

och skapelsen.¹⁶ Abraham är också känd för sin villighet att offra sin son Isak. Denna oerhörda troshandling är en symbol för den yttersta osjälviska handlingen i hela världshistorien, då Frälsaren gav sitt liv för oss alla för att sona våra synder.

För en del år sedan var det en ung "koreansk pojke som tog sin veckopeng och köpte tidningar för den. Sedan sålde han och några vänner dessa på gatorna i Söul för att få pengar till att hjälpa en annan elev som inte hade tillräckliga medel att gå kvar i skolan. Den här unge mannen gav också en del av sin lunch till den pojken varje dag, så att han skulle slippa vara hungrig. Varför gjorde han så? Därför att han hade studerat berättelsen om den barmhärtige samariten¹⁷ och inte bara ville lära sig om den barmhärtige samariten utan ville veta hur det kändes att vara en, genom att göra det den barmhärtige samariten skulle ha gjort . . . Först efter ingående utfrågning av sin far om det han höll på med",¹⁸ medgav han: "Men pappa, varje gång jag hjälper min vän känner jag att jag blir mer lik den barmhärtige samariten. Dessutom vill jag hjälpa klasskamrater som inte är lika lyckligt lottade som jag. Det är ingen särskilt stor sak jag gör. Jag läste om det i seminarieboken och tyckte att det var vad jag borde göra."¹⁹ Pojken frågade inte "vad tjänar jag på det" innan han utförde denna goda gärning. Nej, han gjorde det utan tanke på ersättning eller erkännande.

Den 11 september 2001, träffades de två tornen i World Trade Center i New York City av terrorist-kontrollerade trafikflygplan, vilket fick båda skyskraporna att rasa. Tusentals människor dödades. Från denna tragedi har vi fått hundratals berättelser om modiga, osjälviska handlingar. En gripande heroisk berättelse finns i *Washington Posts* reportage om den pensionerade översten Cyril "Rick" Rescorla, som arbetade som vice VD

De sjuttios presidentskap (längst fram) och några av deras kvorummedlemmar.

för ett bevakningsföretag anlitat av Morgan Stanley Dean Witter.

Rick var en mycket erfaren före detta militär stridsledare. Han var på sitt kontor när "det första planet träffade norra tornet 08:48 . . . Han fick samtal från 71a våningen med rapport om elden i World Trade Center Ett, och beordrade omedelbar evakuering av alla 2 700 anställda i byggnad två", liksom av ytterligare 1 000 i byggnad fem. Han använde sin megafon och gick uppför trapporna, tog sig igenom flaskhalsen på 44e och gick ända upp till 72a våningen, medan han hjälpte till att evakuera människor från varje våning. En vän som såg Rick tala lugnande till människor i trappan utanför 10e våningen sade till honom: "Rick, du måste också ut."

"Så snart jag sett till att alla andra är ute", svarade han.

Han tycktes inte det minsta orolig. Han satte sina medarbetares liv före

sitt eget." Han ringde upp högkvarteret och sade att han skulle tillbaka upp efter sådana som kommit efter.

Hans hustru hade sett planet från United Airlines gå genom hans byggnad. Efter en stund ringde hennes telefon. Det var Rick.

"'Jag vill inte att du gråter', sade han. 'Jag måste evakuera mitt folk nu.'

Hon fortsatte att snyfta.

"'Om någonting händer mig, vill jag att du ska veta att du betyder allt för mig.'

Så tystnade telefonen." Rick klarade sig inte ut.

"Morgan Stanley förlorade bara sex av sina 2 700 anställda i södra tornet den 11 september, ett enskilt mirakel mitt i förödelelsen. Och företagets ledning hävdar att äran för detta till största delen är Rescorlas. Han gjorde upp evakueringsplanen. Han manade sina kolleger ut i säkerhet. Och sedan gick han tydligt tillbaka in i infernot

för att söka efter efterslänrare. Han var sist ut ur södra tornet efter bombningen av World Trade Center 1993, och ingen tycks tvivla på att han skulle ha varit sist ut igen förra månaden om inte byggnaden rasat över honom."

Mitt i den stora förödelelsen och blodbadet den 11 september 2001 såg Rick inte till sin egen fördel. I stället tänkte han osjälviskt på andra och den fara de svävade i. Rick Rescorla var "rätt man på rätt plats vid rätt tillfälle". Rick, "en 62-årig klippa till karl som lugnt offrade sitt liv för andras".²⁰ Som Frälsaren själv sade: "Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner."²¹

De flesta av oss visar inte vår osjälviskhet på ett så dramatiskt sätt, men för var och en av oss kan osjälviskhet innebära att vara rätt person i rätt tid på rätt plats för att tjäna. Nästan varje dag medför tillfällen att utföra osjälviska handlingar för andra. Sådana

handlingar är obegränsade och kan vara så enkla som ett vänligt ord, en hjälpende hand eller ett behagligt leende.

Frälsaren påminner oss: "Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det"²² En av livets paradoxer är att den som möter allt med attityden "vad tjänar jag på det", kan skaffa sig pengar, ägodelar och mark, men till sist kommer att förlora den känsla av förverkligande och glädje som den åtnjuter som generöst delar med sig av talanger och gåvor till andra.

Jag vill vittna om att det allra mest givande tjänande vi kan utföra är att tjäna Mästaren. I livets olika skeden har för min egen del inget varit så givande eller nyttigt som att svara ja på kallelserna att tjäna i kyrkan. Var och en har varit olika. Var och en har medfört egna välsignelser. Den största glädjen i livet kommer genom att tjäna andra och inte genom att vara besatt av "vad tjänar jag på det". Om detta bär jag vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abraham 3:27.
2. Moses 4:2.
3. Läran och förbunden 76:26.
4. Moses 4:1.
5. William Wordsworth, "The World Is Too Much with Us; Late and Soon", *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), s 353.
6. Se Läran och förbunden 56:17.
7. "Selfishness vs. Selflessness", *Ensign*, apr 1983, s 51.
8. Läran och förbunden 104:86.
9. Psaltaren 24:1.
10. Lukas 12:15–21.
11. Conference Report, okt 1973, s 35; eller *Ensign*, jan 1974, s 35.
12. Första Moseboken 13:6.
13. Första Moseboken 13:8–9.
14. Se Första Moseboken 13:10–11.
15. Se Alma 13:15.
16. Se Abraham 3–4.
17. Se Lukas 10:25–37.
18. Victor L. Brown, "The Banner of the Lord", *Ensign*, nov 1984, s 40.
19. "Profiting for Others," *New Era*, jun 1979, s 50.
20. Michael Grunwald, "A Tower of Courage", *Washington Post*, 28 okt 2001.
21. Johannes 15:13.
22. Matteus 10:39.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet. De som instämmer, kan visa det. De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som

president för de tolv apostlarnas kворum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring. De som instämmer, var vänliga visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi avlöser äldste Ben B Banks som medlem av presidentskapet för de sjuttios kворum och som medlem av de sjuttios första kворum, och utser honom till generalauktoritet emeritus. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Tack.

Med tack för deras tjänande i de sjuttios andra kворum vill vi med heder avlösa äldsterna Richard D Allred, Athos M Amorim, L Edward Brown, Earl M Monson och Jerald L Taylor och följande som områdesauktoritetssjuttio: Paulo C Amorim, Carl W Bacon, Bruce B Bingham, O Brent Black, Antonio Cappel, O

Victor D Cave, Craig C Christensen, James M Dunn, David W Ferrel, Daryl H Garn, D Rex Gerratt, Mario E Guzmán, Spencer V Jones, Hitoshi Kashikura, Chong-Youl Kim, Richard K Klein, John Maxwell, Wolfgang H Paul, Keith L Smith, Juan Uceda, Claudio D Zivic. De som tillsammans med oss vill uttrycka sin uppskattning, var vänliga visa det med upplyft hand. De har tjänat väl.

Det är föreslaget att vi med tack avlöser äldste Richard J Maynes som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Det är föreslaget att vi stöder äldste Dieter F Uchtdorf som medlem i presidentskapet för de sjuttios kворum. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder

äldsterna Craig C Christensen, James M Dunn, Darryl H Garn, D Rex Gerratt, and Spencer V Jones som nya medlemmar av de sjuttios andra kворum. Alla som instämmer kan visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Val R Christensen som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi med tack och djup uppskattning avlöser Margaret D Nadauld, Carol B Thomas och Sharon G Larsen som Unga kvinnors generalpresidentskap. Vi avlöser också alla medlemmar i Unga kvinnors generalkommitté. Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Susan Winder Tanner som Unga kvinnors nya generalpresident, med Julie Bangerter

Beck som första rådgivare och Elaine Schwartz Dalton som andra rådgivare. De som instämmer, kan visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta. De som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot visas det med samma tecken.

President Hinckley, röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. Tack alla som har avlösts från sitt hängivna tjänande och sin hängivenhet mot sin himmelske Fader och välkommen ni som nu har kallats. Vi vill nu be de nyligen kallade medlemmarna av de sjuttios andra kворum och Unga kvinnors generalpresidentskap att inta sina platser på förhöjningen. Tack. ■

Var det inte tio som blev botade?

ÄLDSTE DAVID B HAIGHT

i de tolv apostlarnas kворum

Om vi på rätt sätt ska visa tacksamhet mot vår himmelske Fader bör vi göra det av hela vårt hjärta, själ, sinne och styrka.

När president Thomas S. Monson bad de nya medlemmarna i de sjuttios kворum och Unga kvinnors generalpresidentskap komma fram och inta sina platser på förhöjningen såg jag tydligt framför mig april 1970, då jag till min överraskning kallades som assistent till de tolv kворum. Jag hade bara vetat om det i några timmar. När jag inbjöds att sitta i en av de röda stolarna i gamla Tabernaklet började kören sjunga "O Divine Redeemer". När jag lyssnade till den mäktiga sången, med dess underbara melodi, bad jag tyst för mig själv att Frälsaren skulle acceptera mig som jag är, att

inte komma ihåg mina misstag, mina brister och mina synder (se Ps 25:7). Vilken underbar dag det var! Dessa tankar for som en blixtnad genom mitt huvud vid president Monsons inbjudan idag.

Jag känner mig hedrad över att kunna vara här denna eftermiddag och att tillbringa några ögonblick med er alla och framföra mitt vittnesbörd och mina känslor inför detta underbara verk.

Jag sade till äldste Neal A Maxwell att jag skulle ta mig fram hit utan min käpp. Han hade den i beredskap åt mig, men jag sade: "Nej, jag klarar mig utan den. Jag ska visa dig att jag har tro nog att klara av det." Allteftersom jag blir äldre och åren går känner jag mig hedrad över denna möjlighet, att jag har förmågan och önskan att stå upp och vittna för er om de evangeliets välsignelser som jag har fått ta del av under dessa många år som har gått. Jag vet inte om jag är äldst i denna stora sal idag, men jag är nu inne på mitt 97:e år. När det i morse annonserades att detta är kyrkans 172:a halvårskonferens tänkte jag att en del yngre personer kanske tycker att 172 år var en lång, lång tid. Jag vill påminna er om kyrkans hundraårsjubileum. Vid den tidpunkten var

Ruby och jag gifta. Det var 1930. Detta är kyrkans 172-årsjubileum och vi har varit gifta i 72 år. Jag nämner bara detta för er så att ni matematiker kan minnas 172. Det går ganska lätt.

Vid detta tillfälle vill jag uttrycka min uppskattning och tacksamhet till min himmelske Fader för de välsignelser jag fått under hela mitt liv — för att jag är född av goda föräldrar och har vuxit upp i ett gott hem. Och med tanke på alla våra resor runt om i landet, på alla de aktiviteter vi varit engagerade i, är jag tacksam över att ha lärt känna goda människor. Goda människor påverkar ditt liv, hjälper dig att finna din egen personlighet, hjälper dig att passa in i samhället och att leva på det sätt som man bör leva. De hjälper dig att genomföra värdefulla insatser och de lyfter dig till ett högre plan. Jag är så tacksam mot min himmelske Fader för de välsignelser jag fått. Jag bär vittne om honom, att jag vet att han är vår Fader och att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, Skaparen och hela människosläktets Frälsare. Jag är tacksam för den majestätiska roll han hade i skapelsen och i evangeliets upprättande på jorden, för de möjligheter detta skänker människosläktet, om de vill lyssna, att höra och förstå och att få himlens välsignelser om de gör sig förtjänta av dem och lever på ett sådant sätt att evangeliet blir en stor del av deras liv.

Jag är tacksam för mina förfäder som blev medlemmar i kyrkan under kyrkans första tid, då de flyttade från norra delen av staten New York för att förena sig med de heliga i Nauvoo, för att engageras i byggandet av Nauvoo-templet och för att därefter delta i uttåget västerut. För alla dessa välsignelser är jag tacksam idag.

Jag måste nämna president Gordon B Hinckley. Han höll ett enastående tal i morse — han gav oss en

överblick över de sista åren men särskilt en överblick över det som ägde rum i Nauvoo och om återuppbyggandet av detta majestätiska tempel. Allt som har ägt rum där har varit till välsignelse för världen och för människosläktet.

Jag vill att president Hinckley ska veta att jag noga har observerat honom sedan han kallades som extra rådgivare till president Spencer W Kimball och sedan han intog sin roll i första presidentskapet. Vad han har vuxit och mognat, inspirerats och vägletts i att genomföra de aktiviteter som vi har varit vittnen till! Många av oss har haft någon liten roll i den vision han har haft om den tillväxt som nyligen har ägt rum i kyrkan, däribland byggandet av tempel, varav 114 nu är verksamma. Allt detta är en följd av president Hinckleys inspirerade vägledning. Må Herren välsigna honom för det han har gjort när det gäller att hjälpa kyrkan att utvidgas och för att vi ska ses i ett mera positivt ljus över hela världen. Vi är så tacksamma för det han har gjort, för den ställning som vi har i kyrkan idag, och för hans ledarskap.

Enligt Lukas gick Frälsaren en dag in i en by där det fanns 10 spetälska. De som har vuxit upp under de sista åren vet inte så mycket om spetälska. Spetälska var för länge sedan en fruktansvärd, fruktad sjukdom. De tio spetälska kom till Frälsaren och sade: "Mästare, förbarma dig över oss, ha förbarmande med oss som har den fruktansvärda sjukdomen spetälska." Och han sade till de tio spetälska: "Gå och visa er för prästen, han ska ta hand om er" — vilket de gjorde. De gick för att träffa sina präster och de var botade, alla tio. En kort tid senare återvände en av dem till Frälsaren och föll ner på sitt ansikte, sina händer och sina knän, tackade Frälsaren för att han välsignat honom och botat honom från denna fruktansvärda sjukdom. Och Frälsaren sade till denne

Medlemmarna av de tolv apostlarnas kvorum väntar medan medlemmarna i första presidentskapet lämnar förhöjningen efter en session.

man: "Var det inte tio? Vad har hänt med de andra nio? Var är de?" (Se Luk 17:11–19.)

Jag har upprepade gånger läst denna berättelse och den har gjort stort intryck på mig. Vad skulle ni tycka om att tillhöra "de nio"? Att räknas bland dem som inte återvände och tackade Frälsaren för de välsignelser han gett dem? Bara en återvände.

Det är så lätt för oss att ta emot välsignelser — de är nästan otaliga — och låta saker ske som kan hjälpa till att förändra vårt liv, förbättra vårt liv och föra in Anden i vårt liv. Men ibland tar vi dem för givna. Hur tacksamma borde vi inte vara för de välsignelser som Jesu Kristi evangelium för in i vårt hjärta och i vår själ. Jag vill påminna er alla om att om vi på rätt sätt ska visa vår tacksamhet mot vår

himmelske Fader så bör vi göra det av hela vårt hjärta, själ, sinne och styrka — eftersom det var han som gav oss liv och ande. Han gav oss möjlighet att leva vårt eget liv, att ha evangeliet i våra liv, att ha goda människors exempel, som likt president Hinckley leder kyrkan över hela världen idag och som ungdomar med stolthet och tacksamhet kan se upp till och som visar vad Kristi ande kan föra in i vårt hjärta och i vår själ. När denna tacksamhet förstoras och utvecklas kan den välsigna vårt hjärta och vårt sinne och vår själ så att vi kan föra den vidare och göra det som vi blir ombedd att göra.

En stor del av vår familj är utspridd över åtminstone 20 platser i Förenta staterna och England. Jag har föreslagit att när de har möjlighet att stödja generalauktoriteterna — särskilt president Hinckley och hans rådgivare — om de lyssnar på radio, eller var de befinner sig, att de med entusiasm ska räcka upp handen och säga till sig själva: "Jag är en av dem som stöder kyrkans ledarskap." Jag såg för mitt inre öga en del små barn när vi räckte upp handen idag — barn som vi älskar och beundrar — hur de räcker upp handen i olika delar av världen. Vi hoppas att vi ska inplantera i dem, tillsammans med Herrens ande, en önskan att lära, att veta och att leva och vara en del av Jesu Kristi evangelium. Vi hoppas att de ska ta tillvara sina möjligheter att utveckla sin karaktär, att de ska hjälpa till med att förändra och lyfta andra människors hjärtan.

Gud lever. Han är vår Fader. Jag vittnar för er att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son och att profeten Joseph Smith var återställsens profet. President Hinckley är vår inspirerade ledare för denna kyrka i hela världen i dag. Må Gud välsigna honom för allt han gör och för den inspiration och vision han har när han leder detta verk framåt. Om detta bär jag vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tionde: Ett prov på tro med eviga välsignelser

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Betala ert tionde. Öppna himlens fönster. Ni kommer att välsignas rikligen för er lydnad och trofasthet mot Herrens lagar och förbund.

Tiondelagen är ett prov på tro med eviga välsignelser.¹ I Gamla testamentet visade Abraham sin tro genom att betala tionde till den store högprästen Melkisedek.² Abrahams sonson Jakob lovade Herren: "Av allt som du ger mig skall jag ge dig tionde."³

Tiondelagen har i dessa sista dagar upprättats som en grundläggande lag för medlemmarna i Herrens återställda kyrka. Det är ett av de grundläggande sätt varpå vi visar vår tro på

honom och vår lydnad mot hans lagar och befallningar. Tiondelagen är en av de befallningar som kvalificerar oss, genom vår tro, att inträda i templet — Herrens hus.

Bara något mer än tre månader efter profeten Joseph Smiths martyrskap, vid den tid då de heliga byggde templet i Nauvoo, skrev Brigham Young på de tolv apostlarnas kворums vägnar: "Håll ständigt fast vid en strikt lydnad mot tiondelagen . . . besök sedan Herrens tempel och bli undervisade om hans vägar och vandra på hans stigar."⁴

Den strikta lydnaden mot tiondelagen kvalificerar oss inte bara för att ta emot templets högre, frälsande förordningar, den gör det möjligt för oss att ta emot dem på våra förfäders vägnar. När president John Taylor, dåvarande medlem i de tolv kворum, tillfrågades om kyrkans medlemmar fick döpas för de döda om de inte hade betalat sitt tionde, sade han: "En man som inte har betalat tionde är olämplig att bli döpt för sina döda . . . Om en man inte har tro nog att rätta sig efter dessa små ting, har han inte tillräckligt med tro att frälsa sig själv och sina vänner."⁵

Tiondelagen utvecklar och prövar vår tro. Genom att till Herren offra det som vi tror att vi behöver eller själva vill ha, lär vi oss att lita på honom. Vår tro på honom gör det möjligt att hålla tempelförbunden och att ta emot eviga tempelvälsignelser. Pionjären Sarah Rich, hustru till Charles C Rich, skrev i sin dagbok efter att ha lämnat Nauvoo: "Många var de välsignelser vi hade tagit emot i Herrens hus, vilka hade skänkt oss glädje och tröst mitt i alla våra sorger och gjort det möjligt för oss att ha tro på Gud, med vetskap om att han skulle vägleda och stödja oss på den okända färd som låg framför oss."⁶

Liksom för pionjärerna stärks vår tro av trofast tiondebetalning, och denna tro stärker oss under våra prövningar, bedrövelser och sorger under livets färd.

Tiondet lär oss också att styra våra önsknings och begär efter det som tillhör världen. Betalning av tionde uppmuntrar oss att vara ärliga i vårt umgänge med våra medmänniskor. Vi lär oss att lita på att det som vi har fått, genom Herrens välsignelser och våra egna ansträngningar, är tillräckligt för våra behov.

Tiondet har ett speciellt syfte som en förberedande lag. I början av denna tidsutdelning befallde Herren vissa medlemmar i kyrkan att leva efter den högre helgelselagen — en lag som tas emot genom förbund. När detta förbund inte hölls drabbades de heliga av svåra prövningar.⁷ Därefter togs helgelselagen bort. I dess plats uppenbarade Herren tiondelagen för hela kyrkan.⁸ Den 8 juli 1838 förkunnade han:

"Detta är början på den tionde, som mitt folk skall betala.

"... Därefter skola de som sålunda hava betalt tionde giva en tiondel av sin årliga inkomst. Detta skall vara den för dem gällande lagen evinnerligen."⁹

Tiondelagen förbereder oss att leva efter den högre helgelselagen — vilken är att helga och ge all vår tid, våra

talanger och resurser till Herrens verk. Fram till den dag då det krävs av oss att vi ska leva efter denna högre lag, är vi befallda att efterleva tiondelagen, som är att frivilligt¹⁰ ge en tiondel av sin årliga inkomst.

Till dem som trofast och ärligt efterlever tiondelagen lovar Herren ett överflöd av välsignelser. En del av dessa välsignelser är timliga, på samma sätt som tiondet är timligt. Men liksom dopets och sakramentets yttre fysiska förordningar kräver befallningen att betala tionde timligt offer, vilket leder till stora andliga välsignelser.

Jag har hört talats om ett par som bodde hundratals mil från närmaste tempel. Fast de hade en mager inkomst betalade de trofast sitt tionde och sparade allt de kunde för att resa till Herrens hus. Efter ett år steg

makens bror — som inte var medlem i kyrkan — oväntat fram och erbjöd dem två flygbiljetter. Denna timliga välsignelse möjliggjorde tempelbegåvningens och beseglingens andliga välsignelser. Ytterligare en andlig välsignelse kom senare när brodern, som rörts av parets ödmjuka trofasthet, blev medlem i kyrkan.

Tiondets timliga och andliga välsignelser är skraddarsydda för oss och våra familjer, enligt Herrens vilja. Men för att kunna ta emot dem måste vi lyda den lag enligt vilken de lovats.¹¹ När det gäller tiondelagen har Herren sagt: "För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Prova mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått."¹²

Vill någon av oss avsiktligt förkasta

Herrens rika välsignelser? Tråkigt nog är det detta vi gör när vi underlåter att betala tionde. Vi säger nej till samma välsignelser som vi söker efter och ber om att få. Om du tillhör dem som har tvivlat på tiondets välsignelser, så uppmuntrar jag dig att ta emot Herrens inbjudan att "pröva [honom] . . . i detta." Betala ert tionde. Öppna himlens fönster. Ni kommer att välsignas rikligen för er lydnad och trofasthet mot Herrens lagar och förbund.

Var förvissade om att dessa välsignelser utgjuts lika mycket över rik som fattig. Enligt en av psalmerna är det offer och lydnad som skänker välsignelser, inte storleken på våra bidrag.¹³ Medlemmar som frivilligt ger en tiondel av sin årliga inkomst får ta emot samtliga av tiondets utlovade välsignelser, oavsett om summan är en änkas skärv eller en furstlig summa.

För några år sedan besökte jag ett möteshus som tillhörde ett annat kyrkosamfund. Insetat i de vackra fönstren med målat glas, som hämtats från Europa, fanns namnet på deras givare. Ingraverat i den majestätiska predikstolen som byggts av cedertrå från Libanon fanns initialerna på en rik välgörare, de finaste kyrkbänkarna hade namngetts efter framstående familjer som hade donerat mest till kapellets byggnadsfond.

I motsats till detta är alla de som betalar ett fullt tionde i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga lika uppmärksammade och välsignade av Herren, utan särskilda offentliga hedersbetygelser eller belöningar. Han har inte "anseende till personen".¹⁴ Hans inkomslag är verkligen rättvis.

Hur tiondet fördelas i vår tid är talande. När vi ser exempel på girighet och snikenhet bland somliga oansvariga företagsledare, kan vi vara tacksamma för att Herren har gett oss ett sätt att handha tiondet under hans vägledning.

Enligt uppenbarelse är biskopar

ordinerade att "hava uppsikt över Herrens förrådshus, att mottaga kyrkans medel".¹⁵ Både biskopar och kamrerer förväntas vara personer som betalar ett fullt tionde och har lärt sig att leva sparsamt inom sina tillgångar. Inom några timmar efter det att dessa lokala ledare har tagit emot tiondet från medlemmarna i sina församlingar och grenar, överför de medlen direkt till kyrkans kontor.

Därefter, enligt Herrens uppenbarelse, fastställs tiondets användning av ett råd som består av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Herren har klargjort att rådets arbete ska ledas "genom min egen röst till dem".¹⁶ Detta råd kallas för "Rådet för tiondemedlens användning".

Det är underbart att bevittna hur detta råd ger akt på Herrens röst. Varje medlem är medveten om och deltar i samtliga beslut som rådet fattar. Inget beslut fattas förrän rådet är enhälligt. Samtliga tiondemedel används för att genomföra kyrkans avsikter, däribland välfärdsverksamhet — att ta hand om

de fattiga och behövande — tempel, att bygga och underhålla möteshus, utbildning, studiematerial — kort sagt, till Herrens verk.

När en vän till president George Albert Smith frågade honom vad han tyckte om hans personliga plan att ta det som skulle ha varit tionde och donera det till välgörande ändamål som han själv valt, sade president Smith:

"Jag tycker att du är mycket generös med någon annans egendom . . .

Du har talat om för mig vad du har gjort med Herrens pengar, men du har inte talat om för mig att du har gett ett öre av dina egna. Han är den bästa medhjälpare du kan ha i världen. Han ger dig allting du har, till och med luften du andas. Han har sagt att du ska ta en tiondel av vad som kommer till dig och ge det till kyrkan enligt Herrens föreskrivna sätt. Du har inte gjort det, du har tagit din bästa medhjälparens pengar och gett bort dem."¹⁷

Tiondet som kyrkans medlemmar ger tillhör Herren. Han beslutar, genom ett råd där hans tjänare verkar, hur det ska användas.

Till kyrkans medlemmar, och till andra runt om i världen, bär jag mitt vittnesbörd om rådet för tiondemedlens användning. Jag har suttit i detta råd i sjutton år, som kyrkans presiderande biskop och nu som medlem i de tolv apostlarnas kvorum. Tiondemedlen i denna kyrka har undantagslöst använts till att genomföra Herrens avsikter.

Herren vill att alla hans barn ska få del av tiondets välsignelser. Alltför ofta undervisar och uppmuntrar vi som föräldrar inte våra barn att lyda denna lag eftersom deras bidrag skulle vara så litet. Men utan ett vittnesbörd om tiondelagen är de sårbara. Under tonårstiden blir de intresserade av kläder, underhållning och dyrbara saker och riskerar att gå miste om det särskilda skydd som tiondelagen erbjuder.

Är det möjligt att en ung man, allteftersom åren går, kan ordineras till äldste, verka som missionär och effektivt undervisa andra människor om en lag som han själv inte har efterlevt? När han återvänder hem och ställs inför påfrestningarna med att påbörja en utbildning, bilda familj och få en yrkeskarriär, blir det då lättare att efterleva tiondelagen? Och kan en ung kvinna vara värdig att tjäna Herren och ingå celestiaa äktenskapsförbund utan att själv ha fått ett vittnesbörd om tiondelagen? Är hon förberedd för att undervisa sina barn om en lag som hon inte har lärt känna genom egen erfarenhet? O, vilken trofasthet som krävs av fäder och mödrar som i enighet vill nedkalla tiondets beskyddande välsignelser över sin familj och de välsignelser som med rätta är deras! President Lorenzo Snow sade: "Lär barnen betala tionde så att lagen sedan ständigt blir åtlydd. Om vi håller denna lag kommer Herren att bevara oss, oavsett vad våra fiender gör."¹⁸

Inom några veckor kommer var och en av oss att få den heliga möjligheten att återigen sitta med vår biskop och göra räkenskap för vårt tionde inför Herren. Din biskop kommer att vara vänlig och förstående. Han förstår de utmaningar du ställs inför. Om du inte kan betala tillbaka det du inte har betalat tidigare, så se framåt. Börja idag. Tala om för biskopen att du har beslutat dig för att betala ett fullt tionde i fortsättningen och gör upp en plan för att återvända till templet så snart som möjligt. Så snart som du har visat din tro genom att under en tid betala tionde och lev efter de andra nödvändiga buden, kan du åtnjuta templets eviga välsignelser. Jag vädjar till dig, gå inte miste om denna möjlighet. Skjut inte upp den.

Fäder och mödrar, när ni förbereder er för tiondeavräkningen uppmuntrar jag er att samla era små omkring er och hjälpa dem att räkna sina pengar. Hjälp era ungdomar att

kontrollera sina anteckningar och se vad de har tjänat under året. Detta är en härlig möjlighet att plantera trons frön i era barns hjärtan. Ni får dem att börja gå på en väg som leder till tempel. Era förfäder och era efterkommande kommer att stå upp och välsigna er, för ni har förberett era barn att utföra frälsande förordningar för deras räkning. Det är ingen tillfällighet, mina bröder och systrar, att tempel sprids över jorden under vägledning av Guds levande profet på jorden idag, president Gordon B Hinckley. När vi håller buden, vilket inbegriper att vi betalar vårt tionde, kvalificerar vi oss för att inträda i dessa tempel, beseglas till våra familjer och ta emot eviga välsignelser.

Min vädjan är att vi inte ska dra ut på tiden och att vi ska följa Herrens befallning att efterleva tiondelagen. Jag känner till två missionärer som besökte en mycket fattig familj. Familjens hem var byggt av spånskivor och käppar, hade jordgolv och saknade elektricitet och sångar. Varje kväll använde fadern, en jordbruksarbetare, hela sin dagslön till matinköp för middagen. När de hade lämnat detta enkla hem tänkte seniorkamraten för sig själv: "Tiondelagen kommer verkligen att bli en stötesten för den här familjen. Kanske ska vi vänta med att ta upp den." En stund senare uttryckte juniorkamraten, som hade vuxit upp under liknande omständigheter i sitt eget land, högt vad han tänkte: "Jag vet att tiondelagen inte lärs ut förrän efter fyra diskussioner till, men kan vi inte undervisa om den vid nästa besök? De behöver lära sig om tiondelagen nu, eftersom de är i så stort behov av Herrens hjälp och välsignelser."

Den här missionären förstod att det "finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade, och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad

för den lag, enligt vilken den är lovad".¹⁹ Herren vill välsigna denna familj och väntar ivrigt på deras lydnad så att han kan göra det.

Mina kära bröder och systrar, tiondets eviga välsignelser är verkliga. Jag har upplevt dem i mitt eget liv och i min familjs liv. Prövningen av vår tro består av om vi vill efterleva tiondelagen genom lydnad och uppoffringar. För, som profeten Joseph Smith sade: "En religion som icke fodrar att allt skall uppoffras, har aldrig kraft till att frambringa den tro, som är nödvändig för erhållandet av liv och salighet."²⁰

Jag vittnar om att Herren Jesus Kristus offrade sitt liv för att skänka denna frälsning till var och en av oss. Som hans särskilda vittne vittnar jag om att han lever. På hans vägnar uttrycker jag tacksamhet till er, barn, änkor, ungdomar, familjer — de trofasta — för ert heliga tionde. "Du trogen var i liv och död, vad du har gjort är gjort för mig."²¹ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 187–189.
2. Första Moseboken 14:20.
3. Första Moseboken 28:22.
4. *History of the Church*, 7:282.
5. *History of the Church*, 7:292–293.
6. Sarah De Armon Pea Richs dagbok, Arkivet, Harold B. Lee Library, Brigham Young-universitetet (maskinskrivet manuskript), s 42.
7. Se Joseph Fielding Smith, *Church History and Modern Revelation* (Melkisedeksa prästadömetts studiekurs, första delen, 1946), s 196.
8. Se ingressen till den engelska upplagan av *Läran och förbunden* 119.
9. *Läran och förbunden* 119:3–4.
10. Se *Church History and Modern Revelation* (tredje delen, 1946), s 120.
11. *Läran och förbunden* 130:20–21.
12. Malaki 3:10.
13. Se "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16. 27.
14. *Läran och förbunden* 1:35; 38:16.
15. *Läran och förbunden* 72:10.
16. *Läran och förbunden* 120:1.
17. *Sharing the Gospel With Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s 46; se också s 44–47.
18. Citerat i *Church History and Modern Revelation* (tredje delen), s 122.
19. *Läran och förbunden* 130:20–21.
20. Joseph Smith, *Föredrag över tron*, s 57–59.
21. "En sorgbetygd och fattig man", *Psalmer*, nr 18.

Men om inte

ÄLDSTE LANCE B WICKMAN

i de sjuttios kvarum

Jag tror att jordelivets yttersta prov är att ställas inför "varför" och sedan släppa frågan, att ödmjukt lita på Herrens löfte att "allt måste ske i sin tid".

Några av mina starkaste minnen är förknippade med veckoslutsuppdrag vid stavskonferenser, då jag tillsammans med en stavspresident besökt medlemmar i hans stav som brottats med livets svårigheter med mod och tro, särskilt sådana som förlorat ett barn eller ståndaktigt kämpar med att vårda ett sjukt eller handikappat barn. Jag vet av egen smärtsam erfarenhet att det inte finns någon natt så mörk som då man förlorar ett barn. Inte heller finns det någon dag så lång och så utmattande som den då man oupphörligt tar hand om ett barn som är handikappat fysiskt eller mentalt. Alla sådana föräldrar kan känna starkt med fadern till det barn som led av en "stum ande", som när han av Frälsaren uppmanades att tro, i

själsångest utropade: "Jag tror. Hjälp min otro!" (se Mark 9:17, 23–24).

Och i dag vill jag så tala till alla som kämpar i denna lärosal för tillämpad tro som kallas jordelivet, och särskilt till de föräldrar som är betryckta och sörjande och som vädjande frågar: "Varför?"

För det första ska ni veta att bedrövelse är en naturlig biprodukt av kärlek. Man kan inte osjälviskt älska en annan människa utan att sörja då hon lider eller slutligen dör. Det enda sättet att undvika den smärtan vore att inte uppleva kärleken, men det är kärleken som ger livet dess rikedom och mening. Det en sörjande förälder kan vänta sig att få från Herren som svar på en uppriktig vädjan är därför inte nödvändigtvis sorgens undanröjande, utan snarare den ljuva förvissningen att ens barn, oavsett sina omständigheter, är i en kärleksfull himmelsk Faders ömma vård.

För det andra: Tvivla aldrig på Guds godhet, även om du inte vet "varför". Den djupgående fråga som ställs av de sörjande och betryckta är helt enkelt denna: *Varför? Varför* dog vår dotter när vi bad så innerligt att hon skulle få leva och när hon fått en prästadömsvälsignelse? *Varför* kämpar vi med denna olycka när andra berättar om förunderliga helbrädgörelser av sina nära och kära? Detta är naturliga frågor, förståeliga frågor. Men de är också frågor som vanligtvis förblir obesvarade under jordelivet.

Herren har helt enkelt sagt: "Mina vägar är högre än era vägar, och mina tankar högre än era tankar" (Jesaja 55:9). Sonens vilja "uppgår i Faderns vilja" (Mosiah 15:7), och det måste också vår vilja göra.

Ändå är det naturligt att vi dödliga vill veta varför. Men om vi alltför envetet kämpar för att få ett svar kan vi glömma bort att jordelivet på sätt och vis är avsett att vara en tid med obesvarade frågor. Jordelivet har ett annorlunda, mer begränsat syfte: Det är en prøvotid, ett provningens tillstånd, en tid att vandra i tro, en tid att bereda sig att möta Gud (se till exempel Abraham 3:24–25; 2 Ne 31:15–16, 20; Alma 12:24; Alma 42:4–13.) Det är genom att odla ödmjukheten (Alma 32:6–21) och undergivenheten (Mosiah 3:19) som vi helt och fullt kan förstå vad erfarenheten under jordelivet betyder och uppnå den sinnets och hjärtats inställning som gör att vi kan ta emot Andens maningar. I grunden är ödmjukhet och undergivenhet ett uttryck för en fullständig villighet att låta frågor om "varför" anstå för tillfället, eller att kanske till och med fråga "varför inte?". Det är genom att "uthärda väl" till änden (se 2 Nephi 31:15–16; Alma 32:15; L&F 121:8) som vi uppnår detta livets syfte. Jag tror att jordelivets yttersta prov är att ställas inför "varför" och sedan släppa frågan, att ödmjukt lita på Herrens löfte att "allt måste ske i sin tid" (L&F 64:32).

Men Herren har inte lämnat oss utan tröst eller helt utan svar. När det gäller helbrägdagörelse har han tydligt sagt: "Åter, det skall ske, att den som har tro på mig att bliva botad skall bliva botad, *om det icke är bestämt, att han skall dö*" (L&F 42:48, kursivering tillagd). Alltför ofta förbiser vi den avgörande ordalydelserna "om det icke är bestämt, att han skall dö" ("eller", kan vi tillägga, "att han skall vara sjuk eller handikappad"). Fortvivla inte när innerliga böner uppsänts och prästadöms

Första presidentskapet (till höger) och medlemmar av de tolv apostlarnas kворum.

välsignelse getts, om era nära och kära inte blir bättre eller till och med lämnar jordelivet. Finn tröst i kunskapen att du gjort allt du kan. Sådan tro, fasta och välsignelse kan inte vara förgäves! Att ert barn inte tillfrisknat trots allt som gjorts för det kan, och bör, lända till frid och förtröstan för alla som älskar det barnet! *Herren — som inspirerar välsignelserna och som hör varje uppriktig bön — kallade ändå hem barnet.* Alla upplevelser av bön, fasta och tro kan mycket väl varit mer avsedda till *vår* nytta än till barnets.

Men hur ska vi då närma oss nådens tron då vi innerligt ber för en älskad anförvant och lägger händerna på hennes huvud för att ge en välsignelse med prästadörets myndighet? Hur utövar vi vår tro på rätt sätt? Profeten Joseph Smith definierade denna evangeliets första princip som "tro på Herren Jesus Kristus" (Fjärde trosartikeln, kursivering tillagd). Det är denna definition — "på Herren Jesus Kristus" — som vi ibland glömmar. Alltför ofta uppsänder vi vår bön eller utför vårt tjänande och väntar sedan nervöst för att se huruvida vår begäran beviljas, som om detta godkännande skulle utgöra ett nödvändigt bevis på hans existens. Detta är

inte tro! Tro är, enkelt uttryckt, *tillit* till Herren. Med Mormons ord är det fråga om ett "ståndaktigt sinne i varje form av gudaktighet" (Moroni 7:30, kursivering tillagd). De tre hebreiska männen sade att de litade på att Herren skulle rädda dem från den brinnande ugnen, "men om inte", sade de till kungen "[skall] vi ändå inte dyrka dina gudar" (Daniel 3:18; kursivering tillagd). Betydelsefullt är att inte tre utan fyra män sågs bland lågorna, och "den fjärde [såg] ut som en gudason" (Daniel 3:25).

Likadant är det med oss. Det är vanligt i vår sekulariserade värld att säga "att se är att tro". Vilket värde denna maxim än må ha i vardagslivet, är den helt främmande för oss då vi vänder oss till Herren i nödens mörkaste timma. Herrens väg skulle snarare kunna beskrivas med orden "att tro är att se". Tro på Herren är förutsättningen, inte slutsatsen. Vi *vet* att han lever. *Därför* litar vi på att han ska välsigna oss enligt sin gudomliga vilja och visdom. Denna barnsliga tillit till Herren kallas i skrifterna helt enkelt att "offra . . . ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande" (L&F 59:8).

Jag framlägger detta som en djup övertygelse, född av livets

erfarenheters intensiva skärseld. Vår andre son, Adam, kom in i vårt liv när jag var långt borta i Vietnams djungler och risfält. Jag har fortfarande det glädjefyllda telegram som tillkännagav hans födelse. Adam var en blåögd, blond liten krabat, med en busig personlighet. När Adam fyllde fem, såg han ivrigt fram emot att få börja skolan. Då drabbade en vanlig barnsjukdom vårt samhälle i södra Kalifornien, och Adam blev smittad. Förutom att vi ville att han skulle ha det så skönt som möjligt, var vi inte oroliga. Han tycktes till och med ha fått sjukdomen lindrigt. Plötsligt en morgon steg han inte upp ur sängen, han låg i djup koma. Vi förde honom snabbt till sjukhuset, där han lades in på intensivvår. En ständig kår av hängivna läkare och sjuksystrar vårdade honom. Hans mor och jag vakade oupphörligt i väntrummet intill.

Jag ringde till vår käre stavspresident, en barndomsvän och numera älskad kollega i de sjuttios kворum, äldste Douglas L Callister, och frågade om han ville komma till sjukhuset och tillsammans med mig ge Adam en prästadömsvälsignelse. På några minuter var han där. Då vi kom in i det lilla, trånga utrymme där Adams

livlösa lilla kropp låg, med sängen omgiven av ett virrvarr av övervakningsapparater och andra medicinska tillbehör, steg de vänliga läkarna och sköterskorna vördnadsfullt tillbaka och knäppte händerna. Då de välbekanta och tröstande orden i prästadörets välsignelse uttalades i tro och uppriktig vädjan, överväldigades jag av en djup känsla av att någon annan var där. Jag överväldigades av tanken att om jag skulle öppna ögonen, skulle jag se Frälsaren stå där! Jag var inte den enda i det rummet som kände den anden. Av en tillfällighet fick vi några månader senare veta att en av sköterskorna som var där den dagen blivit så berörd att hon sökt upp missionärerna och blivit döpt.

Men trots detta blev Adam inte bättre. Han svävade mellan detta liv och nästa i flera dagar, medan vi vädjade till Herren att ge oss honom tillbaka. Slutligen en morgon efter en orolig natt vandrade jag ensam längs en tom sjukhuskorridor. Jag talade med Herren och sade honom att vi så

väldigt gärna ville att vår lille pojke skulle återvända, men att det vi allra mest önskade var att hans vilja skulle ske och att vi — Pat och jag — kunde acceptera det. Adam gick över tröskeln till evigheten en kort stund senare.

Uppriktigt sagt sörjer vi fortfarande vår lille pojke, även om Andens milda tröst och de år som gått har lindrat sorgen. Hans lilla bild pryder spiselkransen i vårt vardagsrum bredvid ett mera nytaget familjefoto av barn och barnbarn. Men Pat och jag vet att hans väg genom jordelivet utstakades av en god himmelsk Fader att vara kortare och lättare än vår, och att han nu skyndat före för att sedan välkomna oss när vi i vår tur går över samma tröskel.

*När blint ut i mörkret du kallas att gå,
i sorg och i nöd skall du ändock bestå.
Jag rikt dig välsignar och står nära dig. . .*

jag belgar dig blott uppå lidandets stig.

*Närhelst du är vilsen i främmande skog,
förtrösta på mig, ty min nåd är dig nog.*

Ej skadar dig elden, den bränns för din skull. . .

Den borttar allt slagg och den renar ditt guld. . .

*Den själ som till Jesus sin tillit har satt
skall aldrig förgätas i mörker och natt.*

Nej, han skall befrias trots helvetets makt. . .

på grund av min kärlek, jag evigt det sagt!

(Se "How firm a Foundation",
Hymns, nr 85; kursivering tillagd;
se också "En grundval blev lagd",
Sånger, nr 178; kursivering tillagd.)

I Jesu Kristi namn, amen. ■

”Offer och lydnad välsignelser skänker”

ÄLDSTE ROBERT K DELLENBACH

i de sjuttios kворum

Om vi visar omsorg, om vi visar Kristi kärlek, om vi lyder Gud och följer hans profeter kommer våra offer och vår lydnad att skänka oss himlens välsignelser.

Orden ”offer och lydnad välsignelser skänker” ur psalmen ”Pris åt den man”¹ rör alltid vid min själ. Offer innebär att: ”Ge upp någonting värdefullt för någonting som är mer värdefullt eller viktigare”.² Det finns många olika sätt att offra. Sista dagars heliga ingår förbund med Herren att offra. Genom att göra detta böjer vi vår vilja under hans, vi viger vårt liv till att bygga upp hans rike och tjäna hans barn.

För dem som trofast offrar genom

att betala ett ärligt tionde har Herren lovat att öppna himlens fönster.³ Det offret välsignar inte bara den enskilde och familjen, utan dessa frivilligt givna pengar till kyrkan utgör de verk samma medlen som gör det möjligt för Herrens rike att utföra mirakel varje dag. Kung Benjamin sade: ”[Betänk] deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se de äro välsignade i allt, både timligt och andligt.”⁴ Att trofast skänka tionde och offergåvor är ett yttre bevis på ett inre åtagande att offra.

Att efterleva fastelagen är ett annat sätt att offra. Herren ber oss att avsätta en söndag i månaden till att fasta under två måltider. Vi uppmanas att donera det som dessa två måltider skulle kosta till kyrkan, så att kyrkan kan hjälpa de nödställda. Att fasta och att ge ett generöst fasteoffer har en renande inverkan på vår själ. President Spencer W Kimball sade: ”När man följer fastelagen finner man en personlig kraftkälla till att övervinna njutningslystnad och själviskhet.”⁵

Tempelarbete och släktforskning är ett kärleksoffer. Trofasta heliga

tillbringar miljontals timmar med att släktforska. De går igenom mikrofilm och dagböcker. Med penna och dator nedtecknar de datum och händelser. De utför heliga förordningar i templet för sina dyrbara förfäder. Liksom Frälsaren är detta en symbol för ett offer — att göra någonting för någon som personen inte själv kan göra.

För några år sedan skickade kyrkan min hustru Mary Jayne och mig till Sankt Petersburg och där fick vi ett unikt tillfälle att ta del av släktforskningens välsignelser. Vi besökte landsarkivet för att själva få se hur det gick med kyrkans projekt att mikrofilma en del av västra Rysslands arkiv. När jag iakttog hur arkivpersonalen fotograferade sidorna i en möjlig bok från staden Pskov, kände jag hur personerna kom till liv. Det kändes som om de hoppade fram ur sidan och sade: ”Du har hittat mig. Jag är inte längre förlorad. Jag vet att någon i min familj en dag, någonstans, kommer att ta med sig mitt namn till templet. Jag kommer att bli döpt och få min begåvning och få min hustru och mina barn beseglade till mig. Tack!”

Joseph Smiths liv var ett exempel på osjälviska uppoffringar för Jesu Kristi evangelium. Fastän profeten Joseph led oerhört, förblev han optimistisk och övervann många förföljelser. Parley P Pratt berättar om sin hjärtskärande erfarenhet med profeten i fängelset i Missouri under vintern 1838–1839. Dessa sex månader av fruktansvärt lidande och fångenskap förädlade denne förutordinerade ”högst framstående profet”.

I fängelset hade profeten och hans bröder varit tvungna att lyssna till hur vakterna skröt om de fruktansvärda övergrepp de hade utfört mot ”mormonerna”. Profeten kunde till slut inte stå ut med deras förbannelser och svordomar längre. Plötsligt stod han upp och sade med ”tordönsstämma”: ”*VAR TYSTA, ni avgrundsväsen. I Jesu Kristi namn*

varnar jag er och befaller er att tiga.'

Han stod upprätt i fruktansvärt majestät. Kedjad och utan vapen, lugn, obeveklig och värdig som en ängel . . . De skälvande vakterna ryggade tillbaka in i ett hörn, "tap-pade sina vapen" och bad om tillgift. "De var därefter tysta fram till vaktombytet."

Broder Pratt fortsätter: "Jag har sett domstolarnas befattningshavare, iklädda sin vördnadsbjudande ämbetsdräkt . . . Jag har bevittnat en kongress i högtidlig församling . . . Jag har försökt föreställa mig kungar, hov, troner och kronor . . . Men värdighet har jag blott sett i en gång, i kedjor vid midnatt i en fängelsehåla i en liten by i Missouri."⁶

Några veckor efter denna händelse bad Joseph, under ännu en mörk stund, Herren om vägledning. Herren svarade: "Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden

skola endast vara ett ögonblick."⁷ Herren sade sedan följande betydelsefulla ord till profeten: "Jordens ändar skola fråga efter ditt namn."⁸

Fem år senare, när han såg tillbaka på den ofullständiga byggnaden som skulle bli templet i Nauvoo, visste han att hans jordiska färd led mot sitt slut och att han gick "som ett lamm till slaktbänken" men han var ändå "lugn som en sommarmorgon".⁹ Han underkastade sig ännu en arrestering med löfte om beskydd. Men hans tillit missbrukades. Den 27 juni 1844 blev han och hans bror Hyrum brutalt mördade i fängelset i Carthage.

Jordens ändar har frågat efter Joseph Smiths namn, för idag går solen aldrig ner över Jesu Kristi återställda kyrkas världsomfattande medlemsskara. Följande ord som sades om Abraham Lincoln beskriver också profeten Joseph Smiths storhet:

*Här fanns en man som tål att
jämföras med världens alla män.
En man som liknar bergen och
havet . . .
Och när han föll i en virvelvind,
föll han
som ett ståtligt cederträd med
grönskande grenar faller
med ett kraftigt dån bland kullarna
och lämnar en tom plats mot
horisonten.¹⁰*

Det finns inget större offer än försoningsoffret som Frälsaren Jesus Kristus utförde. Hans försoning, fastän ofattbar och utan like, var kronan på verket i den här världen. Tacksamt nog har döden, på grund av hans försoningsoffer, ingen udd och graven kan inte segra.

Det är vår utmaning att osjälviskt uppoffra allt vi har fått, däribland vår egen vilja. Äldste Neal A Maxwell hade rätt när han sade: "Underkastelsen av vår vilja [är] i själva verket den enda verkligt personliga gåva vi kan lägga på Guds altare. De många andra ting vi 'ger' . . . är i själva verket sådant han redan gett eller lånat oss."¹¹

Uppoffringar är sist och slutligen något som kommer från hjärtat. "Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne."¹² Om vi visar omsorg, om vi visar kristlig kärlek, om vi lyder Gud och följer hans profeter kommer våra offer och vår lydnad att skänka oss himlens välsignelser. "I skolen offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till offer åt mig."¹³

På ett ovanligt sätt fick jag en glimt av vår Frälsares kärleksoffer för mig. När min hustru och jag var i Jerusalem en julafton besökte vi flera platser där Frälsaren vandrat och undervisat. Våndan som Frälsaren led fick oss att känna djup sorg när vi stod i fängelsehålan nedanför Kaifas palats. Det var där som vår Herre pryglades och hudflängdes. Vi såg hålen där kedjorna suttit i stenmuren. Med tårar i ögonen sjöng vi: "En sorgbetyngd och fattig man".¹⁴ Han var så

ensam bland dessa ondskefulla förö-
vare. Med tunga hjärtan bad vi om
mod och styrka att bli hans värdiga
tjänare.

Kort därefter besökte vi Kristi
tomma grav. Orden från skrifterna:
"Han är inte här. Han har uppstått"¹⁵
ljöd i våra hjärtan. Eliza R Snow skrev:

*Fastän han utstod korsets död,
klagan ej från hans läppar ljöd.
Han kom att frälsa oss på jord,
och Fadern så blev härliggjord.
Kärlek så stor vi ej förstår.
Genom hans död vi frälsning får.*¹⁶

Frälsarens försoningsoffer var
den största kärlekshandling världen
skådat.

Vi sjunger dessa ord som president
Gordon B Hinckley skrivit:

*Han lever, grunden för min tro,
det sanna hopp för jordens folk.
En fyrbåk till en bättre väg,
Ett ljus som bortom döden når.*¹⁷

Jag sörjer över att en enda droppe
av hans blod utgöts för mig. Det är
min bön att jag en dag får möta
Frälsaren. Jag kommer att knäböja
och kyssa hans sargade händer och
fötter och han kommer att torka bort
mina tårar. Jag ska tacka honom för
allt han har gjort med en bön om att
han ska säga: "Bra, du gode och
trogne tjänare".¹⁸ Tack vare hans
barmhärtighet, har vi hopp, bröder
och systrar. Han är källan till alla våra
välsignelser.¹⁹ Om detta vittnar jag i
hans heliga namn, han som är vårt
största föredöme i fråga om offer, ja,
i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Psalmer*, nr 16.
2. *The Oxford Encyclopedic English Dictionary* (1991), "sacrifice", s 1272–1273.
3. Se Malaki 3:10.
4. Mosiah 2:41.
5. Conference Report, apr 1978, s 121.
6. *Autobiography of Parley P. Pratt* (1985), s 180.
7. Läran och förbunden 121:7.
8. Läran och förbunden 122:1.
9. Läran och förbunden 135:4.
10. Edwin Markham, "Lincoln, the Man of the People", i Louis Untermeyer, sammanst, *A Treasury of Great Poems* (1955), s 994–995.
11. "Uppgå i Faderns vilja", *Nordstjärnan*, januari 1996, s 24.
12. Läran och förbunden 64:34.
13. Tredje Nephi 9:20.
14. *Psalmer*, nr 18.
15. Matteus 28:6.
16. "Frälsaren mötte korsets död", *Psalmer*, nr 121. 191.
17. Se "My Redeemer Lives", *Hymns*, nr 135.
18. Matteus 25:21.
19. Se "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), nr 70.

Vi har valt att tjäna

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

För att kunna uppfostra vår familj och trofast tjäna i kyrkan, allt utan att löpa fortare än vi förmår, krävs det visdom, omdöme, gudomlig hjälp och oundvikligen en del uppoffringar.

Buenas tardes, hermanos y hermanas. Jag har med mig hälsningar från de underbara medlemmarna och missionärerna i Latinamerika. Som många av er vet har äldste och syster Dallin Oaks och äldste och syster Holland kallats att verka i kyrkoområdena Filippinerna respektive Chile. Om nu pratet är något slags indikation, har detta visat sig vara av större intresse i kyrkan än man skulle ha kunnat tro. Vilka teorier ni än har, tror jag mig vara bemyndigad att försäkra er att vi inte far till dessa fjärran utposter likt två av Apokalypsens fyra ryttare. Alla ni som

söker efter ett ”tecken” i allt detta bör ta det som ett tecken på en underbar, växande, internationell kyrka med medlemmar och missionärer som oavbrutet sprider sig till alla språk och kontinenter. Det är en glädje att få träffa och tjäna tillsammans med sista dagars heliga var som helst, när eller fjärran, inrikes eller utrikes, och vi tackar er för era böner och ert intresse för verket.

Att de tolv tjänar på det sättet är naturligtvis inte någonting nytt, och jag måste säga att vår generation har mindre utmaningar i detta avseende än våra föregångare. Det bästa av allt är att jag nu har syster Holland vid min sida i stället för att lämna henne hemma och låta henne ta hand om sig själv och barnen. Dessutom behövde jag inte kroppsarbete längs vägen för att få ihop till biljetten till Santiago. Vi flög till vårt resmål på några timmar i ett modernt trafikplan i stället för att som tredjeklasspassagerare på en båt behöva segla i veckor, ja, till och med månader. Jag skakade inte av frossa, jag hade inte malaria, kolera eller lungsot när jag gav mig i väg, även om jag var förkyld och det blev en timmes försening vid en av flygresans etapper. Jag har hoppats att dessa provningar en dag ska göra mig

berättigad att få möta Petrus och Paulus, Brigham och Wilford.

Jag liksom många av er växte upp med berättelser om de tidiga bröderna som for till Canada, England, Skandinavien, det europeiska fastlandet, Stillahavsöarna, Mexico, Asien och så vidare. Nyligen läste jag om Parley P Pratts korta mission till Chile, där han och hans hustru förlorade och begravde sin nyfödde son i Valparaiso. Jag har läst om äldste Melvin J Ballard som kallades att inviga Sydamerika när denna stor-slagna kontinent fortfarande var ett nytt och tämligen överväldigande missionsfält. Det slags tjänande som bygger en ung, växande kyrka är inget någon uppmanas till i förbigående eller ger av en nyck. Då och då var hindren stora och priset ibland mycket högt.

Och då talar vi inte enbart om dessa tidiga bröder som gav sig i väg för att tjäna utan också om de kvinnor som försörjde dem — och dessutom försörjde sig själva och sina barn och stannade hemma för att fostra och skydda familjen, denna andra del av Herrens vingård som han känner så starkt för.

Den dag när Vilate Kimballs make skulle ge sig i väg till England för andra gången var hon så medtagen och hade sådana frossbrytningar, att hon inte kunde göra mer än kraftlöst ta honom i hand, när han i tårar kom för att ta farväl. Deras lille David var knappt fyra veckor gammal, och bara ett av barnen, den fyraårige Heber Parley, var frisk nog att hämta vatten åt den sjuka familjen. Timmarna efter det att hennes make hade gett sig av blev Vilate så svag att man måste hjälpa henne tillbaka till sängen.

Mary Ann Young och hennes barn var lika sjuka när Brigham gav sig i väg på samma mission, och deras ekonomiska situation var lika vanskelig. En hjärtslitande skildring beskriver hur hon korsar Mississippifloden mitt i vintern, tunt klädd, huttrande av köld

och med den lilla dottern i famnen för att gå till tiondekontoret i Nauvoo och be om några potatisar. Därefter, fortfarande febersjuk, går hon tillbaka med den lilla över den otillgängliga floden, utan att någonsin skriva ett ord om sina svårigheter till maken.¹

Det är sällan vi råkar ut för någonting liknande i dag, även om många missionärer och medlemmar fortfarande gör stora uppoffringar för att utföra Herrens verk. Allteftersom välsignelserna kommer och kyrkan mognar hoppas vi alla att vårt tjänade aldrig ska vara så svårt som dessa tidiga medlemmar fann det, men som missionärerna från Oslo till Osorno och från Seattle till Cebu brukar sjunga, *har* vi "valt att tjäna".² För att kunna uppfostra vår familj och trofast tjäna i kyrkan, allt utan att löpa fortare än vi förmår,³ krävs det visdom, omdöme, gudomlig hjälp och oundvikligen en del uppoffringar. Från Adam tills nu har sann tro på Herren Jesus Kristus alltid åtföljts av offer. Vår lilla gåva ska vara ett symboliskt eko av hans majestätiska offer.⁴ Med blicken fäst på Jesu Kristi försoning sade profeten Joseph Smith att den religion som inte innehåller förbund om offer inte kan ha makten att ge löftet om evigt liv.⁵

Får jag bara komma med ett nutida exempel på de svårigheter och de välsignelser som valet att tjäna kan föra med sig. En underbar syster sade nyligen till en kär vän: "Jag vill berätta om det ögonblick när jag slutade att förarga mig över min makes tid och offer som biskop. Det tycktes förunderligt hur en medlem i församlingen jämt dök upp med ett 'nödfall' just när min make och jag var på väg ut för att göra något särskilt tillsammans.

En dag hävde jag ur mig min frustration och min make gick med på att vi, förutom måndagskvällen, skulle reservera en kväll i veckan bara för oss. Kvällen för vår första 'träff' kom och vi skulle just kliva in i bilen för en kväll på tu man hand när telefonen ringde.

'Det här är ett test', sade jag och log mot honom. Telefonen fortsatte ringa. 'Kom ihåg vad vi kom överens om. Kom ihåg vår träff. Kom ihåg mig. Låt telefonen ringa.' Till slut log jag inte längre.

Min stackars make såg ut som om han satt fast i en fälla mellan mig och en ringande telefon. Jag visste naturligtvis att han i första hand var lojal mot mig, och jag visste att han önskade sig den där kvällen lika mycket som jag. Men han var som lamslagen av telefonen som ringde.

'Det är bäst att jag åtminstone hör efter vem det är', sade han med sorgsen blick. 'Det är förmodligen inget.'

'Om du gör det är vår kväll förstörd', utbrast jag. 'Det vet jag.'

Han kramade min hand och sade: 'Jag kommer strax', och rusade i väg för att svara i telefon.

När han inte genast kom tillbaka till bilen visste jag vad som hade hänt. Jag klev ur bilen, gick in i huset och gick och lade mig. Morgonen därpå bad han tyst om förlåtelse. Jag sade ännu tystare att jag förlät honom, och så var det slut med det.

Åtminstone trodde jag det. Jag märkte att händelsen fortfarande störde mig flera veckor senare. Jag klandrade inte min make, men jag var ändå besviken. Jag hade fortfarande allt i färskt minne när jag stötte ihop med en kvinna i församlingen som jag knappt kände. Med stor tvekan frågade hon om hon kunde få prata med mig. Hon berättade sedan att hon hade blivit kär i en annan man som tycktes skänka henne spänning i ett monotont och slitsamt liv. Hennes make arbetade på heltid — och studerade på heltid på universitetet. Deras lägenhet var som ett fängelse. Hon hade småbarn som ofta var krävande, högljudda och ansträngande. Hon sade: 'Jag var svårt frestad att lämna det som jag uppfattade som min bedrövlige tillvaro och bara följa med den här mannen. Min situation var sådan att jag tyckte att jag förtjänade något bättre än det jag hade. Mina bortförklaringar fick mig att tro att jag kunde lämna min make, mina barn, mina tempelförbund och min kyrka och finna lycka hos en främling.'

Hon sade: 'Allt var planerat och vi

hade kommit överens om när jag skulle rymma. Men som en sunda förnufts sista flämtning sade mitt samvete åt mig att ringa till din make, min biskop. Jag säger "samvete" men jag vet att det var en andlig ingivelse direkt från himlen. Det var nästan mot min vilja som jag ringde. Telefonen ringde och ringde och ringde. I det tillstånd jag nu befann mig tänkte jag faktiskt: "Om biskopen inte svarar är det ett tecken på att jag ska genomföra min plan." Telefonen fortsatte att ringa och jag skulle just lägga på luren och gå raka vägen mot min undergång när jag plötsligt hörde din makes röst. Den genomträngde min själ likt en blix. Plötsligt hörde jag mig själv snyfta: "Är det du, biskop. . . ? Jag har problem. Jag behöver hjälp." Din make kom med hjälp och jag är utom fara i dag tack vare att han svarade i telefon.

Jag ser tillbaka och inser att jag var trött och dum och sårbar. Jag älskar min make och mina barn av hela mitt hjärta. Jag kan inte föreställa mig den tragedi som mitt liv skulle vara utan dem. Det är fortfarande en krävande tid för vår familj. Jag vet att alla har sådana tider. Men vi har talat om några av problemen och saker och ting ser ljusare ut. Det gör de alltid förr eller senare.' Sedan sade hon: 'Jag känner dig inte så väl, men jag vill tacka dig för att du stöder din make i hans kallelse. Jag vet inte vilket pris du eller dina barn har fått betala för ett sådant tjänande, men om det någon dag känns som det priset är särskilt högt, tänk då på hur evigt tacksam jag kommer att vara för uppoffringar som sådana som du gör för att hjälpa till att rädda människor som jag.'

Bröder och systrar, ni bör veta att jag är en av dem som med eftertryck predikar att vi ska ha en mer hanterlig och mer realistisk förväntan på vad våra biskopar och ledare kan göra. Särskilt känner jag att en lång rad olika samhällseliga och yrkesmässiga ansvar som för bort föräldrar — särskilt

mödrar — från hem där barn växer upp, är ett av de allvarligaste problemen i vårt nutida samhälle. Och eftersom jag är benhård i fråga om att hustrur och barn förtjänar att få tillbringa helig och engagerad tid med maken och fadern, skulle jag i nio fall av tio ha hållit med hustrun och sagt åt maken att inte svara i telefon. Men jag är lika tacksam på mitt sätt, precis som den unga kvinnan var på sitt, att denne gode man i det här fallet följde Andens maning och valde att svara, ja, bokstavligen valde att tjäna.

Jag vittnar om hemmet och familjen och äktenskapet, de allra värdefullaste mänskliga ägodelarna i vårt liv. Jag vittnar om att vi måste skydda och bevara dem samtidigt som vi finner tid och sätt att tjäna trofast i kyrkan. Vid de som jag hoppas sällsynta tillfällen när dessa tycks oförenliga, när vi någon dag eller natt stöter på en kris och plikten och andliga maningar kräver att vi handlar, i sådana lägen ger jag min hyllning till varje hustru som någonsin har suttit ensam medan middagsmaten kallnat, varje man som har lagt sin egen middag, vilken med honom som kock inte kunnat bli annat än kall, och varje barn som någonsin har varit besviken över en

inställd campingtur eller fotbolls-match som en förälder oväntat varit tvungen att utebli från (och det är bäst att ni inte låter det hända så ofta!). Jag ger min hyllning till varje missionspresident och hans hustru, till deras barn och till varje äldre par som har kallats att tjäna tillsammans med dem, och till alla andra som för en tid uteblir från födselar och dop, vigslar och begravningar, upplevelser och nöjen tillsammans med familjen, därför att de har "valt att tjäna". Jag tackar alla i hela kyrkan som i svåra situationer gör så gott de kan för att bygga upp Guds rike på jorden.

Jag vittnar om det offer och det tjänande som Herren Jesus Kristus utförde. Han gav allt för oss. Det var i den andan som han sade: "Följ du mig".⁶ "Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig." Han sade: "Där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig skall min fader ära honom."⁷ Ett sådant tjänande för oundvikligen med sig svåra beslut om hur man ska avväga prioriteter mot varandra och hur man bäst är den tjänare som han vill att vi ska vara. Jag tackar honom för hans gudomliga vägledning i att fatta dessa beslut och för hjälpen att finna rätt väg för alla inblandade. Jag tackar honom för att han har burit "våra sjukdomar" och tagit på sig "våra smärtor"⁸ och för att ha kallat oss att göra något av det samma för varandra. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

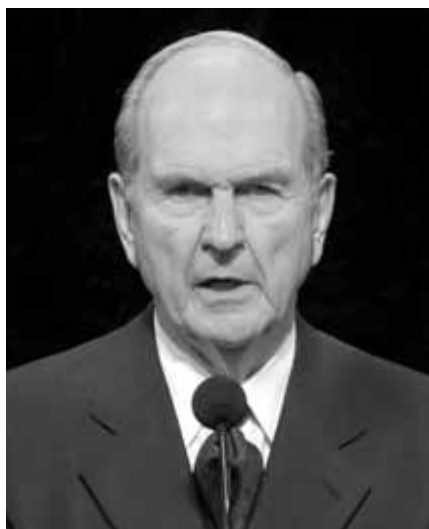
1. Ett auktoritativt verk som beskriver dessa upplevelser är James B Allen och andra, *Men with a Mission: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Isles, 1837-1841* (1992). Vilate Kimballs och Mary Ann Youngs lidande beskrivs på s 267-276.
2. Se *Psalmer*, nr 172.
3. Se Mosiah 4:27.
4. Detta är en viktig lärosats som är alltför omfattande för att kunna dokumenteras här. Se Moser 5:4-8; Tredje Nephi 9:17-21; Lärar och förbunden 59:8-12; 97:8-9.
5. Se *Lectures on Faith* (1985), s 68-69.
6. Johannes 21:22.
7. Johannes 12:26.
8. Mosiah 14:4; se också Jesaja 53:4.

”Saliga är de som skapar frid”

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Fred är av yttersta vikt och den väddar om vårt engagemang.

Bland de mest minnesvärda av alla våra familjeutflykter är våra resor till det heliga landet. Våra besök till den delen av världen har förändrat våra liv. Men nu är det heliga landet en kaotisk häxkittel och är oåtkomligt för dem som vill resa dit för att växa andligen. Så gott som alla delar av världen hemsöks av terrordåd utan tidigare like. Förvirring drabbar många som ber för fred men som med fruktan möts av terrorns fasa.

Fred kontra stridighet

De svåra tider som vi lever i har det profeterats om i skrifterna. Våra dagar har beskrivits som dagar av ”eld,

stormar och rökmoln i främmande länder . . . krig och rykten om krig och om jordbävningar på många ställen . . . då jorden är i hög grad oskärad . . . och [med] alla slags vederstyggligheter”.¹

Den profetian är en genklang av en tidigare uppteckning i skrifterna som talar om den andra generationen² av människor som levde på jorden: ”På den tiden hade Satan stort herravälde bland människorna och rasade i deras hjärtan, och från den tiden var det krig och blodsutgjutelse; en människa lyfte handen mot sin egen broder . . . i maktlystnad.”³ Sedan Kain och Abel,⁴ Esau och Jakob,⁵ och Josef, som såldes till Egypten,⁶ levde, har fiendskapens eld underblåsts av familjefejder.

Hat bland bröder och grannar har i dag gjort heliga städer till sorgens platser. När jag tänker på hur svårt det är på sådana platser påminns jag om ett gammalt ordspråk: ”Bespottare uppviglar staden, de visa stillar vreden.”⁷

Läran kan vägleda oss

Skrifterna belyser både orsaken till och botemedlet mot mänsklighetens sjuka hat: ”Den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbliva i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan

och bliver en helig genom Herrens, Kristi, försoning.”⁸

Frid kan endast råda när den naturliga instinkten att strida trängs undan av en beslutsamhet att handla efter en högre lag. Att komma till Kristus, som är ”Fridsfursten”,⁹ är vägen till frid på jorden och välvilja människorna emellan.¹⁰ Han har gett oss löftet: ”Saliga är de som skapar frid, de skall kallas Guds barn.”¹¹

Jesus lärde människorna hur man ska behandla varandra. Han tillkännagav de två stora buden: För det första, ”älska Herren, din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd”,¹² och för det andra, ”älska din nästa som dig själv”.¹³

Sedan sade han: ”Älska era ovänner och be för dem som förföljer er.”¹⁴

Han gav oss den gyllene regeln: ”Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem.”¹⁵ Denna princip kan man finna i nästan varje större religion. Även andra, till exempel Konfucius och Aristoteles, lärde ut detta.¹⁶ Trots allt började inte evangeliet med ett barns födelse i Betlehem. Det är evigt. Det förkunnades i begynnelsen för Adam och Eva. Delar av evangeliet finns bevarade i många kulturer. Även hedniska mytologier har berikats av fragment av sanningar från tidigare tidsutdelningar.

Närhelst den gyllene regeln påträffas, och hur den än ges uttryck, utgör den det moraliska rättesnöret i Guds rike. Den förbjuder att någon inkräktar på en annans rättigheter. Den är lika bindande för nationer och samfund som för individer. Den ersätter med barmhärtighet och tålmod vedergällningens handlingssätt: ”Öga för öga och tand för tand”.¹⁷ Om vi skulle hålla fast vid detta gamla och improduktiva sätt skulle vi snart bli både blinda och tandlösa.¹⁸

Innebörden i att behandla andra som man själv vill bli behandlad är lätt att förstå. Och det visar hur dyrbar varje Guds son och dotter är.¹⁹

Skrifterna ber föräldrarna att undervisa sina barn att inte "strida [eller] kiva[s] med varandra" och att inte "tjäna djävulen, vilken är mästaren i synd". I stället ska vi "lära dem att älska varandra och att tjäna varandra".²⁰

Jesus undervisade om vikten av förlikning och att lösa konflikter i ens eget liv. Han sade:

"Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen. . . .

Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig,

så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva."²¹

Mästaren lärde oss: "Förlåt om ni har något emot någon. Då skall också er himmelske Fader förlåta er era överträdelser.

Men om ni inte förlåter skall inte heller er himmelske Fader förlåta er era överträdelser."²²

Jesus förkunnade att en domens dag skulle komma. Var och en kommer att redovisa sitt jordiska liv och hur de har behandlat andra människor.²³

Medborgerliga plikter

Buden att älska Gud och vår nästa är sammanlänkade. Vi kan inte älska Gud fullt ut utan att älska vår nästa.

Vi kan inte älska vår nästa fullt ut utan att älska Gud. Alla människor är verkligen bröder och systrar eftersom Gud verkligen är vår Fader. Trots detta är skrifterna fyllda av berättelser om osämja och stridighet. Skrifterna fördömer skarpt anfallskrig, men understödjer en medborgares plikt att försvara sin familj och sin frihet.²⁴ Eftersom "vi tror på att erkänna konungar, presidenter, styresmän och domstolar samt att lyda, ära och understödja lagarna",²⁵ kan denna kyrkas medlemmar kallas att verka i militärtjänst i många nationer. "Vi tro, att regeringar instiftades av Gud till människornas nytta och att människorna skola avlägga räknenskap för honom för sina gärningar i förhållande till dem, med avseende såväl på de lagar de stifta som dem de handhava till samhällets bästa och säkerhet."²⁶

Under andra världskriget, när kyrkans medlemmar tvangs strida på motsatta sidor, bekräftade första presidentskapet att "staten ansvarar för det samhälleliga styret av dess medborgare eller undersåtar, för dess politiska välmåga och för att driva politiska beslut, på både nationell och internationell nivå . . . Men kyrkan själv har inte något ansvar för dessa beslut, [annat] än att uppmana sina medlemmar att vara . . . lojala mot sitt land."²⁷

Det är möjligt att uppnå fred

På grund av jordens mångåriga historia av fiendskap anser många att de inte kan hoppas på fred. Jag är inte av samma åsikt. Det är möjligt att uppnå fred. Vi kan lära oss att älska våra medmänniskor runt om i världen. Vare sig de är judar, muslimer eller kristna som vi, vare sig de är hinduer, buddister eller något annat, kan vi leva tillsammans med ömsesidig beundran och respekt, utan att frånga vår religiösa tro. Det vi har gemensamt är större än det som skiljer oss åt. Fred är av yttersta vikt och den väddar om vårt engagemang. Gamla testamentets profeter gav inte upp hoppet och det får inte heller vi göra. Psalmisten sade: "Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad."²⁸ "Han stillar strider över hela jorden."²⁹

Fader Abraham fick ett unikt tillnamn: "Guds vän".³⁰ Frid var en av Abrahams främsta prioriteter. Han sökte vara en "fridsfurste".³¹ Hans inflytande kan påverka oss storligen i vår nutida strävan efter frid. Hans söner Ismael och Isak hade olika mödrar, men övervann ändå sina motsättningar för att nå ett gemensamt mål. När deras far dog arbetade de tillsammans för att begrava sin upphöjdes fars jordiska kvarlevor.³² Deras efterkommande skulle mycket väl kunna följa deras exempel.

Abrahams efterkommande har gudomligt fastställda möjligheter. Herren förkunnade att Ismael skulle bli ett stort folk³³ och att Abrahams, Isaks och Jakobs avkomma skulle välsigna alla jordens folk.³⁴

Sålunda är Abrahams efterkommande — anförtrödda stora löften om obegränsat inflytande — i en nyckelposition för att skapa frid. Utvalda av den Allsmäktige kan de använda sin kraftfulla resurs till att skapa frid.

För att nutida politiska problem ska lösas kommer det att krävas mycket tålamod och medling.

Framgången skulle kraftigt öka om den söktes under bönen inverkan.

Jesaja profeterade om hopp i vår tid. Han talade om Israels insamling och kyrkans återställelse genom profeten Joseph Smith, och sade:

”På den dagen skall Herren för andra gången räcka ut handen för att friköpa en rest av sitt folk . . .

Han skall resa ett baner för hedna-folken och samla de fördrivna av Israel och de kringspridda av Juda från jordens fyra hörn.”³⁵

Dessa profetior om hopp blir verklighet om nationernas ledare och invånare tillämpar Jesu Kristi undervisning. Vi skulle då leva i en tid av frid och utveckling utan tidigare like. Det förflutnas barbariska dagar skulle vara över. Krig med dess ohyggligheter skulle förvisas till minnets korridorer. Nationernas mål skulle förenas. De som skapar frid skulle vara ledande bland medlarna, de skulle bistå de nödställda och skänka hopp till de ängsliga. Sådana patrioter skulle hyllas av framtida generationer och vår evige Gud skulle tilldela dem härlighet.

Världens hopp är Fridsfursten — vår Skapare, Frälsare, Jehova och Domare. Han erbjuder oss det goda livet, ett rikt och evigt liv. Ett fridfullt, ja, framgångsrikt liv kan ges dem som lever efter hans bud³⁶ och går längs fridens väg som han berett. Detta förkunnar jag för hela världen.

Kyrkans medlemmar

Vad förväntar sig Herren av oss som medlemmar i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga? Som kyrka måste vi ”tala emot krig och förkunna frid”.³⁷ Som enskilda medlemmar måste vi ”sträva efter det som tjänar friden”.³⁸ Vi bör vara fridsstiftare. Vi bör leva fridsamt — som gifta par, familjer och grannar. Vi bör följa den gyllene regeln. Vi har skrifterna från Judas efterkommande tillsammans med det som Efraims efterkommande skrev.³⁹ Vi bör använda oss av dem och utvidga vår kärlekskrets så att den omsluter hela den mänskliga familjen. Vi bör sprida gudomlig kärlek och den återupprättade religionens lärosatser bland våra medmänniskor och

vänner. Vi bör tjäna dem efter vår förmåga och våra möjligheter. Vi bör hålla våra normer på en hög nivå och stå för det som är rätt. Vi bör fortsätta att samla det skingrade Israel från jordens fyra hörn och erbjuda dem de förordningar och förbund som beseglar familjen tillsammans för evigt. Dessa välsignelser ska vi föra ut till alla jordens folk.

Om vi lever på detta sätt kommer vår Mästare att välsigna oss. Han gav oss följande löfte: ”Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.”⁴⁰

Hans himmelska verk är vårt. Vi ska verka för att mänskligheten ska uppnå evig härlighet. Och som fridsstiftare ska vi kallas Guds barn. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mormon 8:29–31; se också Andra Timoteusbrevet 3:1–7, 12–13; Läran och förbunden 45:26–27.
2. På Sets tid, Adam och Evas son.

3. Moses 6:15.
4. Se Första Moseboken 4:8–10.
5. Se Första Moseboken 27:41.
6. Se Första Moseboken 37:28.
7. Ordspråksboken 29:8.
8. Mosiah 3:19.
9. Jesaja 9:6.
10. Se Lukas 2:14.
11. Matteus 5:9; se också Tredje Nephi 12:9; JST, Matthew 5:11.
12. Matteus 22:37.
13. Matteus 22:39; se också Lukas 10:27; Läran och förbunden 59:5–6.
14. Matteus 5:44.
15. Matteus 7:12; se också Lukas 6:31; Tredje Nephi 14:12.
16. Se B H Roberts, *New Witnesses for God*, 3 band (1909–1911), 3:492–493.
17. Matteus 5:38; se också Andra Moseboken 21:24–27; Tredje Moseboken 24:20.
18. Se Joseph Stein, *Fiddler on the Roof* (1964), s 142.
19. Se Matteus 25:40; Läran och förbunden 18:10.
20. Mosiah 4:14–15.
21. Matteus 5:22–24; se också Tredje Nephi 12:22–24; JST, Matthew 5:24–26.
22. Markus 11:25–26; se också JST, Mark 11:27–28.
23. Se Matteus 12:36; Romarbrevet 14:10–12; Första Johannesbrevet 4:16–21; Alma 41:3; Tredje Nephi 27:16–22.
24. Se Alma 43:45–47; 46:11–12, 19–20; 48:11–16.
25. Trosartiklarna 1:12.
26. Läran och förbunden 134:1.
27. James R Clark, sammanst, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 band (1965–1975), 6:155–156.
28. Psaltaren 46:1.
29. Psaltaren 46:9.
30. Jakob 2:23; se också Andra Krönikeboken 20:7; Jesaja 41:8. För länge sedan ingick vår Skapare förbund med Abraham som skulle gälla i "tusen släktled" (5 Mos 7:9; se också 1 Krön 16:15; Ps 105:8). Det ska uppfyllas i de sista dagarna (se 1 Nephi 15:13, 18; L&F 124:58; 132:30).
31. Abraham 1:2.
32. Se Första Moseboken 25:9. Abrahams ursprungliga namn, Abram, betyder "upphöjd fader" (se Bible Dictionary, "Abraham", s 601).
33. Se Första Moseboken 21:13, 18.
34. Se Första Moseboken 17:19; 21:12; 22:18; 28:13–14; 35:9–12; Andra Moseboken 32:13; Femte Moseboken 9:5; Abraham 2:11; JST, Genesis 17:25.
35. Jesaja 11:11–12; se också Romarbrevet 15:12.
36. Se Andra Krönikeboken 20:20; Matteus 6:24–33; Johannes 10:10; Första Nephi 2:20; 4:14; Andra Nephi 1:9, 20; 4:4; Jarom 1:9; Mosiah 1:7; 2:22, 31; Alma 9:13; 36:1, 30; 37:13; 38:1; 48:25; 50:20; Helaman 3:20; Läran och förbunden 64:34.
37. Läran och förbunden 98:16.
38. Romarbrevet 14:19.
39. Se Hesekiel 37:16–19; Andra Nephi 3:12.
40. Jesaja 41:10.

Stavspatriarken

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Herren har ett särskilt intresse för patriarken, som har en unik ställning i kyrkan.

För 58 år sedan knackade jag på dörren hos J Roland Sandstrom, patriarken i Santa Ana stav i Kalifornien, med en rekommendation från min biskop om att få en patriarkalisk välsignelse. Vi hade aldrig träffats tidigare och skulle inte träffas igen på 14 år. Vi träffades igen 15 år senare. Den här gången, som en av de tolv, välsignade jag honom dagen innan han dog.

Välsignelsen sändes med post till mitt logement på flygbasen där jag var stationerad. Jag visste inte då det jag nu vet, att en patriark har profetisk insikt och att hans välsignelse skulle bli mer än en vägledning för mig. Den har varit en sköld och ett skydd.

En uppenbarelse säger att "det åligger de Tolv att tillsätta evangelister i alla större grenar av kyrkan, såsom de

genom uppenbarelse utpekade för dem".¹

Profeten Joseph Smith sade: "En evangelist är en patriark . . . Varhelst Kristi kyrka är upprättad på jorden, skall det finnas en patriark till de heligas och deras efterkommandes nytta, liksom fallet var med Jakob, då han gav sin patriarkaliska välsignelse till sina söner."²

Skrifterna talar om tre slags patriarker: familjefäder³, profetledarna i gamla tider och stavspatriarken, ett ämbete i det melkisedekska prästadömet som någon ordinerar till.⁴

Fadern är patriark för sin familj och kan och bör ge sina barn en fars välsignelse.

Tills för några år sedan kallades och ordinerades varje stavspatriark av en medlem i de tolv apostlarnas kворum. När antalet stavar ökade delegerades detta ansvar till stavspresidenten.

I likhet med andra ämbeten i det melkisedekska prästadömet — äldste, högpräst, sjuttio och apostlar — ordinerades en stavspatriark snarare än avskiljs.

Stavspresidenten skickar ett namn till de tolv apostlarnas kворum. Varje namn övervägs noggrant och under bön. Efter att ha blivit godkänd inrättas patriarken vid en stavskonferens och ordinerar sedan. Han ska därefter med profetisk insikt uttala välsignelser över dem som kommer till honom efter att ha rekommenderats av sin biskop.

Det finns en publikation: *Råd och anvisningar för patriarker*. Den instruerar stavspreidenten och patriarken om detta heliga ämbete. Denna publikation diskuterades i årtal av första presidentskapet och de tolv kvorum. Varje gång den reviderades blev den tunnare. En av de äldre bröderna sade: "Bröder, vi får inte komma emellan Herren och hans patriarker."

Vi ber nu varje stavspreident och varje patriark att på nytt läsa detta korta dokument. Läs det mer än en gång.

Patriarker gör inte reklam för välsignelser. Medlemmar bör söka efter välsignelser när de känner sig inspirerade att göra det. Det finns ingen bestämd ålder när man kan få en patriarkalisk välsignelse. Biskopen förvisar sig om att medlemmen är gammal och mogen nog att förstå välsignelsens innebörd och betydelse.

En patriarkalisk välsignelse spelas in och skrivs ut av någon som fått detta i uppdrag av stavspreidenten. Denna välsignelse blir en högst personlig klenod.

Med undantag av den närmaste familjen bör vi inte låta någon läsa vår välsignelse. Inte heller bör vi be andra tyda den. Varken patriarken eller biskopen kan eller bör tyda den.

När de tolv kallade och ordinerade patriarker talade vi med varandra om våra upplevelser. Vi lärde oss att Herren har ett särskilt intresse för patriarken, som har en unik ställning i kyrkan.

Jag minns en konferens där patriarken var mycket gammal. Även om hans ordination fortfarande ägde kraft, var det dags att befria honom från plikten att ge välsignelser.

Stavspreidenten rekommenderade en man som hade stor ledarerfarenhet. Men jag fick inte känslan att han skulle bli patriark.

Jag visste att första presidentskapet har sagt följande till stavspreidenterna: "Att en man innehaft ett

Två stavspatriarker samspråkar utanför konferenscentret.

presiderande ämbete med förtjänst och uppnått mogen ålder är inget skäl till att han torde eller inte torde bli en god patriark . . . [Han bör vara någon som] inom [sig] utvecklat patriarkernas ande, vilken i själva verket bör vara hans främsta egenskap, en vis [man] som även äger välsignandets gåva och ande."⁵

När kvällsmötet skulle börja kom en äldre man mittgången fram. När han inte fann någon sittplats gick han längst bak i kapellet. Han var inte lika välklädd som de flesta andra och hade uppenbarligen tillbringat mycket tid utomhus.

Jag viskade till stavspreidenten: "Vem är han?"

Han anade vad jag tänkte och sade: "Jag tror inte han skulle kunna vara vår patriark. Han bor i yttersta utkanterna av en avsides församling och har aldrig suttit i ett biskopsråd eller i högrådet."

Han inbjöds att uppsända inledningsbönen och hade bara sagt några

få ord när bekräftelsen kom, som den gör genom uppenbarelse: "Detta är patriarken."

Som jag minns det hade han sex söner och en dotter. Den yngste tjänade som missionär, det hade även hans bröder gjort som var gifta och spridda runt landet. Alla tjänade trofast i kyrkan.

"Och din dotter?" frågade jag.

"Henne har du redan träffat", sade han. "Hon är hustru till en rådgivare i stavspreidentskapet."

Jag tänkte: "En patriark, den här mannen är förvisso en patriark!"

Före den allmänna sessionen träffade jag den gamle patriarken i foajén och sade: "Vi ska ge dig lite hjälp i dag."

Han sade: "Åh, tack! Det skulle jag verkligen uppskatta!"

Jag sade: "Låt mig få nämna den nye patriarkens namn för dig. Då blir du och jag och stavspreidenten de enda som vet."

När jag nämnde namnet blev han

håpen och sade: "Nej men, *det* var intressant! Jag såg honom bland dem som kom in i byggnaden och sade till mig själv: 'Han skulle bli en underbar patriark!'" Det var en inspirerad bekräftelse från en gammal patriark.

Det finns inget liknande ämbete i hela kyrkan eller i hela världen.

Stavspresidenter måste noggrant och uppmärksamt vaka över patriarken. Ni bör be honom sitta på förhöjningen och välkomna honom från talarstolen.

Med jämna mellanrum, kanske två gånger om året, bör ni intervjua patriarken och läsa några av hans välsignelser. Påminn honom om att varje välsignelse bör vara individuell och speciell för medlemmen. Den periodiska genomläsningen av välsignelser får inte försummas av stavspresidenten.

Jag ordinerade en gång en patriark som blev överväldigad av ansvaret.

Han kunde inte förmå sig själv att ge en välsignelse på flera månader. Till slut frågade han stavspresidenten om han kunde skriva en kort inledning som förlaga för alla patriarkaliska välsignelser. Stavspresidenten gick med på det.

Senare berättade patriarken för mig: "När den första unge mannen kom för att få en välsignelse hade jag lärt mig inledningen utantill och kände mig därför väl till mods: Jag lade händerna på hans huvud, men jag använde inte ett enda ord av den. Den dagen lärde jag mig vems välsignelserna är. De är inte mina välsignelser utan inges av Anden."

Det har sagts att en patriarkalisk välsignelse är ett "' [avsnitt] ur boken om ens möjligheter'. Om vi läser vår patriarkaliska välsignelse, kommer vi att se vad profetians ande har hållit fram för oss om vad var och en av oss kan bli".⁶

En ytterst viktig del av den patriarkaliska välsignelsen är tillkännagivandet av vår släktlinje. Genom att grundligt studera skrifterna blir patriarken förtrogen med den patriarkaliska ordningen. Han får lära sig Israels stammars bestämmelse.

Bröderna har lärt: "När patriarken ger en välsignelse kan han tillkännage vår släktlinje, det vill säga, att vi tillhör Israel, och därför tillhör Abrahams släkt samt en av Jakobs stammar. I de allra flesta fall tillhör sista dagars heliga Efraims stam, den stam som anförtrots att leda verket i de sista dagarna. Huruvida vi tillhör denna släktlinje genom blodsband eller adoption gör detsamma" (se Abraham 2:10). Detta är mycket viktigt, ty det är endast genom Abrahams släktlinje som Herrens mäktiga välsignelser åt sina barn på jorden ska fullbordas (se 1 Mos 12:2, 3; Abraham 2:11).

Därefter ser patriarken in i framtiden och nämner de välsignelser och löften, somliga specifika, andra allmänna, som personen av den släktlinjen . . . är berättigad till, och genom sin myndighet beseglar han dem på honom så att de kan bli hans för evigt genom hans trofasthet.”⁷

Eftersom det finns flera blodslinjer som löper genom var och en av oss kan det i en familj finnas två medlemmar som tillkännages tillhöra olika stammar i Israel.

En patriark får ge patriarkaliska välsignelser till sina egna barn, barnbarn och barnbarnsbarn som blivit rekommenderade av deras biskop.

När vi får en begäran om undantag, att någon ska få en välsignelse av en farbror eller en god vän till familjen, ber vi dem att följa ordningen och motta välsignelsen av patriarken i deras egen stav.

I missionsdistrikt eller i stavar där det inte finns någon patriark kan medlemmar få en rekommendation av sin biskop eller grenspresident till en patriark i en angränsande stav.

Ibland tycker någon medlem att deras välsignelse inte är så omfattande som de hade väntat sig. Men allteftersom tiden går kommer de att inse uppenbarelsens kraft i den.

Ibland oroar sig någon över att ett löfte i den patriarkaliska välsignelsen ännu inte har uppfyllts. Det kan till exempel ges en antydning i en välsignelse om att en medlem kommer att gifta sig, och denne finner ingen livskamrat. Det betyder inte att välsignelsen kommer att förbli ouppfylld. Det är gott att veta att saker och ting sker i Herrens tid och inte alltid i vår. Ting av evig natur har inga gränser. Från det förjordiska livet till vår tillvaro bortom dödens förlåt — vårt liv är ett evigt liv.

Omständigheter som hög ålder och sviktande hälsa eller att patriarken flyttar ifrån staven eller blir kallad på mission kan kräva att stavspresidenten rekommenderar de tolv

apostlarnas kворum att han med heder befrias från aktiv tjänst.

President Harold B Lee berättade om hur han kallade en patriark. Han och stavspresidenten hade gått hem till mannen. Han hade varit med sönerna på välfärdsgården hela dagen och var trött och smutsig.

President Lee sade: ”Jag gjorde honom ännu tröttare när jag berättade varför jag var där — för att kalla honom till patriark i den staven.”

Efter konferensens förmiddagssession, där han bar ett anmärkningsvärt vittnesbörd, gick de ner till ett kontor i källaren.

Stavspresidentens hustru var närvarande och skrev till president Lee: ”När du gick fram till honom för att lägga händerna på [hans] huvud, tänkte jag för mig själv: Det här är en man som vi umgås med. Vi har gjort utflykter med honom, gått på danser . . . Det är en del av hans ansvar att i dessa välsignelser tillkännage släktlinjen som var och en har kommit från. Han har inte studerat forntida språk — hur ska han kunna veta det? . . .

Du gick fram och lade händerna på hans huvud och ett ljus kom bakifrån dig och gick rätt igenom dig och in i honom. Jag tänkte för mig själv: Är det inte ett märkligt sammanträffande att solljuset kom in just i det ögonblicket? Och sedan insåg jag att det inte fanns [något fönster], och inte något solljus. Jag bevitnade svaret på min fråga . . . Det ljuset kom från någonstans bortom broder Lee och gick genom broder Lee in i patriarken. Då visste jag varifrån han skulle få sin information — genom Gud den Allsmäktiges uppenbarelsen.”⁸

Och så måste det vara. Närhelst en patriark ordinerar eller uttalar en välsignelse är samma ljus närvarande, även om det är osynligt. Det bemyndigar en patriark att tillkännage släktlinje och att ge en profetisk välsignelse trots att han själv kanske är en man med alldaglig förmåga.

Låt inte stavspatriarkens ämbete försummas eller förbises. Det är livsviktigt för en stavs andliga styrka.

Och ni stavspresidenter, vaka över er stavspatriarks arbete. Se till att han står er nära. Intervjua honom och läs delar av hans välsignelser.

Och ni patriarker, ni har utvalts på ett sätt som få män utväljs. Ni måste leva på ett sådant sätt att ni genom andlig inspiration kan ge profetiska och inspirerade välsignelser. Var en förebildlig patriark i ert eget hem. Lev så att ni är värdiga Anden. Och upplev glädjen i ert kall.

Den patriark som aldrig hade sett mig tidigare gav ett löfte som gäller för oss alla: Han sade till mig: ”Vänd dig mot sanningens solljus så att villfarelsens, misstrons, tvivlets och modlöshetens skugga kastas bakom dig.” Jag har många gånger fått styrka av att läsa den patriarkaliska välsignelsen som gavs av en inspirerad Herrens tjänare.

Jag vittnar om att detta är ett heligt ämbete, en välsignelse för denna kyrka, att det är ett exempel på de välsignelser som Herren har inrättat i sin kyrka för att vara till välsignelse för oss alla. Och jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lärnan och förbunden 107:39.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 130.
3. Adam gav anvisningar åt och välsignade sina efterkommande (se L&F 107:42–56; Jakob välsignade sina söner och deras ättlingar (se 1 Mos 49:1–28); Lehi välsignade sina efterkommande (se 2 Nephi 4:3–11).
4. Frälsaren ordinerade apostlar, profeter och evangelister (se Ef 4:11); de tolv plikt är att ordina evangelister (se L&F 107:39); Hyrum Smith ska anta patriarkens ämbete (se L&F 124:91–92, 124; 135:1).
5. Brev från första presidentskapet, 29 juni 1903; se också James R Clark, sammanst, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delar (1965–1975), 4:57–58.
6. Harold B Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1975), s 117.
7. John A Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, 3 delar (1943–1951), 1:73–74.
8. *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J Williams (1996), s 488–489.
9. Boyd K Packers patriarkaliska välsignelse, 15 jan 1944, s 2.

Den bästa generationen missionärer

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Vi uppmanar er, våra unga bröder i aronska prästadömet, att stå upp, att hålla måttet och att till fullo vara redo att tjäna Herren.

En av de kraftfullaste och lärorikaste berättelserna i Mormons bok berättar om hur Ammons folk hade ingått ett förbund att aldrig mer gripa till vapen i avsikt att utgjuta människoblod. Men "när de sågo den fara och de många lidanden . . . som nephiterna uthärdade för dem, rördes de till medlidande, och de önskade gripa till vapen för att försvara sitt land" (Alma 53:13). Helaman och hans bröder övertalade dem att ära det förbund de ingått med Herren.

Det framgår inte av berättelsen vem som först påpekade att deras söner inte hade ingått samma förbund som deras föräldrar hade ingått. Jag föreställer mig att det var en av de unga männen som visade på möjligheten att han och hans jämnåriga kunde "bära vapen . . . och [kalla] sig nephiter.

De ingingo förbund att kämpa för nephiternas frihet, ja, att försvara landet även om de måste giva sina liv" (Alma 53:16–17).

Det var en ovanligt svår uppgift för en grupp på 2 000 unga män, men de var ovanliga unga män. Enligt skriftens ord: "De voro alla . . . mycket tappra och modiga, fulla av styrka och verksamhet, och det var icke allt, ty de voro män, som alltid troget utförde vad som än blev dem anförtrött.

Ja, de voro sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit undervisade om att hålla Guds bud och att vandra i uppriktighet för honom" (Alma 53:20–21).

Resten av berättelsen skildrar hur dessa unga män modigt kämpade mot de mycket äldre och mycket mer

erfarna lamaniterna. Enligt deras anförare Helaman kämpade de "lik-som med Guds kraft . . . och de anföllo lamaniterna med så väldig kraft, att dessa blevo förfärade och fördenskull överlämnade sig som fångar" (Alma 56:56).

Tänk er det! Dessa oerfarna unga män var så andligt och fysiskt förberedda och så kraftfulla att de skrämde sina fiender till kapitulation! Även om alla de 2 000 unga männen vid något tillfälle sårades i strid, blev ingen dödad (se Alma 57:25). Jag citerar Helaman igen: "Vi tillskriva det med rätta Guds förunderliga makt, på grund av deras stora tro på det som de hade blivit lärda — att det fanns en rättvis Gud, och att var och en som icke tvivlade skulle bli bevarad genom hans underbara makt" (Alma 57:26).

Bröder, i dag utkämpar vi en strid som på många sätt är mer riskfylld, mer laddad med fara än striden mellan nephiter och lamaniter. Vår fiende är listig och har stora resurser. Vi kämpar mot Lucifer, alla lögners fader, fienden till allt som är gott och rätt och heligt. Vi lever i sanning i den tid som Paulus profeterade om när "människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma gudlösa,

kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fientliga mot det goda . . .

. . . De skall älska njutning i stället för Gud

och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!" (2 Tim 3:2–5.)

Låter det bekant, bröder? Jag tycker det låter som tv på bästa sändningstid.

Vi lever i "en svår tid". Vi kämpar bokstavligen om människornas själar. Fienden är oförsonlig och obeveklig. Han tar eviga fångar i en oroväckande takt. Och han visar inga tecken på att vilja sluta.

Även om vi är djupt tacksamma för de många medlemmar i kyrkan som utträttat stora ting i kampen för sanning och rätt, måste jag ärligt säga att det fortfarande inte är tillräckligt. Vi behöver mycket mer hjälp. Liksom Ammons folk räknade med söner som förstärkningar i kriget mot lamnerna, räknar vi med er, mina unga bröder i aronska prästadömet. Vi behöver er. I likhet med Helamans 2 000 unga krigare är även ni Guds andebarn och ni kan också förlänas kraft att bygga och försvara hans rike. Vi vill att ni ingår heliga förbund, precis som de gjorde. Vi vill att ni är skrupulöst lydiga och trofasta, precis som de var.

Vad vi nu behöver är den bästa generationen missionärer i kyrkans historia. Vi behöver värdiga, kvalificerade, andligt stimulerade missionärer som i likhet med Helamans 2000 unga krigare är "mycket tappra och modiga, fulla av styrka och verksamhet" och som "alltid troget [utför] vad som än [blir] dem anförtrott" (Alma 53:20).

Lyssna på detta, mina unga bröder: *tapper, modig, stark, verksam, trogen*. Vi behöver inte andligt svaga och halvt hängivna unga män. Vi behöver er inte bara för att besätta ett ämbete — vi behöver hela ert hjärta och er själ. Vi behöver livfulla, tänkande, ivriga missionärer som vet hur man lyssnar till och lyder den Helige Andens viskningar. Vi har inte rum för andliga veklingar. Vi kan inte skicka er på mission för att ni ska aktiveras, bättra er eller få ett vittnesbörd. Det har vi helt enkelt inte tid med. Vi vill att ni är fyllda med "tro, hopp, barmhärtighet och kärlek, med blicken endast på Guds ära" (1&F 4:5).

Som en Herren Jesu Kristi apostel uppmanar jag er att börja genast — i kväll — med att vara helt och fullständigt värdiga. Besluta er för och lova er själva och Gud att från och med nu med all iver hålla tankar, händer och sinne rena och obefläckade av varje

slags moralisk överträdelse. Besluta er för att undvika pornografi som ni skulle undvika den lömskaste sjukdom, för det är precis vad den är. Besluta er för att helt och hållet avstå från tobak, alkohol och illegala droger. Besluta er för att vara ärliga. Besluta er för att vara goda samhällsmedborgare och att lyda landets lagar där ni bor. Besluta er för att från och med i kväll aldrig befläcka er kropp eller använda ett språk som är vulgärt och som inte anstår en prästadömsbärare.

Men det är inte allt vi förväntar oss av er, mina unga bröder. Vi förväntar oss att ni har förståelse och ett fast och säkert vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium. Vi förväntar oss att ni arbetar hårt. Vi förväntar oss att ni ingår och håller förbund. Vi förväntar oss att ni är missionärer som motsvarar vårt storslagna budskap.

Det är höga förväntningar. Det inser vi, men vi ber inte om ursäkt för dem. De återspeglar Herrens normer för att ni ska få melkisedekska prästadömet, få komma in i templet, verka som missionär och vara en rättfärdig make och far. Det finns ingenting nytt i dem, ingenting som ni inte har hört

tidigare. Men i kväll uppmanar vi er, våra unga bröder i aronska prästadömet, att stå upp, att hålla måttet och att till fullo vara redo att tjäna Herren.

Många av er gör redan detta, och vi berömmar er för er värdighet och beslutsamhet. För de av er som inte gör det, låt den här kvällen bli början på er förberedelse. Om ni finner att ni brister i värdighet, besluta er då för att göra lämpliga ändringar — och börja genast. Om ni tror att ni bör tala med er far eller er biskop om någon synd som ni begått, vänta då inte, gör det nu. De kommer att hjälpa er att omvända er och att ändra ert sätt så att ni får möjlighet att bli medlem av den bästa generationen missionärer.

Det här måste ni ha klart för er: Den ribba som utgör normen för missionärstjänst höjs nu. Man kan inte längre "snabbt omvända sig och komma i väg". Ni vet vad jag syftar på, inte sant, mina unga bröder? En del unga män har den felaktiga uppfattningen att de kan engagera sig i syndigt beteende och sedan omvända sig när de blir arton och ett halvt så att de kan gå ut som missionär när de blir 19. Även om det är sant att ni kan omvända er från synd, kan detta göra

att ni inte är värdiga att verka som missionär. Det är mycket bättre att ni förblir rena och kyska och tappra genom att göra enkla saker som att:

- Utveckla ett meningsfullt förhållande i bön till er himmelske Fader.
- Helga sabbatsdagen.
- Arbeta och sätta in en del av er inkomst på ett sparkonto.
- Betala ett fullt och ärligt tionde.
- Begränsa den tid ni använder till dataspel. Hur många ni kan döda på en minut när ni spelar ett visst spel är av noll och intet värde när det gäller er förmåga att bli en bra missionär.
- Ge Herren mer av er tid genom att studera skrifterna och skaffa er en förståelse av återställens underbara budskap som vi ger till världen.
- Tjäna andra och dela med er av ert vittnesbörd till dem.

Fäder, ni har en avgörande roll i denna förberedelse. Vi vet att det som har störst inflytande när det gäller att hjälpa unga män att förbereda sig för melkisedeska prästadömet, äktenskap och faderskap är familjen. Om era söner förstår den

grundläggande läran som behövs för att bli en trofast far, kommer de också vara redo att verka som hel-tidsmissionärer. Dessvärre avsäger sig alltför många fäder detta eviga ansvar. Ni kanske tror att biskopar och lärare i seminariet, Söndagsskolan och Unga mäns lärare och ledare är mer lämpade att motivera och inspirera era söner än vad ni är. Så är det helt enkelt inte. Även om kyrkans ledare är viktiga i er sons förberedelser inför prästadömet och sin mission, finns kyrkan till som en resurs för er. Den ersätter inte er inspirerade undervisning, vägledning och tillrättavisning.

Så om vi "höjer ribban" för era söner för en mission innebär det också att vi "höjer ribban" för er. Om vi förväntar oss mer av dem innebär det att vi också förväntar oss mer av er och er hustru. Tänk på att Helamans 2 000 unga krigare var trofasta därför att "de hade blivit undervisade om att hålla Guds bud och att vandra i uppriktighet för honom" (Alma 53:21) — och den undervisningen fick de i hemmet.

En del fäder tror inte att de har rätt att ställa frågor som rör barnens

värdighet. De tror att det endast är biskopens skyldighet. Fäder, ni har inte bara rätt att veta om era barn är värdiga, det är er skyldighet att veta det. Det är er plikt att veta hur det går för era barn när det gäller deras andliga välbefinnande och utveckling. Ni måste ha noggrann uppsikt över de frågor och problem de talar med er om. Ställ konkreta frågor till era barn rörande deras värdighet, och vägra att låta nöja er med något annat än konkreta svar.

Alltför ofta måste våra biskopar säga åt sina ungdomar att tala med sina föräldrar om de problem de har. Det borde i själva verket vara tvärtom. Föräldrar ska vara så pass medvetna om vad som händer i deras barns liv att de känner till problemen före biskopen. De ska råda sina barn och gå med dem till biskopen om det blir nödvändigt för att barnet ska kunna omvända sig helt och fullt. Som gudomligt tillsatta domare i Israel avgör biskopen och stavspresidenten om man är värdig och löser eventuella problem å kyrkans vägnar, men, fäder, ni har ett evigt ansvar för era barns andliga välfärd. Var snälla och inta er rättmätiga plats som rådgivare och prästadömsledare när det gäller att förbereda era söner för att bära melkisedeska prästadömet och att verka som missionär.

Nu har jag ett ord att säga till er biskopar. Jag inser att det finns många unga män som inte har en trofast far i hemmet. När så är fallet, använd då kyrkans resurser för att se till att dessa bärare av aronska prästadömet undervisas av bröder som bär melkisedeska prästadömet och som kan hjälpa dem att förbereda sig för sitt framtida tjänande inom prästadömet. På er biskopar och stavspresidenter vilar ansvaret att endast rekommendera de unga män och kvinnor som ni bedömer vara andligt, fysiskt, mentalt och känslomässigt förberedda att orka med dagens missionsarbete. Bröder, döm förståndigt och kom ihåg att inte

varje ung man behöver kallas att verka borta från sitt hem. En del kan bäst verka som församlingsmissionärer under er ledning.

Vi säger till er som för närvarande verkar som heltidsmissionärer att vi är tacksamma för ert arbete. I kväll har var och en av er ett bra tillfälle att titta närmare på ert arbete och om det inte är så bra som det borde vara, kan er missionspresident hjälpa er göra de ändringar som behövs för att ni ska bli en effektiv och hängiven tjänare åt Herren Jesus Kristus.

Slutligen, ni som redan har tjänat som missionärer, kom ihåg att ni avslöstes från er mission men inte från kyrkan. Under två år var ni Herrens Jesu Kristi representanter. Vi förväntar oss att ni alltid ser ut som och handlar som en av hans lärjungar. Se ut som en. Handla som en. Följ inte världsliga trender eller moden. Ni är värda mer än så. Om ni har gjort fel, gör då det som krävs för att återvinna er andliga balans. Reglerna för lycka och framgång efter er mission är mycket lika de som ni levde efter under er mission: be intensivt, arbeta hårt och var lydig. Sätt igång nu och finn er eviga livskamrat som ni kan njuta av livet tillsammans med. Tjäna Herren tillsammans, och fostra nästa stora generation.

Mina bröder, jag har talat rakt på sak i kväll. Jag hoppas ni känner den kärlek och omsorg som strömmar från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum och andra ledare i kyrkan när vi ber er att förbereda er nu att tillsammans med oss föra det återställda evangeliets välsignelser till alla nationer på jorden. Var och en av er är dyrbar, och vi vill att ni ska vara framgångsrika och trygga i denna kamp om vår himmelske Faders barns själar. Må Gud välsigna er med modet att "alltid verka troget" (se Alma 53:20) och med klarsynheten att inse vilka ni är och vad Herren vill att ni ska utföra. Det ber jag om i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

Jag tror jag kan, jag trodde jag kunde

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Även om vi inte alla har samma erfarenheter, anlag och krafter . . . kommer vi alla att få redogöra för hur vi använt gåvorna och de möjligheter som givits oss.

Mina kära bröder i det heliga prästadömet, jag ber att ni ska förstå när jag talar till denna väldiga skara i kväll. Som president för kyrkan har Gordon B Hinckley klarat av nästan oöverstigliga uppdrag. Ändå var han en gång en ung bärare av aronska prästadömet, precis som många av er. Ni unga män i aronska prästadömet ska bli kyrkans framtida ledare. I kväll vill jag främst tala till er. Ni behöver förstå att framgång — både för er själva och för kyrkan — kommer att bero på er

beslutsamhet att utföra Herrens verk. Var och en av er behöver tro och tillförsikt för att gå framåt.

Varje man och pojke som lyssnar i kväll har anförtröts den största kraften på jorden — Guds heliga prästadöme. Det är kraften att handla rättfärdigt i Herrens namn för att bygga upp Guds rike på jorden. Jag påminner er om att "prästadömetts rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelens krafter, och dessa kunna icke kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer".¹ Prästadömet är gudomlig makt, och Herren kommer att hålla oss ansvariga för hur vi använder denna mäktiga myndighet.

Jag hörde den underbara berättelsen om *Det glada blå loket* när jag var omkring tio år gammal. Som barn var jag intresserad av berättelsen eftersom vagnarna i tåget var fyllda med leksaksdjur, leksaksclowner, fällknivar, pussel och böcker samt läckra godsaker. Men loket som drog tåget över berget gick sönder. Berättelsen handlar om hur ett stort persontågslok kom förbi och ombads att dra vagnarna över berget, men det ville inte nedlåta sig att dra det lilla tåget.

Ett annat lok kom förbi, men det ville inte stanna och hjälpa det lilla tåget över berget för att det var ett gods-tågslok. Ett gammalt lok kom förbi, men det ville inte hjälpa till för det sade: "Jag är så trött . . . Jag kan inte. Jag kan inte. Jag kan inte."

Då kom ett litet blått lok åkande längs spåret, och det ombads att dra vagnarna över berget till barnen på andra sidan. Det lilla loket svarade: "Jag är inget stort lok, . . . och jag används bara till att koppla vagnarna på bangården. Jag har aldrig kört över ett berg." Men loket oroade sig för att barnen på andra sidan berget skulle bli besvikna om de inte fick alla godsakerna som fanns i vagnarna. Så det sade: "Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan." Och det kopplade ihop sig med det lilla tåget. "Pust pust, tuff tuff, sade det lilla blå loket. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan." Med denna inställning nådde det lilla loket bergets topp och medan det fortsatte ner för andra sidan sade det: "Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde."2

Ibland blir vi alla ombedda att anstränga oss och göra mer än vi tror att vi kan. Det påminner mig om president Theodore Roosevelts skämtsamma ord: "Jag är bara en medelmåtta, men jag arbetar hårdare på det än medelmåttan!"3 Vi utvecklar våra talanger först när vi tror att vi kan. Vi känner alla till liknelsen om talenterna. Mästaren gav en fem talenter, en annan två och en tredje en talent — "var och en efter hans förmåga . . .

Den som hade fått fem talenter gick genast och satte dem i omlopp och tjänade fem talenter till.

Den som hade fått två talenter tjänade på samma sätt två till.

Men den som fått en talent gick

och grävde ner den i marken och gömde sin herres pengar."

När det gått en lång tid bad mästaren om deras redovisning. Den som hade fått fem talenter rapporterade att han hade tjänat ytterligare fem talenter, och fick lovorden: "Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket." Han som hade fått två talenter tjänade två andra talenter och fick också löftet om ett större rike. Men den som hade fått en talent kom tillbaka med denna enda talent och sade: "Herre, jag vet att du är en hård man, som skördar där du inte har sått och samlar in där du inte har strött ut.

Av fruktan för dig gick jag och gömde din talent i jorden."4

När denne late tjänare redovisade sitt förvalterskap lade han skulden för bristerna i sin egen karaktär på sin mästare.5 Han kunde åtminstone omsatt slanten och fått ränta på den i stället för att gräva ner den i marken. Hans talent togs ifrån honom och gavs till den som hade tio talenter. Herren sade sedan: "Ty var och en som har skall få, och det i överflöd, men den som inget har, från honom skall tas också det han har."6

Vi kanske undrar om det var rättvist att ta talenten från den som hade minst och ge den till den som hade mest. I början förklarar emellertid Herren att varje man hade förmåga.7

Några av oss nöjer oss alltför mycket med vad vi kanske redan gör. Vi håller oss kvar i "ät, drick och var glad-mentaliteten", när det finns ett överflöd av möjligheter till tillväxt och utveckling. Vi går miste om möjligheter att bygga upp Guds rike eftersom vi har den passiva föreställningen att någon annan tar hand om det. Herren säger att han ska ge mer till dem som är villiga. De kommer att få styrka i sina ansträngningar, precis som det lilla blå loket som drog tåget uppför berget. Men för dem som säger: "Vi hava nog, skall även det som de hava borttagas."8

Herren anförtror alla sina tjänare, inklusive varje prästadömsbärare, andliga talenter. Herren, som begåvar oss med dessa talenter, säger till oss: "Jag tror att du kan. Jag tror att du kan." Även om vi inte alla har samma erfarenheter, anlag och krafter, har vi fått olika möjligheter att använda oss av dessa andliga gåvor, och vi kommer alla att få redogöra för hur vi använt gåvorna och de möjligheter som givits oss.

Kyrkans historia berättar om prästadömsbärare med stor förmåga. Några var högt begåvade men också nyckfulla, och därför förlorade de de andliga gåvor och talenter som Herren i så riklig mängd begåvat dem med. Jag skulle vilja berätta för er om en sådan person.

Samuel Brannan förde några heliga runt Kap Horn på skeppet *Brooklyn*. De gjorde ett kort uppehåll i Hawaii innan de gick in för dockning i San Francisco-bukten. Han blev övertygad om att huvuddelen av de heliga inte borde slå sig ner i Klippiga bergen utan fortsätta till Kalifornien. Därför reste han österut och mötte den första gruppen emigranter under Brigham Youngs ledarskap i Green

En kör med unga män sjunger under prästadörets session.

River i Wyoming. Han använde all sin övertalningsförmåga till att övertyga Brigham Young om att utnyttja de möjligheter som han tyckte att Kalifornien erbjöd. Brigham Young svarade: "Om vi tar oss till Kalifornien klarar vi inte fem år där. Men stannar vi i bergen kan vi odla vår egen potatis och äta den. Jag tänker stanna här."⁹ Brannan stannade hos den stora gruppen heliga i några dagar, men eftersom han var halsstarrig och självupptagen återvände han till Kalifornien i augusti 1847.

Precis som det stora loket som inte ville nedlåta sig att dra vagnarna över berget, var inte Sam Brannan inställd på att bygga upp Guds rike. I stället tänkte han på affärer och på att tjäna pengar. Han blev den förste miljonären i Kalifornien, med många företagsställningar och omfattande markinnehav. Eftersom han hade varit ledare för denna grupp heliga, bad president Young honom redovisa det tionde som han samlat in från kyrkans

medlemmar i Kalifornien, inklusive dem som varit inblandade i guldrushen, men det gjorde han inte. Inte heller använde han dessa tillgångar till att upprätta kyrkan eller hjälpa medlemmarna där.

Under en tid var Brannan mycket framgångsrik i att etablera företag och skaffa mark som han själv hade nytta av, men så småningom drabbades han av svåra tider. Hans familj höll inte samman. När han dog var han ensam och nedbruten, fysiskt, andligt och ekonomiskt. I sexton månader var det ingen som gjorde anspråk på hans kropp. Till sist grävdes den ner på kyrkogården Mount Hope i San Diego. Sam Brannan åstadkom mycket i sitt liv, men i slutänden betalade han ett fruktansvärt pris för att han inte ärat sitt prästadömsansvar, och för att han inte följt Guds profet.¹⁰

De av oss som nu har prästadömsansvaret i den här kyrkan måste följa och stödja vår profet, president Gordon B Hinckley.

Precis som "Det glada blå loket" behöver vi befinna oss på rätt spår och utveckla våra talanger. Vi måste komma ihåg att prästadömet bara kan användas i rättfärdiga syften. Om det används "genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet".¹¹

För att stanna kvar på rätt spår måste vi ära och stödja dem som innehar prästadörets presiderande nycklar. Vi påminns om att många är "kallade men få äro utvalda".¹² När utväljs vi? Vi utväljs bara av Herren när vi har gjort vårt bästa för att föra detta heliga verk framåt genom våra helgade ansträngningar och förmågor. Våra ansträngningar måste alltid vara vägleda av de rättfärdiga principer som Herren framställer i 121:a kapitlet av Lärnan och förbunden.

"Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av

prästadömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymd kärlek,

genom godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen, utan skrymteri eller svek.”¹³

Prästadömet är givet till att välsigna andras liv. President David O McKay sade: ”Själva kärnan i prästadömet är evigt. När det tar sig uttryck i livet manifesterar det kraft. Vi kan föreställa oss prästadömet kraft som en uppdämd vattenreservoar. En sådan kraft blir dynamisk och åstadkommer något gott först när kraften frigörs och aktiveras i dalar, på fält, i trädgårdar och i lyckliga hem. Kraften manifesteras därför endast när den aktiveras i människors liv, vänder deras hjärtan och önskingar till Gud och manar dem till att tjäna sin nästa.”¹⁴ Om vi inte tjänar andra människor har vi ingen verklig nytta av prästadömet eftersom det inte är en passiv kraft. Bröder, var generösa med den kraft att välsigna som kommer genom prästadömet, särskilt mot er egen familj. Kom ihåg att Herren har sagt: ”Den som du välsignar skall jag välsigna.”¹⁵

Var befinner vi oss i våra förberedelser för den tid när vi ska redovisa inför Herren hur vi förvaltat vårt

prästadöme? Kom ihåg att ”väktaren vid porten är Israels Helige, och han håller icke någon tjänare där”.¹⁶

Jag hoppas att vi inte är som det stora persontågsloket, alltför stolta för att godta de uppgifter vi tilldelas. Jag ber att vi inte ska likna personen i den välkända dikten som sade:

*Fader, var skall jag tjäna idag?
Och min kärlek var varm och stor.
Då pekade han på en liten plats
och sade: ”Sköt om den åt mig.”
Jag svarade snabbt: ”O nej! Inte den.
Där kunde ju aldrig någon se
om jag tjänade väl eller ej.
Nej inte det lilla stället för mig!”
Och det ordet han talte var inte
strängt,
han sade med vänlig röst:
”O du lille, rannsaka hjärtat ditt.
Tjänar du dem eller mig?
Nasaret var en liten plats,
och likaså Galileen.”*¹⁷

Jag hoppas också att vi inte ska vara som godstågsloket, ovilliga att gå den ”extra milen” i vårt tjänande. Mästaren lärde oss att ”om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil så gå två med honom”.¹⁸ Några av de mest givande stunderna i livet är dessa ”extra mil-stunder” då vi

ägnar oss åt tjänande när kroppen säger att den vill koppla av, men då vårt bättre jag träder fram och säger: ”Här är jag, sänd mig.”¹⁹

Eller säger vi, som det gamla loket, att vi är alltför trötta — eller för gamla? Jag påminner er om att president Hinckley är 92 år och fortfarande i full gång!

Jag hoppas att vi alla kan liknas vid ”Det glada blå loket”. Det var inte speciellt stort, det hade bara använts till att koppla vagnar, och hade aldrig kört över ett berg, men det var villigt. Detta lilla lok kopplade ihop sig med det strandsatta tåget, pustade upp på bergets topp, tuffade nerför berget igen och sade: ”Jag trodde jag kunde.” Vi måste alla klättra uppför berg som vi aldrig klättrat uppför förut.

Bröder, vi har ett stort verk och våra prästadömsansvar är tunga. Jag hoppas och ber att vi kan föra detta heliga verk framåt i ödmjukhet, under bön och i enighet under ledning av Herrens Ande och president Gordon B Hinckley, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 121:36.
2. ”Det glada blå loket” av Watty Piper, ur Mabel C Bragg, *The Pony Engine*, 1930.
3. Evan Esar, ed., *Dictionary of Humorous Quotations* (1964), s 151.
4. Matteus 25:15, 16–18, 21, 24–25.
5. Se James E Talmage, *Jesu Kristus*, s 571–572.
6. Matteus 25:29.
7. Se Matteus 25:15.
8. 2 Nephi 28:30.
9. *Discourses of Brigham Young*. John A Widtsoe (1954), s 475.
10. Se John K Carmack, ”California: What Went Right and What Went Wrong”, *Nauvoo Journal*, våren 1998; Paul Bailey, ”Sam Brannan and the Sad Years”, *Improvement Era*, april 1951, s 232–34, 282–87.
11. Läran och förbunden 121:37.
12. Läran och förbunden 121:34.
13. Läran och förbunden 121:41–42.
14. McKay, *Pathways to Happiness*, s 230.
15. Läran och förbunden 132:47.
16. 2 Nephi 9:41.
17. Dikt av Meade McGuire, citerad i Thomas S Monson, ”Pliktens kallelse”, *Nordstjärnan*, nr 6 1986, s 37.
18. 3 Nephi 12:41.
19. 2 Nephi 16:8.

Frid, var lugn

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Hans ord i den beliga skriften är nog: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."

Unga mäns kör har med sin sång denna kväll tänt minnets eld hos mig och påmint mig om de sånger jag sjöng när jag var ung. Med glöd brukade vi sjunga:

Sätt din band till Herrens verk och skjut på.

Är din börda tung och stor, sjung ändå.

Dra dig ej bort, din dag är kort. Sätt din band till Herrens verk.¹

Vi hade en körledare som lärde oss pojkar att sjunga. Vi var tvungna att sjunga. Syster Stella Waters brukade vifta med taktpinnen framför näsan på oss och stampa takten så ivrigt att golvet knakade.

Om vi var tillräckligt uppmärksamma brukade syster Waters låta oss

sjunga en av våra favoritpsalmer. Undantagslöst blev det alltid:

*Mästare, hör hur det stormar
och vågorna höga går:
Se, skyarna hotfullt sig formar,
ej skydd eller hjälp vi får.
Märker du ej att vi sjunker?
Hur kan du sova då?
Om du inte står upp till vår
räddning,
skall döden oss säkert nå.*

Och sedan den uppmuntrande refrängen:

*Ditt ord kan betvinga den vreda
våg:
Frid, var lugn; frid, var lugn.
Mörker och synd och allt ont på
jord
ger vika för dina befallande ord.
Ett skepp går ej under med dig
ombord,
du jordens och himmelens Konung
smord!
De lyder alla din viljas bud:
Frid, var lugn; frid, var lugn.
De lyder alla din viljas bud:
Frid, frid, var lugn.²*

När jag var ung kunde jag till viss del föreställa mig farorna på ett stormigt hav. Men jag hade föga kunskap om andra demoner som kan hemsöka vårt liv, krossa våra drömmar, dämpa vår glädje och föra oss på villovägar bort från Guds celestiala rike (den engelska

psalmen talar om demoner som ansätter oss, ö a).

Listan på nedbrytande demoner är lång, och varje man, ung som gammal, vet vilka just han måste bekämpa. Jag ska bara nämna några få: **Girighetens** demon, **oärlighetens** demon, **skuldens** demon, **tvivlets** demon, **drogernas** demon och tvillingdemonerna **oanständighet** och **omoral**. Var och en av dessa demoner kan vålla stor skada i vårt liv. Tillsammans kan de orsaka vår fullständiga undergång.

Angående **girighet** råder Predikaren oss att vara aktsamma: "Den som älskar pengar blir inte mätt på pengar, och den som älskar rikedom får aldrig nog."³

Jesus sade: "Se till att ni aktar er för allt slags girighet, ty en människas liv består inte i att hon har överflöd på ägodelar."⁴

Vi måste lära oss att skilja på behov och önskningsar.

När vi talar om **oärlighetens** demon märker vi att den finns på många olika platser. En av dessa platser är skolan. Låt oss undvika fusk, förfalskning, att utnyttja andra och allt som liknar detta. Låt redbarhet vara vår norm.

När vi ska fatta ett beslut borde vi inte fråga oss "vad kommer andra att tycka?", utan i stället "vad kommer jag att tycka om mig själv?"

Lockelsen att omfamna **skuldens** demon möter oss flera gånger om dagen. Jag citerar president Gordon B Hinckleys råd:

"Jag är bekymrad över den väldiga avbetalningsskuld som hänger över nationen, vårt eget folk inberäknat. . . .

Vi förleds av förförisk annonsering. TV förmedlar den lockande inbjudan att låna upp till 125 procent av det egna hemmets värde. Men räntan nämns inte . . .

Jag vet att det naturligtvis kan vara nödvändigt att låna för att få ett hem. Men låt oss köpa ett hem som vi har råd med och sålunda lätta bördan av

de betalningar som ständigt kommer att hänga över våra huvuden, utan nåd eller möjlighet till uppskov, i upp till 30 år.”⁵

Jag vill också tillägga: Vi får inte låta våra önskningar överstiga vår inkomst.

När jag talar om **drogernas** demon, talar jag naturligtvis också om alkohol. Droger försvagar vår förmåga att tänka, att resonera och att fatta genomtänkta och kloka beslut. De orsakar ofta våld och barn- och hustumisshandel. De kan framkalla ett uppförande som orsakar smärta och lidande hos oskyldiga. ”Säg bara nej till droger” är ett effektfyllt uttryck för en persons fasta föresats. Skrifterna stödjer detta:

”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?

Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni.”⁶

När jag tänker på tvillingdemonerna **oanständighet** och **omoral**, borde jag göra dem till trillingar och lägga till **pornografi**. De tre går hand i hand.

I uttysningen av Lehis dröm finner vi en träffande beskrivning av pornografins förstörande kraft: ”Och mörkrets töcken äro djävulens frestelser, som förblinda ögonen och förhärda hjärtat på människornas barn, och för dem bort på breda vägar, där de gå förlorade och omkomma.”⁷

En nutida apostel, Hugh B Brown, har förkunnat: ”Varje oanständighet som medför orena tankar vanhelgar kroppen — det tempel som den Helige Anden kan bo i.”⁸

Jag vill i kväll läsa en pärla för er från *The Improvement Era*. Den skrevs 1917, men är lika tillämplig här och nu: ”Den rådande och allmänna vanan att klä sig oanständigt, störtfloden av omoral i skönlitteratur, drama, och framför allt i filmer . . . toleransen mot oanständighet i vardagligt tal och uppförande, ger i allra

högsta grad näring åt synder som bryter ned själen.”⁹

Alexander Pope förkunnade i sin inspirerade avhandling ”Essay on Man”:

*Lastarbeten är ett vidunder så
rysligt
att ett ögonkast räcker för att avsky
bonom.
Men har vi väl vant oss vid hans
anblick
börjar vi fördrå, sedan ömka och
till sist omfamna bonom.”¹⁰*

Kanske kan denna demon sammanfattas med Paulus ord till församlingen i Korint: ”Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan hårdas ut.”¹¹

Det är ofantligt mycket bättre för oss alla att lyssna till och följa samvetets röst. Samvetet varnar oss alltid som en vän innan den bestraffar oss som en domare.

Herren själv ger oss det sista ordet: ”Varen rena, I som bären Herrens käril.”¹²

Bröder, det finns ett ansvar som ingen människa kan undgå. Det är

effekten av personligt inflytande.

Vårt inflytande är verkligen kännbart i våra respektive familjer. Ibland glömmer vi fäder att också vi en gång var pojkar, och att pojkar ibland kan vara besvärliga för sina föräldrar.

Jag minns hur mycket jag tyckte om hundar som ung. En dag tog jag min vagn och satte en apelsinlåda av trä i den och gick för att leta efter hundar. På den tiden kunde man hitta hundar överallt: på skolan, när man gick längs trottoaren eller när man utforskade öde tomter, som det fanns gott om. När jag hade hittat en hund och fångat den, satte jag den i lådan, tog hem den, låste in den i skjulet vi förvarade kol i och hakade fast dörren. Den dagen tror jag att jag tog hem sex hundar i olika storlekar och låste in dem på det sättet. Jag visste inte vad jag skulle göra med alla dessa hundar, så jag berättade det inte för någon.

Pappa kom hem från arbetet och tog som vanligt kolhinken och gick till skjulet för att fylla på den. Kan ni tänka er hur chockad och häpen han blev när han öppnade dörren och såg hur sex hundar genast störtade mot dörren och försökte fly? Som jag minns det, blev pappa lite upprörd först och sedan lugnade han sig och sade stillsamt: ”Tommy, det ska vara kol i skjulet. Andra människors hundar tillhör faktiskt dem.” Genom att iakttä honom lärde jag mig något om tålmod och lugn.

Det var bra att jag gjorde det, för något liknande hände vår yngste son Clark.

Clark har alltid gillat djur, fåglar, reptiler — allt som lever. Ibland orsakade det en del tumult hemma hos oss. En dag kom han hem från Provo Canyon med en vattensnok som han kallade Herman.

Herman kom genast bort. Syster Monson hittade honom i besticklådadan. Vattensnoken har en talang att vara där du minst anar det. Clark flyttade Herman till badkaret, satte i

proppen, fyllde det med lite vatten och satte upp en skylt på sidan av badkaret där det stod: "Använd inte detta badkar. Det tillhör Herman." Så vi fick lov att använda det andra badrummet medan Herman innehade denna avskärmade plats.

Men en dag försvann Herman till vår förvåning. Han borde ha hetat *Houdini*. Han var borta! Därför tvättade syster Monson badkaret nästa dag så att man kunde använda det som vanligt. Flera dagar gick.

En kväll beslöt jag mig för att det var dags för ett avkopplande bad, så jag fyllde badkaret med varmt vatten och satte mig sedan i det för att koppla av. Jag låg där och funderade när det löddriga vattnet nådde upp till överfyllnadsskyddet och började rinna in i det. Kan ni tänka er hur förvånad jag blev när jag tittade på överfyllnadsskyddet och Herman kom simmande ut ur det och rakt mot mitt ansikte. Jag ropade till min hustru: "Frances! Här kommer Herman!"

Nåja, vi fångade Herman igen och lade honom i en flyktsäker låda. Sedan för vi till Vivian Park i Provo Canyon och släppte ner Herman i South Fork Creeks vackra vatten. Det var sista gången vi såg Herman.

I Läran och förbunden, kapitel 107, vers 99, finns det en kortfattad men direkt uppmaning till alla prästadömsbärare: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt." Jag har alltid tagit den uppmaningen på allvar och har försökt följa dess anvisning.

Inom mig hör jag om och om igen den vägledning som president John Taylor gav bröderna i prästadömet: "Om ni inte ärar era kallelser, kommer Gud att hålla er ansvariga för dem som ni kanske kunnat rädda, om ni hade gjort er plikt."¹³

I utförandet av vårt ansvar har jag lärt mig, att om vi lyssnar på de maningar som den stilla rösten ger oss och genast handlar därefter, kommer vår himmelske Fader att leda oss

och välsigna vårt och andras liv. Jag känner inte till några underbarare erfarenheter eller ljuvare känslor än de som kommer när man följer en maning och upptäcker att Herren har besvarat någon annans bön genom en själ.

Låt mig ge er ett exempel. En dag för drygt ett år sedan, efter att jag blivit klar på kontoret, kände jag starkt att jag borde åka och hälsa på en gammal änka som var inlagd på S:t Joseph Villa här i Salt Lake City. Jag körde genast dit.

När jag kom till hennes rum var det tomt. Jag frågade en skötare var hon var och blev skickad till sällskapsrummet. Där satt den rara änkan och samtalade med sin syster och en annan vän. Vi fick en trevlig stund tillsammans.

Medan vi satt där och pratade kom en man in genom dörren för att köpa en burk dricka från en varuautomat. Han sneglade på mig och sade: "Men du är ju Tom Monson."

"Ja", svarade jag. "Och du ser ut som en Hemingway." Han sade att han hette Stephen Hemingway, att han var son till Alfred Eugene Hemingway som hade verkat som min rådgivare när jag var biskop för

många år sedan och som jag hade kallat Gene. Stephen berättade att hans far fanns på samma sjukhem och låg nära döden. Han hade ropat mitt namn och familjen hade försökt kontakta mig, men hade inte kunnat få tag på mitt telefonnummer.

Jag sade adjö till änkan och hennes vänner och följde med Stephen upp till rummet där min före detta rådgivare låg. Där hade fler av hans barn samlats, hans hustru hade gått bort några år tidigare. Familjen ansåg att mitt sammanträffande med Stephen i sällskapsrummet ordnats av vår himmelske Fader som svar på deras starka önskan att jag skulle få träffa deras far innan han dog. Det trodde jag också, för om Stephen inte hade kommit in i rummet samtidigt som jag var där, skulle jag inte ha vetat att Gene ens fanns på sjukhemmet.

Vi gav Gene en välsignelse. En anda av frid rådde. Vi fick en fin stund tillsammans innan jag gick.

Följande morgon fick jag per telefon besked om att Gene Hemingway hade gått bort — bara 20 minuter efter det att han hade fått en välsignelse av sin son och mig.

Jag uppsände en tyst bön av tacksamhet till min himmelske Fader för

att han vägledde mig till S:t Joseph Villa och ledde mig till min käre vän, Alfred Eugene Hemingway.

Jag tycker om att föreställa mig att Gene Hemingways tankar den kvällen, när vi värmdes oss i Andens glöd, deltog i ödmjuk bön och uttalade en prästadvölsignelse, genljöd av orden från psalmen "Mästare, hör hur det stormar", som jag citerade i början av mitt tal:

*Frälsare, aldrig mig lämna,
dröj i min farkost kvar.
Då jag vet jag skall alltid i trygghet
i starkaste vind gå klar.*

Jag älskar fortfarande den psalmen och vittnar för er i kväll om den tröst den skänker:

*Mörker och synd och allt ont på jorden
vika för dina befällande ord.
Ett skepp går ej under med dig
ombord,
du jordens och himmelens Konung
smord!
De lyder alla din viljas bud:
Frid, frid, var lugn.¹⁴*

Hans ord i den heliga skriften är nog: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."¹⁵ Jag vittnar om att detta är sant, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Will L. Thompson (1847–1909), "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer* nr 174.
2. Mary Ann Baker (ca 1874), "Mästare, hör hur det stormar", *Psalmer*, nr 66.
3. Predikaren 5:10.
4. Lukas 12:15.
5. "Till pojkar och männen", *Liabona*, januari 1999, s 65.
6. Första Korintierbrevet 3:16–17.
7. Första Nephi 12:17.
8. *The Abundant Life* (1965), s 65.
9. Joseph F. Smith, "Unchastity the Dominant Evil of the Age", *Improvement Era*, juni 1917, s 742.
10. John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14:e utgåvan (1968), s 409.
11. Första Korintierbrevet 10:13.
12. Läran och förbunden 133:5.
13. Citerad i Hugh B Brown, *The Abundant Life*, s 37.
14. *Psalmer*, nr 66.
15. Psaltaren 46:10.

Till prästadvölets män

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Ni män som bär detta dyrbara prästadvö, var hängivna mot det ända in i själen. Var värdiga det i alla tider och under alla förhållanden.

Mina kära bröder! Jag talar med en önskan att vara till hjälp. Jag ber att Herrens Ande ska leda mig.

Jag behöver inte tala om för er att vi har blivit en mycket stor och sammanfattande kyrka. Vårt program är så omfattande och vår räckvidd så stor att det är svårt att fatta. Vi är en kyrka med lekmän i ledningen. Vilken fantastisk och underbar sak detta är. Det måste alltid förbli på det sättet. Vi får aldrig gå i riktning mot ett stort betalt prästerskap. Men vi vet att den administrativa arbetsbördan är mycket tung för våra biskopar och stavspreidenter och några andra. Ett medvetande om detta

faktum har fått presidentskapet och de tolv att hålla ett antal möten, en del av dem långa och intressanta, där vi så att säga har tagit isär kyrkan och satt ihop den igen. Vår avsikt har varit att se om det kan finnas en del program vi kan klara oss utan. Men när vi analyserat dessa, har vi inte sett mycket som kan avvaras. Att släppa ett är som att ge bort ett av sina barn. Man har inte hjärta att göra det. Men jag vill försäkra er att vi är medvetna om de bördor ni bär och den tid ni lägger ner. Under det här prästadvösmötet vill jag nämna några av de saker vi diskuterat. Jag tror ni ska märka att vi gjort en del framsteg, även om de är små.

Jag ska tala till er om ett antal olika saker.

Vi har beslutat att tempelrekommendationer från och med första november ska gälla i två år i stället för ett. Detta bör minska den tid som biskopar och stavspreidenter med rådgivare behöver använda på intervjuer för tempelrekommendationer. Om en innehavare av en tempelrekommendation vid något tillfälle blir ovärdig att besöka templet, blir det naturligtvis biskopens eller stavspreidentens ansvar att dra in den personens rekommendation.

Men erfarenheten visar att det finns mycket få sådana händelser.

Så detta blir alltså programmet, bröder. Med början första november, oavsett det datum som står på rekommendationen, så utsträcks giltigheten med ett år.

Rekommendationerna förnyas sedan vartannat år i stället för varje år som nu. Vi hoppas detta blir till nytta. Vi är övertygade om att det blir så.

En annan sak.

Äldste Ballard har talat till er om missionärer. Jag vill understryka det han sagt. Jag hoppas våra unga män och våra unga kvinnor ska möta den utmaning han framlagt. Vi måste höja ribban när det gäller värdighet och kvalifikationer för dem som går ut i världen som ambassadörer för Herren Jesus Kristus.

Vi har en intressant sed i kyrkan. För avresande missionärer hålls avskedsmöte. I en del församlingar har det här blivit ett problem. Med missionärer som reser och återvändande missionärer ägnas de flesta sakramentsmöten på söndagarna åt avsked och hemkomster.

För ingen annan i kyrkan hålls avskedsmöte när de börjar verka i sitt kall. Vi har aldrig "avskedsmöten" för en nyligen kallad biskop, stavspresident, Hjälpföreningens president, en generalauktoritet eller någon annan som jag kan komma på. Varför ska vi ha avskedsmöten för missionärer?

Första presidentskapet och de tolv har efter bön och moget övervägande fattat beslutet att det nuvarande programmet för missionärsavsked bör modifieras.

Den avresande missionären ges tillfälle att tala vid ett sakramentsmöte i omkring 15 till 20 minuter. Men föräldrar och syskon inbjuds inte att tala. Två eller flera avresande missionärer kan tala vid samma möte. Mötet ligger helt i biskopens händer och anordnas inte av familjen. Det blir ingen särskild musik eller något sådant.

Vi vet att det här kommer som en stor besvikelse för många familjer.

Mödrar och fäder, syskon och vänner har brukat vara med. Vi ber er acceptera detta beslut. Där ett avskedsmöte redan ordnats kan det få hållas. Men inget sådant traditionellt möte bör planeras i framtiden. Vi är övertygade om att detta är ett klokt beslut, när alla sidor av saken beaktas. Vänligen acceptera detta, mina kära bröder. Jag utsträcker denna vädjan till systrarna, särskilt mödrarna.

Vi hoppas också att omfattande öppet hus efter sakramentsmötet där missionären talar inte ska bli vanliga. Släkten kanske vill samlas. Vi har inte något emot detta. Vi ber er emellertid att inte ordna öppna mottagningar dit många människor inbjuds.

Missionärstjänandet är en sådan underbar upplevelse att det medför sina egna rika belöningar. Och när en missionär återvänder till sin familj och sin församling kan han återigen ges tillfälle att tala vid ett sakramentsmöte.

Och så till nästa sak.

Låt mig nu i korthet rapportera om ständiga utbildningsfonden som upprättades för ett och ett halvt år sedan

vid aprilkonferensen. Programmet fortlöper nu med sund finansiering. Vi har en ganska stor ekonomisk bas, skänkt av trofasta sista dagars heliga. Vi hoppas mer medel flyter in så att vi kan hjälpa ett stort antal av dem som är värdiga denna hjälp.

Idag genomgår ungefär 5000 män och kvinnor, de flesta unga, en utbildning som de annars kanske inte hade haft möjlighet till. Tänk på följderna av detta. Dessa trofasta sista dagars heliga erbjuder en steg på vilken de kan klättra ut ur den fattigdom i vilken de och deras förfäder levat. Deras inkomst ökar kraftigt. Deras ledaregenskaper förbättras. De blir betydelsefulla män och kvinnor, medlemmar av kyrkan som för fram dess program på ett tidigare oant sätt.

Jag ska ge er ett exempel. Den första unga kvinna som fick lån har nu fullgjort ett års utbildning och har begärt medel till sista årets utbildning. Hon studerar till tandsköterska.

Tidigare har hon arbetat i en restaurang och tjänat 130 dollar i månaden. Det förväntas att hon, när hon inom kort fullgjort sin utbildning, ska tjäna 650 dollar i månaden, en ökning på 500%. Detta kommer att öka under kommande år.

Vilken underbar skillnad några dollar gör, när de används väl. Multiplicera nu hennes fall med 5000. Det är förunderligt att betänka detta. De studerande genomgår utbildning till mekaniker, systemanalytiker, administrationskonsulter, vårdtekniker, It-tekniker, sjuksköterskor, sjukhusarbetare, programmerare, dataingenjörer, modeskapare, revisorer, elektriker, lärare i engelska, bagare, hotellchefer och grafiker, för att bara nämna några få.

Möjligheterna är oändliga, och det som händer är verkligen underbart och förunderligt.

Nästa sak jag vill nämna är familjens hemafton. Vi fruktar att detta mycket viktiga program håller på att falla tillbaka i alltför många områden.

Bröder, det finns ingenting viktigare än era familjer. Ni vet det. Det här programmet påbörjades 1915, för 87 år sedan, när president Joseph F Smith uppmanade sista dagars heliga att avsätta en kväll i veckan att ägnas särskilt åt familjen. Det skulle vara en tid för undervisning, för skriftläsning, för odlande av talanger och för diskussion av familjefrågor. Det bör inte vara ett tillfälle att gå på idrottsevenemang eller något sådant. Om det förekommer en familjeaktivitet av det slaget då och då, så är det naturligtvis acceptabelt. Men i livets allt snabbare strömmar är det så viktigt att fäder och mödrar sitter ner med sina barn, ber tillsammans och undervisar dem om Herrens vägar, begrundar familje-problem och låter barnen få utlopp för sina talanger. Jag är övertygad om att detta program tillkom efter uppenbarelse från Herren som svar på ett behov bland kyrkans familjer.

Om det fanns ett behov för 87 år sedan, så är behovet förvisso mycket större i dag.

Vi fattade beslutet att måndagskvällen ska användas till denna familjeaktivitet. På sådana platser där det finns ett stort antal medlemmar brukade skolledare och andra respektera programmet och inte planera aktiviteter för den kvällen.

Men nu verkar det finnas en allt större benägenhet att planera andra aktiviteter på måndagskvällen. Akttningsfullt framställer vi vår begäran till skolledare och andra att låta oss ha denna enda kväll i veckan för att kunna fortsätta med detta viktiga och traditionella program. Vi ber att de inte planerar evenemang som kräver att våra barn är närvarande på måndagskvällarna. Vi är säkra på att de inser hur absolut viktigt det är att familjerna har tillfälle till att åtminstone en gång i veckan vara tillsammans utan lojalitetskonflikter. Vi skulle verkligen känna oss mycket tacksamma för deras samarbete rörande denna angelägenhet. Och i

starkast möjliga ordalag uppmanar vi alla fäder och mödrar att ta detta tillfälle och denna utmaning att göra måndagskvällen till en helig tid för familjen på största allvar.

Jag har blivit inbjuden inte så få gånger att delta i olika slags samhällsaktiviteter på måndagskvällar. Jag har alltid tackat nej till dessa invitationer, med uppskattning men med förklaringen att jag har reserverat måndagskvällen för familjens hemafton. Jag hoppas innerligt att ni alla gör likadant.

Och så till nästa sak.

Bröder, jag önskar betona för er igen hur viktigt det är för varje enskild medlem och familj i kyrkan att vara oberoende.

Ingen av oss vet när en katastrof kan slå till. Sjukdom, skador, arbetslöshet kan drabba vem som helst.

Vi har ett stort välfärdsprogram med byggnader för till exempel spannmålsförråd i olika områden. Det är viktigt att vi gör detta. Men den bästa platsen att ha ett matförråd är i vårt eget hem samt att vi har ett litet spar-kapital. Det bästa välfärdsprogrammet är vårt eget välfärdsprogram. Fem eller sex burkar vete hemma är bättre än en tunna i välfärdsmagasinet.

Jag profeterar inte om någon förestående katastrof. Jag hoppas att det inte ska hända något sådant. Men vi borde leva våra liv med förstånd. Alla som äger ett hem inser behovet av en brandförsäkring. Vi hoppas och ber att det aldrig kommer att uppstå någon brand. Men ändå betalar vi för en brandförsäkring om en sådan katastrof skulle hända.

Vi borde göra likadant när det gäller familjens välfärd.

Vi kan börja med ett aldrig så litet förråd. Vi kan börja med en veckas matförråd och långsamt utöka det till en månads matförråd och sedan till tre månaders matförråd. Jag talar nu om livsmedel för elementära behov. Ni inser alla att detta inte rör sig om några

nya anvisningar. Men jag är rädd för att det är så många som tycker att ett långtidsförråd ligger så långt utom räckhåll att de inte gör något åt det alls.

Börja i liten skala, mina bröder, och arbeta steg för steg mot ett rimligt mål. Spara regelbundet lite pengar och det kommer att förvåna er hur snabbt de växer.

Betala era skulder och befria er från den hemska fångenskap som skulder försätter oss i.

Vi hör mycket om topplån. Nu har jag fått höra att det erbjuds ytterligare topplån.

Utöva självkontroll när det gäller att spendera pengar, låna pengar, och sådant som leder till konkurs och den vanda som följer.

Så till sist, mina bröder, vill jag åter tala kortfattat om en sak som jag talat om förut och som äldste Ballard och president Monson har talat om på det här mötet. Jag hoppas de inte har något emot att jag försöker ytterligare betona det som de har sagt. Jag åsyftar den moraliska disciplinen hos kyrkans medlemmar.

Alltför många har fastnat i omoralens nät och all den bittra frukt det för med sig. Till pojkarna som är här i kväll — de unga männen — vill jag säga med de starkaste ord jag förmår använda: håll er borta från moralisk ogudaktighet. Ni vet vad som är rätt och fel. Ni kan inte använda okunnighet som en ursäkt för oacceptabelt uppträdande.

Hur kan ni tro att ni kan utföra omoraliska handlingar och sedan gå ut på missionsfältet som representanter för Herren Jesus Kristus? Tror ni att ni kan vara värdiga att besöka Herrens hus och vigas där för tid och all evighet om ni har hemfallit åt sådant?

Jag bönfaller er, mina kära unga vänner, att undvika sådant. Det är inte någon lätt sak att göra det. Det kräver självkontroll. De frestelser ni ställs inför är mäktiga och lockande. Dessa frestelser kommer från en listig

motståndare. Ni behöver den styrka som bönen ger.

Undvik det erotiska material som finns på Internet. Det kan få er att falla. Det kan leda till ert fördärv.

Glöm aldrig att ni bär Guds prästadöme. När Johannes döparen förlänade aronska prästadömet till Joseph Smith och Oliver Cowdery sade han att detta prästadöme "innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse" (L&F 13).

Vill ni ha betjäning av änglar?

En sådan betjäning kommer att föra med sig ojämfvärliga välsignelser. Lev efter höga normer i ert liv så kommer Gud att välsigna er och nära er och "leda [er] vid handen och besvara [era] böner" (L&F 112:10).

Jag bönfäller er äldre män om

samma sak och ger er samma varning. Små felsteg leder till stora tragedier. Vi har att göra med dem ständigt. Det finns så mycket hjärtesorg, förbittring, besvikelse och skilsmässa ibland oss.

Jag önskar åter nämna en sak som jag ingående talat om förut. Jag talar om den onda och hemska synd som barnmisshandel är.

Vi kan inte tolerera den. Vi tänker inte tolerera den. Den som misshandlar ett barn kan förvänta sig disciplinära åtgärder av kyrkan förutom eventuella laga straff.

Att misshandla ett barn är en skymf mot Gud. Jesus talade om barnens skönhet och oskuld. Till alla som har en böjelse som kunde leda till barnmisshandel säger jag på det starkaste sätt jag förmår att kontrollera er själva. Sök hjälp innan ni skadar ett barn och drar olycka över er.

Ni män som bär detta dyrbara prästadöme, var hängivna mot det ända in i själen. Var värdiga det i alla tider och under alla förhållanden.

Om ni gör det kommer ni att åtnjuta "Guds frid, som övergår allt förstånd" (Filipperbrevet 4:7).

Må Gud välsigna er, mina kära bröder i prästadömet, både unga och gamla. Fäder, var föredömen för era barn. Pojkar, vänd er till era fäder för att få visdom och vägledning och insikt.

Hur stora är inte Herrens löften till dem som vandrar i tro. Jag ger er min välsignelse, min kärlek och mitt vittnesbörd. Vilken stor och förunderlig makt för det goda detta prästadöme är om vi är enade och går framåt gemensamt. Må Herren välsigna oss så att vi ska kunna göra det ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Efterföljansvärda exempel

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Vi som lever i dagens värld behöver referenspunkter — ja, exempel att följa.

För många år sedan beundrade jag omslaget till en av kyrkans tidskrifter som visade en magnifik reproduktion av en av Carl Blochs målningar. Den scen som konstnären hade fångat i sitt sinne och därefter — med en beröring av Mästarens hand — överfört till duken, föreställde hur Elisabet, Sakarias hustru, välkomnar Maria, Jesu moder. Båda skulle föda en son — två mirakulösa födslar.

Den son som Elisabet födde kallades Johannes Döparen. Både när det gäller Jesus, Marias son, och Johannes är det väldigt lite upptecknat om deras ungdomsår. En enda mening talar om för oss allt vi känner

till om Johannes liv från det han föddes och fram till hans offentliga verksamhet: "Och barnet växte upp och blev starkare i anden, och han vistades i öde trakter fram till den dag då han skulle träda fram inför Israel."¹

Johannes budskap var kortfattat. Han predikade tro, omvändelse, dop genom nedsänkning och förläsnade av den Helige Anden genom en myndighet som var större än den han själv var i besittning av. "Jag är inte Messias", sade han till sina trofasta lärjungar. "Jag är sänd framför honom"². "Jag döper er med vatten. Men det kommer en som är starkare än jag . . . Han skall döpa er i den helige Ande och i eld."³

Därefter döptes Kristus av Johannes Döparen. Senare vittnade Jesus: "Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen."⁴

Vi som lever i dagens värld behöver referenspunkter — ja, exempel att följa. Johannes Döparen utgör ett fulländat exempel på äkta ödmjukhet, eftersom han alltid böjde sig för den som skulle komma — människosläktets Frälsare.

Att inhämta kunskap av dem som förlitat sig på Gud och följt hans lärdomar viskar till vår själ: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."⁵ När de resolut höll hans bud och förlitade sig på

honom, blev de välsignade. När vi följer deras exempel kommer vi också att bli välsignade på liknande sätt i vår tid. Var och en blir ett efterföljansvärt exempel.

Vi älskar alla den vackra berättelsen i Bibeln om Abraham och Isak. Det måste ha varit oerhört svårt för Abraham att i lydnad mot Guds befallning föra sin älskade son Isak till Moria land, där han skulle offra honom som brännoffer. Kan ni föreställa er hur sorgsen han måste ha känt sig när han samlade ved till elden och gick till den utsedda platsen? Helt visst måste han ha plågats till kropp och sinne när han "band sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och . . . räckte ut handen och tog kniven för att slakta sin son". Hur underbart var inte tillkännagivandet, hur underbart välkomna var inte orden: "Lyft inte din hand mot pojken och gör honom ingenting. Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte ens har undanhållit mig din ende son."⁶

Abraham är ett exempel på obehörig lydnad.

Om någon av oss tycker att våra provningar övergår vår egen förmåga att klara av dem, låt då honom eller henne läsa om Job. Om vi gör detta kommer känslan: "Om Job kunde härda ut och övervinna, så kan jag det."

Job var en "from och rättsinnig man, som fruktade Gud och undvek det onda".⁷ Pliktrogen i sin vandel och framgångsrik i världen skulle Job komma att ställas inför ett prov som kunde ha fått vem som helst att gå under. Berövad sina ägodelar, hånad av sina vänner, hemsökt av lidande, tillintetgjord av förlusten av sin familj, blev han uppmanad att "förbanna Gud och dö".⁸ Han motstod denna frestelse och förkunnade ur djupet av sin ädla själ: "Se, redan nu har jag i himlen mitt vittne, i höjden min försvarare."⁹ "Jag vet att min återlösare lever."¹⁰

Job blev ett exempel på obegränsat tålamod. Än i denna dag säger vi om

de långmodiga att de visar samma tålmod som Job. Han gav oss ett exempel att följa.

En man som var "rättfärdig och fullkomlig bland sina samtida" och som "vandrade med Gud",¹¹ var profeten Noa. Han orderades till prästdömet när han var ung och blev "en rättfärdighetens predikant och förkunnade Jesu Kristi evangelium, undervisade om tro, omvändelse, dop och mottagandet av den Helige Anden."¹² Han varnade för att underlåtenhet att ge akt på hans budskap skulle medföra en syndaflod över dem som hörde hans röst och ändå inte hörsammade hans ord.

Noa lydde Guds befallning att bygga en ark, så att han och hans familj skulle kunna undkomma förstörelsen. Han följde Guds instruktioner att av allt levande föra in ett par i arken, så att också de skulle kunna räddas undan floden.

President Spencer W Kimball sade: "Eftersom det ännu inte fanns några bevis på regn och flod . . . betraktades [Noas] varningar som oförnuftiga . . . Så dåraktigt att bygga en ark på torra marken medan solen skiner och livet pågår som vanligt! Men tiden tog slut . . . Floden kom. De olydiga . . . drunknade. Arkens under följde på den tro som visades genom att den byggdes."¹³

Noa hade en sådan orubblig tro att han lydde Guds bud. Må vi alltid göra likadant. Låt oss komma ihåg att Guds visdom ofta tycks dåraktig för människor, men den främsta lärdomen vi kan inhämta under jordelivet är att när Gud talar och vi lyder, så gör vi alltid det rätta.

Rut är ett exempel på föredömlig kvinnlighet. När Rut upplevde hur sorgsen hennes svärmor Noomi var, efter att ha förlorat bägge sina två fina söner, kände hon kanske de stung av förtvivlan och ensamhet som plågade Noomi ända in i själen, och Rut yttrade det som har blivit det klassiska uttrycket för lojalitet: "Tvinga mig

inte att lämna dig och vända tillbaka från dig. Ty dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud."¹⁴ Ruts agerande visade uppriktigheten i hennes ord.

Tack vare Ruts aldrig svikande lojalitet mot Noomi kom hon att gifta sig med Boas, genom vilken hon — en främling och omvänd från Moab — blev farfars mor till David och som

följd därav anmoder till vår Frälsare Jesus Kristus.

Nu till en mäktig profet i Mormons bok — Nephi, Lehis och Sariahs son. Han var trofast och lydig mot Gud, modig och oförskräckt. När han fick det svåra uppdraget att hämta mäsingsplåtarna hos Laban klagade han inte. I stället sade han: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver

människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem.”¹⁵ Kanske denna modiga handling inspirerade till råden som ges i psalmen ”Ledstången”:

*Profeten Nephi fick en gång en härlig syn från Gud . . . Håll fast, ja grip om denna stång så stark och fast och sann, ty den är ordet sänt från Gud, till hamn den oss föra kan.*¹⁶

Nephi personifierade outtröttlig beslutsamhet.

Ingen beskrivning av eftersträvansvärda exempel som vi kan följa skulle vara fullständig utan Joseph Smith, den förste profeten i denna tidsutdelning. Endast 14 år gammal gick denne modige unge man till en skogsdunge, som senare skulle komma att kallas den heliga lunden, och fick ett svar på sin uppriktiga bön.

Joseph utsattes för skoningslösa förföljelser när han berättade för andra om den härliga syn han tagit emot i denna lund. Men trots att han blev förlöjlighad och hånad stod han fast. Han sade: ”Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det.”¹⁷

Steg för steg, med motstånd nästan från alla håll, men ändå alltid vägledad av Herrens hand, organiserade Joseph Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I allt han gjorde visade han mod.

Mot slutet av sitt liv, när han och hans bror Hyrum fördes till fängelset i Carthage, gick han oförskräckt till mötes det som han utan tvivel visste låg framför honom, och han beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod.

När vi ställs inför livets prövningar, må vi då alltid visa samma oförskräckta mod som profeten Joseph Smith var ett så stort exempel på.

Framför oss i dag står en annan Guds profet — vår älskade president Gordon B Hinckley. Han har presiderat

över kyrkans största expansion — både numerärt och geografiskt — i vår historia. Han har färdats över områden som inte tidigare har besökts och har sammanträffat med regeringars ledare och med medlemmar över hela världen. Hans kärlek till människor övervinner språkliga och kulturella barriärer.

Med profetisk insikt har han infört Ständiga utbildningsfonden, en fond som bryter fattigdomens kretslopp för våra medlemmar i många områden av världen och möjliggör färdigheter och utbildning som kvalificerar unga män och unga kvinnor för ett givande förvärvsarbete. Denna inspirerade plan har tänt hoppets ljus hos dem som känt sig dömda till medelmåttighet, men som nu har fått möjlighet till en ljusare framtid.

President Hinckley har oavbrutet verkat för att förmedla heliga välsignelser till kyrkans medlemmar över hela världen genom att se till att det finns tempel inom räckhåll för alla. Han har förmågan att lyfta människor från alla samhällsgrupper till ett högre plan, oavsett deras trostillhörighet. Han är ett exempel på en aldrig sinande optimism, och vi ärar honom som profet, siare och uppenbarare.

De unika egenskaperna hos dessa män och kvinnor som jag nämnt, kan vara till ovärderlig hjälp för oss när vi ställs inför de problem och prövningar som ligger framför oss. Låt mig få illustrera detta genom att berätta vad som hände Jerome Kenneth Pollards familj i Oakland i Kalifornien.

I maj detta år, när äldste Taavili Joseph Samuel Pollard körde till missionskontoret den sista dagen av sin mission i Zimbabwe, förlorade han av någon anledning kontrollen över bilen och krockade med ett träd. En förbipasserande kunde rädda äldste Pollards kamrat, men äldste Pollard, som var medvetlös, satt fast i bilen när den fattade eld. Äldste Pollard omkom. Hans mor hade gått bort åtta år tidigare, så hans far tog ensam

hand om familjen. Han hade en bror som verkade i Västindien-missionen.

När nyheten om äldste Pollards död nådde hans far, ringde denne ödmjuka man — som redan hade förlorat sin hustru — till sonen som verkade i Västindien-missionen för att berätta för honom att hans bror var död. Under detta långväga telefonsamtal sjöng broder Pollard och hans son, som utan tvivel var nedtyngda av sorg, tillsammans: ”Jag är Guds lilla barn.”¹⁸ Innan de avslutade samtalet uppsände pappan en bön till sin himmelske Fader där han tackade honom för hans välsignelser och sökte hans gudomliga tröst.

Broder Pollard sade senare att han visste hans familj skulle klara det, eftersom de alla hade starka vittnesbörd om evangeliet och frälsningsplanen.

Mina bröder och systrar, när vi i denna härliga tidernas fullhets utdelning färdas genom jordelivet och ställs inför framtidens prövningar och utmaningar, må vi då minnas dessa förebilders eftersträvansvärda exempel som jag har berättat om denna morgon. Må vi ha Johannes Döparens äkta ödmjukhet, Abrahams obetingade lydnad, Jobs obegränsade tålamod, Noas orubbliga tro, Ruts aldrig svikande lojalitet, Nephis outtröttliga beslutsamhet, profeten Joseph Smiths oförskräckta mod och president Hinckleys aldrig sinande optimism. Egenskaper som dessa är ett starkt värn för oss hela livet ut.

Må vi alltid ledas av det yttersta Föredömet, ja, av Marias Son, Frälsaren Jesus Kristus — vars hela liv utgjorde en fullkomlig förebild för oss att efterlikna.

Född i ett stall och nedlagd i en krubba kom han från himlen för att leva på jorden som dödlig människa och för att upprätta Guds rike. Under sin jordiska verksamhet undervisade han människorna om den högre lagen. Hans härliga evangelium omdanade världens tänkesätt. Han välsignade de sjuka. Han gjorde så att den lame

Medlemmar samlas runt dammen på den öppna platsen öster om templet med konferenscentret i bakgrunden.

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

November 2002

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Dennis B.
Neuenschwander

Charles Didier

Cecil O. Samuelson Jr.

Dieter F. Uchtdorf

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Angel Abrea

Carlos H Amado

Neil L Andersen

Merrill J Bateman

William R Bradford

Monte J Brough

Sheldon F Child

L Whitney Clayton

Gary J Coleman

Spencer J Condie

Gene R Cook

Quentin L Cook

Claudio R M Costa

Robert K Dellenbach

John B Dickson

Christoffel Golden Jr.

Walter F González

John H Groberg

Bruce C Hafen

Donald L Hallstrom

F Melvin Hammond

Harold G Hillam

F Burton Howard

Jay E Jensen

Marlin K Jensen

Kenneth Johnson

W Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M Madsen

Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen

Glenn L Pace

Carl B Pratt

Ronald A Rasband

Lynn G Robbins

Steven E Snow

Francisco J Virias

Lance B Wickman

W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

E Ray Bateman

Douglas L Callister

Craig C Christensen

Val R Christensen

Darwin B Christenson

Keith Crockett

Adhemar Damiani

James M Dunn

Daryl H Garn

Duane B Gerrard

D Rex Gerratt

H Aldridge Gillespie

Ronald T Halverson

Keith K Hilbig

J Kent Jolley

Spencer V Jones

Gerald N Lund

Dale E Miller

Merrill C Oaks

Robert C Oaks

Robert F Orton

Stephen B Oveson

Wayne S Peterson

Bruce D Porter

H Bryan Richards

Ned B Roueché

R Conrad Schultz

Dennis E Simmons

Donald L Staheli

Robert R Steuer

David R Stone

H Bruce Stucki

D Lee Tobler

William R Walker

Gordon T Watts

Stephen A West

Robert J Whetten

Richard H Winkler

Robert S Wood

H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

President Gordon B Hinckley presiderade vid alla konferenssessioner. Hans hustru Marjorie åtföljde honom.

kunde gå, den blinde se, den döve höra. Han uppväckte till och med döda.

Hur reagerade man på detta barmhärtighetens budskap, på hans visdomsord, på hans lärdomar om livet? Det var en mycket liten skara som uppskattade den han var. De tvättade hans fötter. De lärde sig hans ord. De följde hans exempel.

Det fanns också de som förnekade honom. När Pilatus frågade dem: "Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?"¹⁹ skrek de: "Korsfäst honom!"²⁰ De hånade honom. De gav honom ättikvin att dricka. De smädade honom. De slog honom med en käpp. De spottade på honom. De korsfäste honom.

Från släktled till släktled har Jesu budskap varit detsamma. Till Petrus och Andreas vid stranden av den vackra Galileiska sjön sade han: "Följ mig."²¹ Till Filippus kom uppfordran: "Följ mig."²² Till leviten som satt utanför tullhuset kom uppmaningen: "Följ mig."²³ Och till dig och mig, om vi bara lyssnar, kommer samma inbjudan: "Följ mig."

Min bön i dag är att vi ska göra detta. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lukas 1:80.
2. Johannes 3:28.
3. Lukas 3:16.
4. Matteus 11:11.
5. Psaltaren 46:11.
6. 1 Moseboken 22:9–10, 12.
7. Job 1:1.
8. Job 2:9.
9. Job 16:19.
10. Job 19:25.
11. 1 Moseboken 6:9.
12. Bible Dictionary, "Noah", s 738–739.
13. Conference Report, okt 1952, s 48.
14. Rut 1:16.
15. 1 Nephi 3:7.
16. Joseph L. Townsend (1849–1942), *Hymns*, nr 274.
17. Joseph Smiths skrifter 2:25.
18. Naomi W Randall (1908–2001), *Psalmer*, nr 194.
19. Matteus 27:22.
20. Markus 15:13.
21. Matteus 4:19.
22. Johannes 1:43.
23. Lukas 5:27.

Jag går vart du kallar mig

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Denna förvandling till att bli Guds män och kvinnor sker i sin fulla utsträckning bäst genom vårt arbete i hans vingård.

Mitt tal utgår från en psalm som inspirerat Herrens trofasta tjänare i många generationer:

*Kanbända ej uppå stormigt hav,
ej beller på bergig stig,
kanbända ej uti stridens brand
min Herre behöver mig.
Men kallar han mig med stämman
mild
att vandra okänd väg,
jag svarar: Herre, med band
i din
jag går vart du styr mina steg.
("Kanhända ej uppå stormigt hav",
Psalmer, nr 178)*

Dessa ord, som skrevs av en poet som inte var medlem i vår kyrka, uttrycker hängivenheten hos Guds trofasta barn i alla tider.

Abraham, som ledde Isak på den hjärtslitande vandringen till Moria berg, gick trofast dit Herren ville att han skulle gå (se 1 Mos 22). Så gjorde också David när han steg fram inför Israels här och besvarade utmaningen från jätten Goliat (se 1 Sam 17). Ester, vägledd att rädda sitt folk, gick den livsfarliga vägen att utmana kungen på inre borggården (se Ester 4–5). "Jag går vart du kallar mig, Herre kär", var Lehis drivkraft för att lämna Jerusalem (se 1 Nephi 2) och för hans son Nephi att återvända för att hämta de dyrbara uppteckningarna (se 1 Nephi 3). Hundratals andra exempel ur skrifterna kunde citeras.

Alla dessa trofasta själar visade sin lydnad mot Guds befallningar och sin tro på hans makt och godhet. Som Nephi förklarade: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem" (1 Nephi 3:7).

Runt omkring oss och bland minnen från tidigare händelser finner vi

inspirerande exempel på sista dagars heligas undergivna, trofasta tjänande. Ett av de mest välkända exemplen kommer från president J Reuben Clarks liv. När han i över 16 år hade verkat som enastående inflytelserik förste rådgivare omorganiserades första presidentskapet och han kallades som andre rådgivare. Han visade ett föredöme ifråga om ödmjukhet och villighet att verka som har påverkat oss under generationer. Han sade till kyrkan: "I Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till" (Conference Report, apr 1951, s 154).

Lika betydelsefulla, fastän mindre synliga, är de miljontals medlemmar som nu arbetar med liknande tro och

hängivenhet i avlägsna hörn av Herrens vingård. Våra trofasta äldre missionärer utgör de bästa exemplen jag känner till.

Jag mottog nyligen missionärshandlingar för över 50 äldre par. Alla hade redan fullgjort minst tre missioner när de sände in handlingarna för ytterligare en kallelse. De kom från många ställen, från Australien till Arizona, från Kalifornien till Missouri. Deras ålder varierade från några och sextio till över sjuttio och till — nåja . . . Ett par som erbjöd sig för sjunde gången att gå ut som missionärer hade redan verkat på tempelområdet i Salt Lake City, i Alaska, i Nya Zeeland, i Kenya och i Ghana. De sändes till Filippinerna. Tjogtals liknande exempel kunde anföras.

Prästadsömsledarnas kommentarer på dessa pars handlingar vittnar om tjänande och uppoffringar. Jag citerar några:

"Villig att fara vart som helst och göra vad som helst under den tid som behövs."

"[De] är storslagna exempel på medlemmar i kyrkan som vikt sitt liv åt Herren."

"[Vi] går varthelst Herren vill att [vi] ska gå", sade ett annat par. "Vi ber att vi ska sändas någonstans där vi behövs."

Prästadsömsledarnas kommentarer om dessa pars goda egenskaper är en bra sammanfattning av det arbete våra äldre missionärer så förtjänstfullt utför.

"Han är bra på att sätta igång program och [på att] leda andra."

"De är som gladast när de ombes 'bygga' och utveckla, varför ett uppdrag i något av kyrkans utvecklingsområden kan vara lämpligt. Villiga att verka i vilken uppgift de än kallas till."

"De kan troligen utföra ett bättre arbete med [mindre aktiva] och nyomvända än med kontorsuppgifter."

"De älskar ungdomar och har gåvan att nå fram till dem."

"De känner att deras talanger bäst lämpar sig att stödja ledare och att arbeta med människor."

"De har åldrats något i fysiskt hänseende, men inte i andliga frågor eller i sin iver att missionera."

"Han är en sann missionär. Han heter Nephi i förnamn, och han följer sin namne. Hon är en utomordentlig kvinna, hon har alltid varit ett gott föredöme. De går varthelst de blir kallade. Detta är deras femte mission." (De hade tidigare verkat i Guam, Nigeria, Vietnam, Pakistan, Singapore och Malaysia. För att ge dem en smula vila från dessa arbetsamma uppgifter, kallade Herrens tjänare detta par att verka i templet i Nauvoo.)

Ett annat par talar för alla dessa hjältar och hjältinnor när de skriver: "Vill fara vart som helst och göra det som förväntas. Det är ingen uppoffring, det är en förmån."

Dessa äldre missionärer utgör strålande exempel på uppoffringar och hängivenhet. Det gör även våra missionspresidenter och tempelpresidenter och deras lojala makar. Alla lämnar de sina hem och familjer för att vara heltidsmissionärer en tid. Detsamma gäller den armé av unga missionärer som tar "time out" från sina liv där hemma och säger adjö till släkt och vänner och går ut (vanligtvis på egen bekostnad) för att verka varhelst de sänds av Herren, genom hans tjänare.

*Jag går vart du kallar mig, Herre kär;
över land, över hav jag går
ditt ord att förkunna, o Herre kär,
och vandra uti dina spår.
(Psalmer, nr 178)*

Miljontals andra verkar nära sina hem, de ger frivilligt av sin tid till kyrkans lokala arbete. Så är det också med de 26 000 biskopsråden och grenspresidentskapen, och de trofasta presidentskapen i kvorumen och

Hjälpföreningen, Primär och Unga kvinnor som arbetar tillsammans med dem och under deras ledning. Så är det med miljontals andra — trofasta lärare i församlingar, grenar, stavar och distrikt. Och tänk på de hundratusentals hemlärare och besökslärare som följer Herrens befallning att "alltid vaka över kyrkan och att vara med dess medlemmar och styrka dem" (L&F 20:53). Alla dessa kan instämma i denna inspirerade vers:

*Kanhända Frälsaren vill att jag
skall säga ett ord till tröst.
Kanhända vandraren vilseförd
skall lyssna till vänlig röst.
O Frälsare, om du leder mig
på vägen mörk och svår,
min röst skall eka ditt glada bud:
Jag vittnar om dig vart jag går.
(Psalmer, nr 178)*

Som profeten kung Benjamin lärde: "När [vi] stå i [våra] medmänniskors tjänst, [äro vi] blott . . . i [vår] Guds tjänst" (Mosiah 2:17). Han rädde oss också att "se till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår" (Mosiah 4:27).

Jesu Kristi evangelium uppmanar oss att bli omvända till Herren. Det lär oss vad vi bör göra och ger oss möjligheter att bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli. Denna förvandling till att bli Guds män och kvinnor sker i sin fulla utsträckning bäst genom vårt arbete i hans vingård.

Vi har en storslagen tradition av osjälviskt tjänande inom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ja, ett av kyrkans särdrag är det faktum att vi inte har något betalt eller yrkesmässigt prästerskap i våra tusentals lokala församlingar och i de stavar, distrikt och missioner som har tillsyn över dem. Det är en viktig del av Guds plan för sina barn att hans barn verkar som ledare och utför arbetet i hans kyrka och villigt ger av sin tid för att tjäna Gud och sin

nästa. De lyder Herrens bud att älska honom och tjäna honom (se Joh 14:15; L&F 20:19, 42:29, 59:5). Det är på det sättet som män och kvinnor bereder sig för det eviga livets högsta välsignelse.

Dock finns det plats för förbättringar i någras hängivenhet. När jag ber stavspresidenter om förslag på ämnen som jag bör ta upp vid stavs-konferenser, hör jag ofta talas om medlemmar som tackar nej till kallelser eller som tar emot kallelser men underlåter att uppfylla sitt ansvar. En del är inte hängivna och trofasta. Så har det alltid varit. Men detta ger långtgående följder.

Frälsaren talade om kontrasten mellan de trofasta och de trolösa i tre stora liknelser som återges i Matteus 25:e kapitel. Hälften av de inbjudna gästerna utestängdes från bröllopsfesten eftersom de inte var förberedda när brudgummen kom (se Matt 25:1–13). De onyttiga tjänarna som underlät att använda de talanger de fått av Mästaren tilläts inte gå in i Herrens glädje (se Matt 25:14–30). Och när Herren kom i sin härlighet, skilde han fåren, som hade tjänat honom och sin nästa, från getterna, som inte hade gjort det. Bara de som hade "gjort [gott] för en av dessa mina minsta bröder" (Matt 25:40) ställdes på hans högra sida för att ärva riket som beretts från världens grundläggning (se Matt 25:31–46).

Mina bröder och systrar, om ni brister i hängivenhet, så begrunda vem det är ni vägrar eller försummar att tjäna när ni avböjer en kallelse eller när ni tar emot, lovar och sedan underlåter att fullfölja ett kall. Jag ber att var och en av oss ska följa denna inspirerade förkunnelse:

*Visst finns på Mästarens skördefält
en plats vid de ringas stig,
där jag kan verka en livsdag kort
för Jesus, som dog för mig.
(Psalmer, nr 178)*

Jesus visade oss vägen. Trots att han ryggade inför den bittra stig som ledde genom Getsemane och Golgata (se L&F 19:18), sade han undergivet till sin Fader: "Men ske inte min vilja utan din" (Luk 22:42).

Han hade tidigare undervisat:

"Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.

Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det.

Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men tar skada till sin själ? Eller vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?" (Matteus 16:24–26).

Vi behöver minnas avsikten med att vi tjänar varandra. Om det bara gällde att utföra någon del av hans verk, kunde Gud sända "legioner av änglar", som Jesus lärde vid ett annat tillfälle (se Matt 26:53). Men det skulle inte uppfylla avsikten med det tjänande han befallt oss att göra. Vi tjänar Gud och vår nästa för att bli det slags barn som kan återvända för att leva tillsammans med våra himmelska föräldrar.

*Allt lägger jag i din ömma vård,
din kärlek stark mig gör:
Jag verka vill uti ödmjuk tro,
din band mig till himmelen för.
(Psalmer, nr 178)*

För nära tio år sedan läste jag ett brev från en återvänd missionär som beskrev denna process i sitt liv. Han hade skrivit för att tacka dem som leder missionärsarbetet "för att de vågade sända mig dit Herren ville i stället för dit jag ansåg lämpligt". Han kom, sade han, "från en bakgrund av stolt, tävlingsinriktad intellektualism". Före sin mission hade han studerat vid ett framstående universitet i östra Förenta staterna.

"Jag tror att jag av plikt känsla och av bara farten fyllde i mina [missions-]papper, skickade in dem efter

att ha varit mycket noga med att ange största önskan att verka utomlands och på ett främmande språk. Jag var mycket noga med att göra det uppenbart att jag med framgång studerat ryska och kände mig fullt kapabel att tillbringa två år bland det ryska folket. Jag var övertygad om att ingen kommitté kunde motstå sådana meriter och var säker på att få uppleva ett underbart stimulerande kulturellt äventyr."

Han blev mycket förvånad då han kallades att verka i en mission i Förenta staterna. Han visste ingenting om den stat där han skulle verka, utom att det var i hans eget land och på engelska, i stället för utomlands på det språk han lärt sig, och som han sade, "de människor jag skulle arbeta bland skulle troligen vara akademiskt obildade". Han fortsatte: "Jag var nära att tacka nej till kallelsen, jag tyckte att jag skulle kunna uträtta mer om jag skrev in mig i en fredskår eller liknande."

Lyckligtvis hade denne stolte unge man mod och tro nog att acceptera sitt kall och att följa en god missionspresidents ledning och råd. Så började den andliga tillväxtens under. Han beskrev det så här:

"Då jag började arbeta bland de obildade människorna i [den här staten], kämpade jag hårt i flera månader, men gradvis började Andens ljuva påverkan riva ner de murar av stolthet och otro som så ogenomträngligt omgett min själ. Underverket med en omvändelse till Kristus började. Känslan av Guds verklighet och alla människors eviga broderskap kom allt starkare till mitt bekymrade sinne."

Det var inte lätt, medgav han, men med hjälp av en god missionspresident och med hans växande kärlek till de människor han tjänade blev det möjligt, och det inträffade.

"Min önskan att älska och tjäna dessa människor som i den slutliga vågskålen var åtminstone av samma klass som jag, nästan säkert av högre klass än jag, växte sig starkare och starkare. Jag lärde mig känna ödmjukhet för första gången i mitt liv. Jag lärde mig vad det innebär att värdera andra [utan att mäta dem mot] livets ovidkommande detaljer. Jag började känna hur mitt hjärta svällde av kärlek till de andar som kommit hit till jorden tillsammans med mig" (brev till generalauktoriteter, feb 1994).

Sådant är tjänandets underverk. Som poeten skrev:

*Men kallar han mig med stämman
mild
att vandra okänd väg,
jag svarar: Herre, med band i din
jag går vart du styr mina steg.
(Psalmer, nr 178)*

Jag vittnar om Jesus Kristus, som kallar oss till sin stig och till sin tjänst, och ber att vi ska ha tro och hängivenhet nog att följa honom och kraft nog att bli vad han vill att vi ska vara, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att de skall vara ett i oss

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de sjuttios kворum

Vi kommer säkerligen inte att vara ett med Gud och Kristus förrän vi gör deras vilja och intresse till vår största önskan.

När Jesu jordiska verksamhet närmade sig sitt slut, och då han visste "att stunden hade kommit" (Joh 13:1), samlade han sina apostlar i en övre våning i Jerusalem. Efter måltiden och efter det att Jesus tvättat deras fötter och undervisat dem, uppsände han en gudomlig förbön för dessa apostlar och för alla som skulle tro på honom. Han anropade Fadern med dessa ord:

"Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig.

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att

världen skall tro att du har sänt mig.

Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett:

jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett" (Joh 17:20–23).

Så underbart det är att begrunda att vi har inbjudits till den fullkomliga enighet som råder mellan Fadern och Sonen. Hur kan detta ske?

Tänker vi på saken framgår det att vi måste börja med att bli ett inom oss själva. Vi är dubbla varelser av kött och ande, och vi känner ibland att vi inte passar ihop eller är i konflikt. Vår ande upplyses av samvetet, Kristi ljus (se Moroni 7:16; L&F 93:2), och reagerar på ett naturligt sätt för den Helige Andens viskningar och vill följa sanningen. Men de begär och frestelser som köttet är underkastat kan, om de tillåts till det, överväldiga och dominera anden. Paulus sade:

"Jag finner alltså den lagen: jag vill göra det goda, men det onda finns hos mig.

Till min inre människa gläder jag mig över Guds lag,

men i mina lemmar ser jag en annan lag, som ligger i strid med lagen i mitt sinne och som gör mig till fånge under syndens lag i mina lemmar (Rom 7:21–23).

Nephi beskrev liknande känslor.

"Men oaktat Herrens stora godhet att visa mig sina stora och underbara verk, utbrister dock mitt hjärta: O, jag arma människa! Ja, mitt hjärta sörjer för mitt kött skull och min själ är bedrövad för mina missgärningars skull.

Jag är omringad av de frestelser och synder, som så lätt anfakta mig" (2 Nephi 4:17–18).

Men sedan tänkte Nephi på Frälsaren och avslutade på följande hoppfulla sätt: "Dock vet jag, vem jag har anförtrött mig åt" (2 Nephi 4:19). Vad menade han?

Jesus var också en människa av kött och ande, men han gav inte efter för frestelser (se Mosiah 15:5). Vi kan vända oss till honom när vi söker enighet och frid inom oss, eftersom han förstår oss. Han förstår kampen, och han förstår också hur man vinner kampen. Som Paulus sade: "Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd" (Heb 4:15).

Vad som är än viktigare är att vi kan vända oss till Jesus för att få hjälp att återställa den inre enigheten i vår själ när vi har gett efter för synd och förstört vår frid. Strax efter sin vädjande förbön att vi skulle bli "fullkomligt förenade till ett", led Jesus och dog för att sona synden. Kraften i hans försoning kan utplåna syndens inverkan på oss. När vi omvänder oss blir vi rättfärdiggjorda och renade genom hans försonande nåd (se 3 Nephi 27:16–20). Det är som om vi inte hade gett efter, som om vi inte hade fallit för frestelsen.

När vi strävar dag för dag och vecka efter vecka med att följa Kristi väg, hävdar anden sin överlägsenhet, kampen inom oss avtar och frestelser slutar besvära oss. Harmonin ökar successivt mellan det andliga och det fysiska, tills våra fysiska kroppar förvandlas, som Paulus säger, från att "i syndens tjänst" vara "vapen åt orättfärdigheten", till att "i Guds tjänst" bli

”vapen åt rättfärdigheten” (se Rom 6:13).

Att bli ett inom oss själva förbereder oss för den större välsignelsen att bli ett med Gud och Kristus.

Jesus uppnådde fullkomlig enighet med Fadern genom att både till kött och ande underkasta sig Faderns vilja. Hans handlingar var alltid fasta, eftersom det inte fanns någon hämmande eller distraherande tveksamhet hos honom. När Jesus talade om sin Fader, sade han: ”Jag gör alltid det som behagar honom” (Joh 8:29).

Eftersom det var Faderns vilja underkastade sig Jesus till och med döden: ”Sonens vilja uppgår i Faderns vilja” (Mosiah 15:7).

Detta var förvisso ingen liten sak.

Detta lidande, sade han, ”gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få tömma den bittra kalken och rygga.

Dock, ära vare Fadern! Jag tömde den och fullbordade mina förberedelser för människornas barn” (L&F 19:18–19).

Dessa ord visar att Frälsarens hela strävan är att förhålliga Fadern. Fadern är ”i” Sonen i den bemärkelsen att Faderns härlighet och Faderns vilja alltigenom också är Sonens högsta önskan.

Under denna sista måltid tillsammans med sina apostlar sade Frälsaren:

”Jag är den sanna vinstocken, och

min Fader är vingårdsmannen.

Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, för att den skall bära mer frukt” (Joh 15:1–2).

Det uttryck denna rensning tar, och vilka offer den kan medföra, får vi troligen inte reda på i förväg. Men om vi, liksom den rike unge mannen, skulle fråga: ”Vad är det mer som fattas?” (Matt 19:20), skulle Frälsaren svara på samma sätt: ”Kom . . . och följ mig” (Matt 19:21). Var min lärjunge liksom jag är Faderns lärjunge. Bli ”såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för [dig] som ett barn underkastar sig sin fader” (Mosiah 3:19).

President Brigham Young talade med förståelse för våra svårigheter när han sade:

”Efter allt som har sagts och gjorts, efter det att han har lett detta folk under så lång tid, inser ni inte att det finns en brist på tillit till vår Gud? Kan ni märka det hos er själva? Ni kanske frågar: ’Broder Brigham, märker du det hos dig?’ Det gör jag. Jag kan se att jag fortfarande i viss mån saknar tillit till honom som jag förtröstar på. — Varför? Eftersom jag inte har kraften, till följd av det som fallet har förorsakat mig . . .

Någonting gör uppror inom mig ibland och . . . drar en skiljelinje mellan mitt intresse och min himmelske Faders intresse — något som gör att mitt intresse och min himmelske Faders intresse inte är riktigt det samma.

”Vi bör känna och förstå, så långt det är möjligt, så långt den fallna naturen tillåter oss, så långt det går att få tro och kunskap att förstå oss själva, att det som är av intresse för den Gud vi tjänar, också är vårt intresse, och att vi inte har något annat, varken i tiden eller evigheten” (*Deseret News*, 10 sep 1856, s 212).

Vi kommer säkerligen inte att vara ett med Gud och Kristus förrän vi gör deras vilja och intresse till vår största önskan. Sådan undergivenhet nås inte på en dag, men om vi är villiga kommer Herren att vara vår handledare genom den Helige Anden, tills det med tiden rätteligen kan sägas att han är i oss såsom Fadern är i honom. Ibland bävar jag vid tanken på vad som kanske kommer att krävas, men jag vet att det är endast i denna fullkomliga förening som glädjens fullhet går att finna. Jag är uteslagningsvis tacksam att jag är inbjuden att vara ett med dessa heliga varelser, som jag vördar och dyrkar som min himmelske Fader och Återlösare.

Må Gud höra Frälsarens bön och leda oss alla till att bli ett med dem är min bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

En kvinna med tro

MARGARET D NADAULD

nyligen avlöst som Unga kvinnors generalpresident

En kvinna med tro litar på Gud . . . Hon vet att han intresserar sig för hennes liv. Hon vet att han känner henne. Hon älskar hans ord och dricker djupt av detta levande vatten.

Jag älskar Herren Jesus Kristus och hans kyrka som har återställt till jorden i vår tid. Jag sätter stort värde på lärdomarna i hans heliga liv från nyfött spädbarn till uppståndens människa, Guds Son.

När jag har läst i Bibeln har jag i tanken sett honom ”väx[a] till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor”.¹ Under min läsning var jag där när han uppstod från de döda. Han botade de sjuka, mättade de 5 000, gav tröst och hopp och en väg till fred i världen som han hade skapat. Han förlät dem som hånade och pinade och korsfäste honom — för de visste inte vad de gjorde. Jag såg hans gudomliga kärlek till och omsorg om sin mor fastän han själv

led sådan oerhörd vanda. Han övervann döden så att också vi kan göra det. Han har berett en plats åt oss i himlen tillsammans med vår evige Fader. Han har undervisat oss om lycksalighetsplanen och gett oss en vision av den och hoppet att följa den. Ingen har offrat så mycket som han gjorde och ingen har utfört ett så stort storslaget tjänande för att uppfylla Guds, sin Faders plan.

En sista dagars helig kvinna som följer Kristi föredöme i sitt dagliga liv börjar uppfylla planen som Gud vår Fader har för henne. Genom att göra det kan hon utöva ett mäktigt inflytande för det goda i dagens värld och möta jordelivets utmaningar. Jag har känt sådana kvinnor och de har varit ledstjärnor för mig. En sista dagars helig kvinna som följer Kristus är en sann kristen i ordets rätta bemärkelse. Hon är en kvinna med tro som litar på Gud, har tillförsikt och är utan fruktan.

En kvinna med tro litar på Gud och möter motgångar med hopp. Hon vet att han intresserar sig för hennes liv. Hon vet att han känner henne. Hon älskar hans ord och dricker djupt av detta levande vatten. Hon är tacksam för profeten som Gud har sänt oss för dessa sista dagar och hon litar på hans råd och följer dem, för hon vet att om hon gör det kommer hon att finna trygghet och frid. I bön söker hon den

vänliga, osvikliga vägledning och hjälp som en lyssnande himmelsk Fader ger. När hon ber lyssnar hon — så att kommunikationen är ömsesidig. Hon litar på att han på sitt stillsamma och milda sätt ska leda henne vid handen och besvara hennes böner.²

En kvinna med tro har tillförsikt eftersom hon förstår vår himmelske Faders gudomliga plan och sin egen uppgift att vara till välsignelse för andra. Hon har tillförsikten att alla uppoffringar hon gör har evigt värde. Hon vet vad uppoffringar vill säga eftersom hon känner till Frälsarens liv. Hon vet att hennes offer är små i jämförelse med Herrens, men hon vet att vår himmelske Fader förstår och värderar det hon gör för att stärka hemmet och familjen och den värld hon lever i. Hennes tillförsikt växer sig starkare därför att hon är dygdig och älsklig och vänlig, vilket är ännu bättre än att vara vacker. Hon har rena avsikter. Hon är kärleksfull och mild och

vänlig. Till henne har hennes man och hennes barn tryggt skänkt sitt hjärta.³ Och det gör barnen eller ungdomarna eller kvinnorna hon kallats att undervisa, leda, tjäna och älska — de dras alla till henne tack vare den särskilda ande hon utstrålar. Det är Guds bild, präntad i hennes medvetande, som är så tilltalande och attraktiv och viktig.⁴ Hon har tillförsikten att hon bygger en sådan karaktär och utför sådana gärningar som ska tillåta henne att en dag få stå i sin himmelske Faders närhet. Hon kommer att kunna göra det med känslan att hon verkligen hör hemma där, att Herren känner henne och älskar och värderar henne i evighet och alltid.

En kvinna med tro är utan fruktan. Hon fruktar inget ont för Gud är med henne.⁵ Det finns ingen osäkerhet, inga förvirrade begrepp i hennes liv. Hon kan leva ett principfast liv eftersom hon studerar den fullkomliga lärarens, Mästarens, lärdomar och undervisning. Hon är ett ädelt

exempel för alla som känner henne. Hon är naturligtvis inte fullkomlig, men inte därför att hon inte har fullkomliga principer eller Kristi fullkomliga föredöme, utan för att hon är människa. Hon håller sig borta från det onda och det orena, och om det gör intrång på hennes område försvrar hon sina ungar som en lejoninna. En oförfärad kvinna med tro vågar tala med sina barn om dåliga vanor som kan förstöra dem. Hon talar inte bara om sin hängivenhet med sina barn, utan de ser hennes hängivenhet i det dagliga livet — på hennes sätt att klä sig, det hon läser och de program och filmer hon ser på, hur hon använder sin fritid, det hon tycker om och skrattar åt, vilka hon drar till sig och hur hon uppför sig under alla tider, i allting och överallt. Hon har sin egen stil som är attraktiv, glad och tilltalande. Våra små flickor och unga kvinnor kan tryggt lita på hennes föredöme. Vi ber att de också ska vara orädda när de söker efter och gynnar

det som är upplyftande och glatt och anständigt, för de är vår framtid.

Jag tackar himlen för kvinnor med tro i våra liv. En kvinna med tro älskar Herren. Hon vill att han ska veta det genom det sätt hon lever, genom de ord hon talar, genom sitt tjänande av hans barn, ja, genom alla hennes gärningar. Hon vet att han älskar henne fastän hon är ofullkomlig och ständigt arbetar på att bli bättre. Hon vet att när hon gör sitt allra bästa så räcker det, som president Hinckley har sagt.⁶

En kvinna med tro välsignas av att ha trofasta män i sitt liv som bär Guds prästadöme och ärar denna förmån: hennes far, biskop, make, bröder, söner. De sätter värde på henne och de gudomliga gåvor som Gud har gett sin dotter. De stöder och uppmuntrar och förstår hennes livs stora mission som kvinna. De älskar henne, de välsignar henne. De välsignas i sin tur av denna kvinna med tro när de vandrar på livets väg tillsammans. De vet som det står i skrifterna att ”bättre två än en . . . Om de faller, kan den ene resa upp den andre.”⁷

Jag uttrycker min tacksamhet för underbara kvinnor med tro och stora ädla män och för min älskade familj som har lyft upp mig och inspirerat mig i hela mitt liv. De har varit till särskilt stor välsignelse för mig när jag har försökt fullfölja det heliga uppdraget från Herren som Unga kvinnors generalpresident.

Kära bröder och systrar, jag vill att ni ska veta att jag älskar er och att jag älskar vår Fader i himlen och hans älskade Son, Herren Jesus Kristus. Jag tänker hedra och tjäna dem av allt mitt hjärta i all evighet och är tacksam för förmånen att få göra det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lukas 2:52.
2. Se Läran och förbunden 112:10.
3. Se Ordspråksboken 31:11.
4. Se Alma 5:14.
5. Se Psaltaren 23:4.
6. Se ”Kvinnorna i kyrkan”, *Nordstjärnan*, januari 1997, s 66.
7. Predikaren 4:9–10.

Var värdig det kall du har fått

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Herren kommer att vägleda dig genom uppenbarelse precis som han kallade dig genom uppenbarelse. Du måste be i tro om uppenbarelse för att få veta vad du ska göra.

För inte så länge sedan kom en ung man som jag inte kände fram till mig på en plats där det fanns mycket folk. Han sade lugnt men med stort eftertryck: ”Äldste Eyring, jag har just blivit kallad som president för äldsternas kворum. Har du något råd att ge mig?” Jag var säker på att jag inte kunde ge honom det han behövde veta och känna där vi befann oss, med människor som sprang förbi oss hela tiden. Därför sade jag: ”Jag ska ge dig mitt råd på generalkonferensen.”

Denne unge man är inte ensam om att vilja få hjälp. Tusentals medlemmar i kyrkan hela världen över kallas varje

vecka till att tjäna, många av dem nyomvända. Variationen på deras kallelser är stor och variationen på deras tidigare erfarenhet i kyrkan är ännu större. Om det är du som kallar dem, eller utbildar dem eller bara bryr dig om dem — som vi gör — finns det några saker du behöver veta om hur du kan hjälpa dem att lyckas.

Du kanske först ser till att de får en handbok, lektionsböcker eller de uppteckningar de ska föra. Du kanske även ger dem en lista med tid och plats för möten de ska gå på. Sedan tänker du kanske just börja berätta för dem hur deras arbete kommer att utvärderas när du lägger märke till oron i deras ögon.

Du förstår, även den nyaste medlem i kyrkan vet att ett kall att verka först och främst bör vara något vi utför med ett kärleksfullt hjärta. Det är genom att vi ger hela vårt hjärta till Mästaren och håller hans bud som vi lär känna honom. Med tiden förändras vårt hjärta genom försoningens kraft och vi blir lika honom. Därför finns det ett bättre sätt att hjälpa dem som blivit kallade än genom att beskriva deras nya uppgifter.

Vad de behöver — mycket mer än en beskrivning av vad deras ämbete innebär — är att med andliga ögon kunna se vad det betyder att kallas att

verka i Jesu Kristi återställda kyrka. Den är Guds rike på jorden. Till följd av detta har den en kraft som överstiger allt annat arbete som människor kan engagera sig i. Denna kraft är beroende av tron hos dem som kallas att verka i kyrkan.

Och därför vill jag ge råd till alla — man som kvinna, flicka eller pojke — som har fått, eller som kommer att få, ett kall. Det finns några saker som du måste veta är sanna. Jag ska försöka beskriva dem. Endast Herren, genom den Helige Anden, kan ingjuta dem djupt i ditt hjärta. De är följande:

För det första har du kallats av Gud. Herren känner dig. Han vet vilka han vill ska verka i alla ämbeten i hans kyrka. Han valde dig. Han har förberett ett sätt för att han ska kunna kalla dig. Han återställde prästadörets nycklar till Joseph Smith. Dessa nycklar har vidarebefordrats i en obruten linje till president Hinckley. Genom dessa nycklar har andra prästadsbärare fått nycklar till att presidera över stavar och församlingar, distrikt och grenar. Genom dessa nycklar kallade Herren dig. Dessa nycklar för med sig rätten till uppenbarelse. Och uppenbarelse ges som svar på bön. De som inspirerades att rekommendera dig för det här kallet gjorde det inte för att de tyckte om dig eller för att de behövde en person som kunde utföra ett visst arbete. De bad och kände att de fick svaret att det var just du som skulle kallas.

De som kallade dig gjorde det inte bara därför att de genom att intervjua dig fick veta att du var värdig och villig att verka. De bad för att få veta Herrens vilja angående dig. Det var genom bön och uppenbarelse till dem som bemyndigats av Herren som du fick ditt kall. Ditt kall är ett exempel på en kraftkälla som är unik för Herrens kyrka. Män och kvinnor kallas av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som Gud har bemyndigat.

Du har kallats att representera Frälsaren. När du vittnar blir din röst hans röst, när du lyfter andra blir dina händer hans händer. Hans verk är att välsigna sin Faders andebarn med möjligheten att välja evigt liv. Så din kallelse är att vara till välsignelse för andra. Detta är sant även när det gäller de mest alldagliga uppgifter du får i uppdrag att utföra och när du gör sådant som inte alls verkar ha något samband med ditt kall. Bara ditt sätt att le eller ditt sätt att erbjuda någon din hjälp kan stärka deras tro. Och om du glömmer vem du är, kan bara ditt sätt att tala och ditt sätt att uppträda tillintetgöra deras tro.

Ditt kall har eviga följder för andra och för dig själv. I den nästkommande världen kommer tusentals att välsigna ditt namn, ja, långt fler än de du tjänar här. De är förfäderna och avkomlingarna till dem som väljer evigt liv tack vare något du sade eller gjorde eller bara för den du var. Om någon förkastar Frälsarens inbjudan därför att du inte gjorde allt du kunde ha gjort, kommer deras sorg också att bli din. Det finns inga små kallelser när det gäller att representera Herren. Ditt kall för med sig ett betydande ansvar. Men du behöver inte frukta, för ditt kall åtföljs av stora löften.

Ett av dessa löften är den andra saken du behöver veta. Herren kommer att vägleda dig genom uppenbarelse precis som han kallade dig genom uppenbarelse. Du måste be

i tro om uppenbarelse för att få veta vad du ska göra. Ditt kall åtföljs av löftet att svaren kommer. Men denna vägledning kommer endast när Herren är säker på att du tänker hörsamma den. Om du vill veta Herrens vilja måste du vara hängiven mot den. Orden ”ske din vilja”, inpräntade i hjärtat, utgör fönstret till uppenbarelse.

Svaret kommer genom den Helige Anden. Du kommer ofta att behöva denna vägledning. Om du vill ha den Helige Andens sällskap måste du vara värdig och renad genom Jesu Kristi försoning. Därför är det din lydnad mot buden, din önskan att göra hans vilja och de frågor du ställer i tro som avgör hur tydligt Mästaren kan vägleda dig genom svar på dina böner.

Ofta kommer svaren till dig när du studerar skrifterna. De beskriver vad Herren gjorde under sin jordiska verksamhet och den vägledning han gav till sina tjänare. Där finns lärdomar som kan tillämpas i alla tider och i alla situationer. När du begrundar skrifterna leder det dig till att under bön ställa rätt frågor. Och lika sant som det är att himlen öppnades för Joseph Smith när han med tro begrundade skriftens ord, lika sant är det att Gud kommer att besvara dina böner och leda dig vid handen.

Det finns en tredje sak som du måste veta: Precis som Gud kallade dig och vägleder dig, gör han dig också starkare. Du behöver denna styrka. Du kommer förvisso att stöta på svårigheter i din kallelse. Du tjänar Mästaren. Du är hans representant. Eviga liv är beroende av dig. Han mötte motstånd och han sade att alla som han kallade också skulle möta motstånd. De onda krafterna kommer inte bara att försöka omintetgöra ditt arbete utan också att tillintetgöra dig andligen. Aposteln Paulus beskrev det så här: ”Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret.”¹

Det kommer att finnas dagar då du känner dig överväldigad. Ett av de sätt

du angrips på är att du får en känsla av att du inte räcker till. Det är sant att dina egna egenskaper inte räcker till i kallet att representera Frälsaren. Men du har tillgång till mer än din egen naturliga förmåga och du arbetar inte ensam.

Herren kommer att bekräfta det du säger och gör för de människor du tjänar. Han sänder den Helige Anden att förkunna för dem att dina ord är sanna. Det du säger och gör kommer att ge hopp och vägledning åt människor på ett sätt som överstiger din naturliga förmåga och ditt eget förstånd. Detta mirakel har varit ett kännetecken på Herrens kyrka i varje tidshushållning. Det är en så stor del av ditt kall att du kanske börjar ta det för givet.

Den dag då du blir avlöst kommer du att lära dig något mycket viktigt. Dagen jag avlöstes som biskop kom en av medlemmarna i församlingen till mitt hem efteråt och sade: "Jag vet att du inte längre är biskop, men skulle vi kunna samtala bara en gång till? Du har alltid sagt just det som jag behövde höra och gett mig så goda råd. Den nye biskopen känner mig inte som du gör. Kan vi samtala bara en gång till?"

Motvilligt gick jag med på det. Medlemmen satte sig ner i en stol mitt emot mig. Det kändes precis som under de hundratals gånger jag förut hade intervjuat medlemmar i församlingen som domare i Israel. Samtalet inleddes. Så kom stunden för rådgivning. Jag väntade på att idéer, ord och känslor skulle fylla mina tankar som de alltid gjort förut.

Men inget kom. Det fanns bara tystnad i mitt hjärta och sinne. Efter några minuter sade jag: "Jag är ledsen. Jag uppskattar din vänlighet och ditt förtroende. Men jag är rädd att jag inte kan hjälpa dig."

När du blir avlöst från din kallelse, får du lära dig samma sak som jag gjorde då. Gud stärker dem som han kallar även i sådana ämbeten som du

tycker är små eller obetydliga. Du kommer att få gåvan att se hur han utvidgar ditt arbete. Var tacksam för den gåvan medan du har den. Du kommer att uppskatta den mer än du anar när den tagits bort från dig.

Herren kommer inte bara att stärka kraften i dina ansträngningar. Han kommer att arbeta vid din sida. Hans ord till fyra missionärer som kallats genom profeten Joseph Smith att utföra en svår uppgift ger mod till alla som han kallar i sitt rike: "Och jag skall själv gå med och vara mitt ibland dem. Jag är deras förespråkare hos Fadern, och intet ont skall drabba dem."²

Eftersom Frälsaren är en uppståndsen och förhärligad person är han inte fysiskt närvarande hos var och en av sina tjänare hela tiden. Men han är fullkomligt medveten om dem och deras förhållanden och kan ingripa med sin makt. Det är skälet till att han kan lova: "Den som mottager eder, hos honom vill även jag vara, ty jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder

för att understödja eder."³

Det finns ytterligare ett sätt varpå Herren stärker dig i ditt kall i hans tjänst. Du känner ibland, kanske ganska ofta, att du inte kan göra allt som du tycker att du borde göra. Ditt ansvars tunga börda verkar alltför stor. Du oroar dig över att du har så lite tid att vara tillsammans med din familj. Du undrar hur du kan finna tid och energi till att ta hand om dina ansvar förutom familjen och din kallelse. Du kanske känner dig modfälld, ja, även skuldmedveten efter att ha gjort allt du förmådde för att ta hand om dina åligganden. Jag har haft sådana dagar och sådana nätter. Låt mig berätta vad jag lärde mig.

Det är följande: Om jag bara tänker på min egen prestationsförmåga, blir min sorg större. Men när jag minns att Herren lovade att hans kraft skulle vara med mig, börjar jag söka efter bevis på vad han har gjort för de människor som jag ska tjäna. Jag ber att jag med mina andliga ögon ska kunna se hans krafts inflytande.

Då börjar jag alltid minnas människors ansikten. Jag minns hur

ögonen lyste på ett barn som blivit röd i hjärtat, jag minns glädjetårarna som rann nerför en flickas kinder på sista raden i en söndags-skoleklass jag undervisade, eller ett problem som löstes innan jag hann ta itu med det. Jag vet då att jag har gjort tillräckligt för att Joseph Smiths löfte återigen ska bli uppfyllt: "Låtom oss därför . . . med glädje göra allt det som står i vår makt. Sedan kunna vi med större förvisning vänta att få se Guds frälsning och hans arm uppenbarad."⁴

Du kan känna dig starkt förvissad om att din kraft kommer att förstärkas många gånger om av Herren. Allt han ber dig om är att du gör ditt bästa och ger hela ditt hjärta. Gör det med glädje och med trons bön. Fadern och hans älskade Son kommer att sända den Helige Anden som din vägledare. Dina ansträngningar kommer att förstärkas i de människors liv som du tjänar. Och när du ser tillbaka på det som nu verkar vara krävande tider av tjänande och uppoffring, kommer uppoffringarna att ha blivit till en välsignelse och du kommer att veta att du har sett Guds arm lyfta dem du tjänade åt honom, och lyfta dig.

Jag vet att Gud, Fadern, lever. Han hör och besvarar våra böner. De som vi tjänar är hans andebarn. Detta är Jesu Kristi sanna kyrka. Hans namn är det enda namn genom vilket vår Faders barn kan bli helgade och uppnå evigt liv. Prästadömetts nycklar utövas av Herrens levande profet, Gordon B Hinckley.

Jag vittnar om att Frälsaren lever och leder sin levande kyrka. Jag vet det. Jag är ett vittne för honom och om honom. Han ser och uppskattar ditt trofasta tjänande i arbetet han har kallat dig att utföra.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Efesierbrevet 6:12.
2. L&F 32:3.
3. L&F 84:88.
4. L&F 123:17.

Vår tros underbara grund

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag tackar Gud för det underbara sätt på vilket han har förlänat de vittnesbörd, den myndighet och lära som förknippas med denna kyrka, Jesu Kristi återupprättade kyrka.

Mina kära bröder och systrar, jag söker Herrens inspiration när jag talar till er. Jag är ständigt lika överväldigad av vilket stort ansvar det är att tala till de sista dagars heliga. Jag är tacksam för er vänlighet och ert tålmod. Jag ber ständigt att jag må vara värdig folkets förtroende.

Jag har nyligen kommit hem från en mycket lång resa. Det har varit ansträngande, men det har varit underbart att få vara ute bland de heliga. Om det hade varit möjligt skulle jag delegera kyrkans alla dagliga administrativa angelägenheter till andra och sedan tillbringa min tid ute

bland vårt folk. Jag skulle besöka både dem som tillhör små grenar och dem som tillhör stora stavar. Jag skulle vilja träffa de heliga var de än må bo. Jag tycker att alla medlemmarna i kyrkan är värda ett besök. Jag beklagar att jag på grund av fysiska begränsningar inte längre kan skaka hand med alla. Men jag kan se dem i ögonen med glädje i hjärtat och uttrycka min kärlek och lämna en välsignelse.

Orsaken till min senaste resa var återinvigningen av templet i Freiberg i Tyskland och invigningen av templet i Haag i Nederländerna. Jag fick tillfället att inviga templet i Freiberg för 17 år sedan. Det var en relativt blygsam byggnad som byggdes i vad som då var Tyska Demokratiska Republiken, den östra delen av ett delat Tyskland. Dess uppförande var bokstavligen ett mirakel. President Monson, Hans Ringger och andra hade tillvunnit sig de östtyska regeringstjänstemännens välvilja som samtyckte till byggnationen.

Templet har fungerat fantastiskt bra under åren som gått. Nu är den skamliga muren borta. Det är lättare för vårt folk att resa till Freiberg. Byggnaden hade slitits under dessa år och hade blivit för liten.

Templet har byggts ut och blivit mycket vackrare och mer användbart.

Vi höll endast en invignings-session. Heliga samlades från ett stort område. I det stora rum där vi satt, kunde vi se ansiktena på många av dessa härdade och fasta och underbara sista dagars heliga, som under alla dessa år, i regn och solsken, under de begränsningar som deras regering hade givit dem och nu i fullständig frihet, hade bevarat tron, tjänat Herren och varit goda exempel. Jag beklagar att jag inte kunde omfamna dessa heroiska bröder och systrar och tala om för dem hur mycket jag älskar dem. Om de hör mig nu hoppas jag att de känner denna kärlek och ursäktar min hastiga avfärd från deras sällskap.

Därifrån flög vi till Frankrike för att ta hand om kyrkans angelägenheter. Sedan flög vi till Rotterdam och bilade upp till Haag. Att arbeta i tre länder på samma dag är rätt så ansträngande för en gammal man.

Följande morgon invigde vi templet i Haag i Nederländerna. Vi höll fyra sessioner. Vilken rörande och underbar upplevelse det var.

Templet är en vacker byggnad och ligger i ett bra område. Jag är så tack-sam över detta Herrens hus som kommer att betjäna de heliga i Nederländerna, Belgien och delar av Frankrike. Missionärerna kom för första gången till denna del av Europa så tidigt som år 1861. Tusentals människor har blivit medlemmar i kyrkan. De flesta emigrerade till Amerika. Men vi har nu en underbar grupp med älskade och trofasta sista dagars heliga som förtjänar att ha ett Herrens hus bland sig.

Jag bestämde att vi, medan vi var i denna del av världen, även skulle besöka andra områden. Vi flög därför till Kiev i Ukraina. Jag var där för 21 år sedan. Det finns en ny anda av frihet i luften. Vad inspirerande det var att

träffa över 3 000 ukrainska heliga. Folket samlades från när och fjärran. De hade gjort sig stort besvär och haft stora utgifter för att kunna komma dit.

En familj hade inte råd att åka tillsammans. Föräldrarna stannade hemma och skickade sina barn så att de skulle få möjlighet att träffa oss.

Därifrån åkte vi till Moskva. Jag var där också för 21 år sedan, och något har förändrats. Det är som med elektricitet. Man ser det inte. Men man känner det. Också här höll vi ett underbart möte och vi fick tillfälle att samtala med framstående statliga tjänstemän, liksom vi gjort i Ukraina.

Vilken oskattbar och dyrbar förmån det är att få träffa dessa underbara heliga som har samlats "en från varje stad och två från varje släkt" till Sions hjord i uppfyllandet av Jeremias profetia (se Jer 3:14). De har inte ett lätt liv. De bär på stora bördor. Men deras

tro är fast och deras vittnesbörd pulserar av liv.

I dessa fjärran länder, obekanta för större delen av kyrkans medlemmar, brinner evangeliets låga starkt och lyser upp stigen för tusentals människor.

Vi flög sedan till Island. Det är ett vackert land med ett vackert folk. Vi hade där ett långt samtal med landets president, en mycket förnämlig och duglig man, som har varit i Utah och som talar mycket vänligt om vårt folk.

Vi träffade återigen de heliga. Vilken inspiration det var att få se in i deras ansikten när de trängdes i vårt eget möteshus i Reykjavik.

På alla dessa platser och under alla dessa tillfällen jag fick att samtala med så många, fanns det en sak som jag ständigt tänkte på — undret i detta verk, hur fullständigt underbart det är. Orden från vår storslagna psalm som kören precis sjöng kom ofta till mitt sinne.

En grundval blev lagd, innan jorden var till.

Bygg därpå med tröst, kära själ, du som vill!

(*"En grundval blev lagd"*, *Psalmer*, nr 38)

Förstår och uppskattar vi som sista dagars heliga verkligen styrkan i vår position? Bland världens religioner är den unik och underbar.

Är denna kyrka en utbildande enhet? Ja. Jämt och ständigt undervisar, undervisar och undervisar vi på många olika sätt. Är den en social institution? Utan tvivel. Den är en stor familj med vänner som träffas och njuter av varandras sällskap. Är den ett samfund för ömsesidigt bistånd? Ja. Den har ett anmärkningsvärt system för att främja oberoende och skänka bistånd till de nödställda. Den är allt detta och mycket mer. Men utöver detta är den Guds kyrka och rike som etablerats och styrs av vår Evige Fader och hans älskade Son, den uppståndne

Herren Jesus Kristus, för att välsigna alla dem som tillhör dess hjord.

Vi förkunnar bestämt att Gud Fadern och hans Son, Herren Jesus Kristus, personligen visade sig för den unge Joseph Smith.

När jag intervjuades av Mike Wallace i programmet 60 Minutes, frågade han mig om jag verkligen trodde på det. Jag svarade: "Ja, det är detta som är det underbara."

Det är så jag känner det. All vår styrka vilar på sanningshalten i denna syn. Antingen hände det eller så hände det inte. Om det inte hände är detta verk falskt. Om det hände är verket det viktigaste och underbaraste verket under himlarna.

Tänk på detta, mina bröder och systrar. Under århundraden förblev himlarna stängda. Goda män och kvinnor, många verkligt stora och underbara människor, försökte rätta till, stärka och förbättra sitt sätt att tillbe Gud och sina lärosatser. Jag ärar och respekterar dem. Världen är så mycket bättre tack vare deras modiga handlingar. Men trots att jag tror att deras arbete var inspirerat, fick de inte förmånen att se himlarna öppnade eller att Gudomen besökte dem.

Men så år 1820 kom denna underbara uppenbarelse som svar på en pojkes bön. Han hade läst Jakobs ord i sin familjebibel: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den" (Jak 1:5).

På denna unika och underbara händelse vilar sanningshalten i denna kyrka.

I all nedskrivna religiös historia finns det inget jämförbart. Nya testamentet berättar om Jesu dop, när Guds röst hördes och den Helige Anden sänkte sig ner som en duva. På förklaringsberget såg Petrus, Jakob och Johannes hur Herren förvandlades framför dem. De hörde Faderns röst, men såg honom inte.

Varför kom både Fadern och Sonen till en pojke, en liten gosse?

En anledning är att de kom för att påbörja tidernas största utdelning, när alla tidigare tidsutdelningar skulle samlas och förenas.

Kan någon tvivla på att den tid vi lever i är den mest underbara i världens historia? Det har skett en underbar blomstring av vetenskap, medicin, kommunikation och transport som inte finner sin like i mänsklighetens krönikor. Är det rimligt att hävda att det också borde ske en blomstring av andlig kunskap som en del av denna ojämförliga renässans av kunskap och insikt?

Redskapet i Guds verk var en pojke vars sinne inte begränsats av mänskliga filosofier. Hans sinne var ungt och utan prägling av dåtidens traditioner.

Det är lätt att förstå varför människor inte tror på denna berättelse. Den är nästan obegriplig. Och ändå så förnuftig. De som är bekanta med Gamla testamentet vet att Jehova visade sig för profeterna som levde under denna jämförelsevis okomplicerade tid. Kan de skäligen förneka behovet av att himlens Gud och hans återuppståndne Son visade sig under denna mycket oroliga tidsperiod av världshistorien?

Att de kom, båda två, att Joseph såg dem i deras praktfulla härlighet, att de talade till honom och att han lyssnade och skrev ned deras ord — dessa anmärkningsvärda ting vittnar vi om.

Jag kände en så kallad intellektuell som sade att kyrkan var fångad av sin egen historia. Jag svarade att utan kyrkans historia vore vi ingenting. Att denna unika, säregna och anmärkningsvärda händelse skedde är själva kärnan i vår tro.

Men denna underbara syn var bara början på en rad uppenbarelsen som utgör detta verks tidiga historia.

Som om den synen inte var nog för att bekräfta vem mänsklighetens Återlösare var och att han verkligen fanns, följde framkomsten av Mormons bok. Här kom något som en människa

kunde hålla i sin hand, något påtagligt, så att säga. Hon kunde läsa den. Hon kunde be om att få veta att den är sann, eftersom den innehöll ett löfte om att den Helige Anden skulle bekräfta att den var sann om detta vittnesbörd söktes i bön.

Denna enastående bok står som ett vittne om att Guds Son verkligen lever. Bibeln förkunnar att "varje sak må avgöras efter två eller tre vittnens ord" (Matt 18:16). Bibeln, den gamla världens testamente, är ett vittne. Mormons bok, den nya världens testamente, är ett annat vittne.

Jag förstår inte varför den kristna världen inte accepterar denna bok. Logiskt sett de borde söka efter allt som bekräftar och stadfäster att världens Frälsare finns och att han är gudomlig.

Så följde återgivandet av det heliga prästadömet — först det aronska genom handpåläggning av Johannes Döparen, som hade döpt Jesus i Jordan.

Sedan kom Petrus, Jakob och Johannes, Herrens apostlar, som i denna tid förlänade det som de hade mottagit genom handpåläggning av Mästaren, han som de hade vandrat med, ja, "himmelrikets nycklar", med myndighet att binda i himlen det som de binder på jorden (se Matt 16:19).

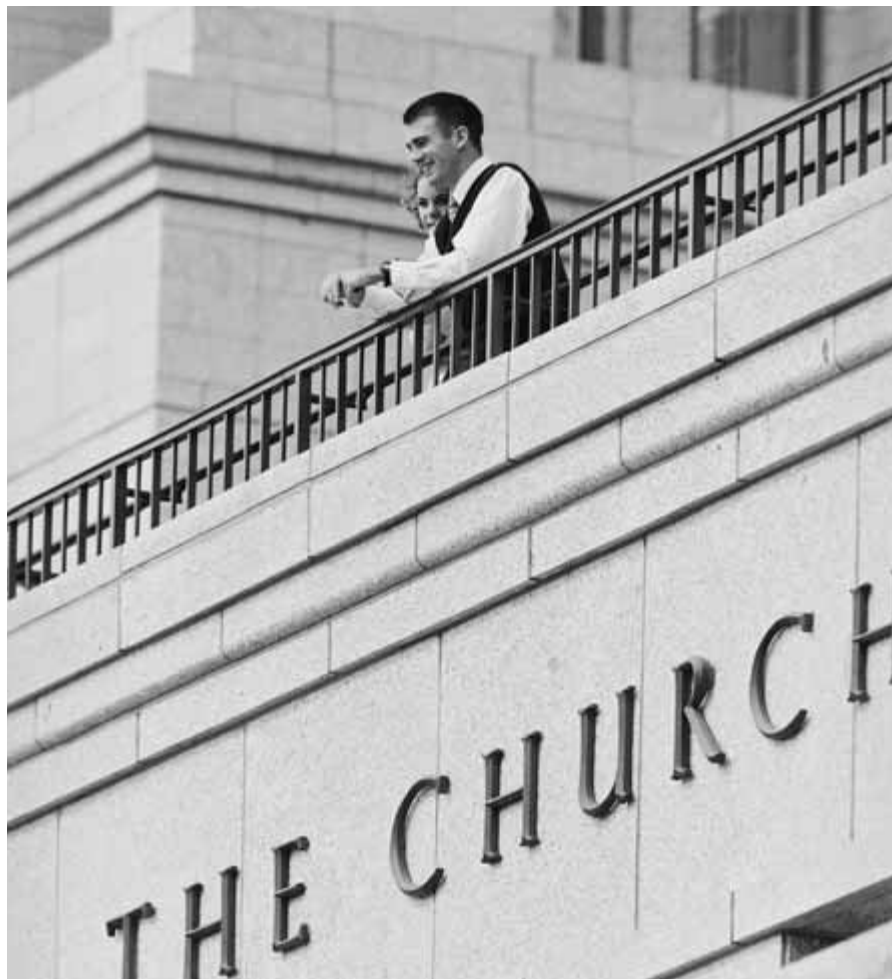
Efter detta kom förlänandet av ytterligare prästadömsnycklar genom handpåläggning av Mose, Elias och Elia.

Tänk på det, mina bröder och systar. Tänk på undret som skedde.

Detta är Jesu Kristi återupprättade kyrka. Vi som ett folk är sista dagars heliga. Vi vittnar om att himlarna har öppnats, att slöjan dragits undan, att Gud har talat och att Jesus Kristus har visat sig, och att det följdes av en förläning av gudomlig myndighet.

Jesus Kristus är detta verks hörnsten, och det byggs på "apostlarnas och profeternas grund" (Ef 2:20).

Denna underbara återställelse bör göra oss till ett folk som är toleranta

och medmänskliga, som uppskattar och visar vänlighet mot andra. Vi får inte skryta. Vi får inte vara högmådig. Vi kan vara tacksamma, vilket vi måste vara. Vi kan vara ödmjuka, vilket vi bör vara.

Vi älskar dem som tillhör andra kyrkor. Vi arbetar tillsammans med dem i goda projekt. Vi respekterar dem. Men vi får aldrig glömma våra rötter. Dessa rötter ligger djupt ner i den jordmån som öppnandet av den sista tidsutdelningen utgör, tidernas fullhets utdelning.

Det har varit så inspirerande att få se män och kvinnor runt om i världen som i sina hjärtan bär en fast förvisning om att denna grund är sann.

När vi talar om gudomlig myndighet, är det detta vi talar om.

Jag tackar Gud för det underbara sätt på vilket han förlänat de vittnesbörd, den myndighet och lära som förknippas med denna kyrka, Jesu

Kristi återupprättade kyrka.

Detta måste vara vårt stora och unika budskap till världen. Vi erbjuder det inte på ett skrytsamt sätt. Vi vittnar ödmjukt, men med stort allvar och med stor uppriktighet. Vi vill att alla, hela jordens befolkning, ska lyssna på detta budskap och undersöka dess riktighet. Må Gud välsigna oss, vi som tror på hans gudomliga uppenbarelser, och hjälpa oss att dela med oss av vår kunskap om dessa stora och underbara händelser till alla som vill lyssna. Till dessa säger vi i en anda av kärlek: Ta med er allt det goda och den sanning som ni har fått, från vilken källa det än må vara, och kom och låt oss se om vi kan utöka den. Detta säger jag till alla män och kvinnor överallt och bär mitt högtidliga vittnesbörd om att detta verk är sant, för jag har fått kunskap om dess sanning genom den Helige Andens kraft. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Skall han finna tro på jorden?

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Endast när vår tro är i överensstämmelse med vår himmelske Faders vilja är vi berättigade att få de välsignelser vi söker efter.

Det var en mycket vacker tolkning av den härliga sången "En sorgbetyngd och fattig man", vilken var profeten Josephs och hans bror Hyrums älsklingssång. Vilket underbart framförande av kören och orkestern.

Jag ber att jag må ha Herrens Ande med mig, som har varit med oss under vår konferens, så att jag kan säga det som blir till nytta för kyrkans medlemmar och för dem som inte är medlemmar. Jag känner mig mycket ödmjuk inför denna uppgift.

I dag vill jag ställa en fråga som Frälsaren ställde för nästan 2000 år

sedan: "Skall väl Människosonen, när han kommer, finna . . . tro på jorden?"¹

Evangeliets första princip

Vad är sann tro? Tro definieras som "tillit till och lojalitet mot Gud . . . en fast tro på något som det inte finns bevis för."² Vi tror att "tro är att hoppas på ting som inte syns men ändå är verkliga och att tro måste vara grundad på Jesus Kristus". Faktum är att vi tror att "tro på Jesus Kristus är evangeliets första princip".³

En änkas tro

Det finns människor som kan undervisa oss om tro om vi bara vill öppna vårt hjärta och vårt sinne. En sådan person är en kvinna vars make hade dött. Eftersom hon blev ensam ansvarig för att uppfostra sin son, letade hon efter sätt att försörja sig, men under denna tid rådde en förfärlig hungersnöd. Det var ont om mat och många dog på grund av hunger.

Allteftersom tillgången på mat minskade, försämrades också kvinnans utsikter att överleva. Hjälpöst såg hon hur hennes lilla matförråd blev allt mindre för varje dag.

Kvinnan hoppades på att få hjälp men ingen fanns att få, och till sist insåg hon att dagen kommit då hon bara hade mat kvar till en sista måltid.

Det var då som en främling kom och bad henne om det otänkbara. "Jag ber dig", sade han till henne, "att du tar med dig en bit bröd åt mig."

Kvinnan vände sig mot mannen och sade: "Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan." Hon berättade för honom att hon skulle laga till en sista måltid åt sig själv och sin son för att "äta det och sedan dö".

Hon visste inte att mannen framför henne var profeten Elia, som Herren skickat till henne. Det som denne profet nu sade till henne kan förvåna dem som lever idag och som inte förstår trons princip.

"Var inte rädd", sade han till henne. "Laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son."

Kan ni föreställa er vad hon måste ha tänkt? Hur hon måste ha känt sig? Hon hade knappt hunnit svara innan mannen fortsatte: "Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då Herren låter det regna på jorden."

Efter att ha hört detta profetiska löfte gick kvinnan och gjorde i tro det som Elia anvisat henne. "Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk. Mjölet i krukan tog inte slut, och olja fattades inte i kannan enligt det ord som Herren hade talat genom Elia."⁴

Enligt vår tids tänkesätt kan profetens begäran verka orimlig och självisk. Enligt vår tids tänkesätt kanske det verkar dåraktigt och oförståndigt att änkan efterkom hans begäran. Det beror främst på att vi ofta lär oss att fatta beslut som är baserade på det vi ser. Vi fattar beslut med hjälp av synliga bevis och det som verkar vara bäst för oss på kort sikt.

"Tro", å andra sidan, "är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser".⁵ Tron har ögon som tränger igenom mörkret och ser

in i ljuset bortom det. ”Er tro [skall inte] bygga på människors visdom utan på Guds kraft.”⁶

Att inte utöva tro

Det händer alltför ofta idag att vi inte litar på tron lika mycket som vi litar på vår egen förmåga att resonera oss igenom och lösa våra problem. Om vi blir sjuka kan modern läkekonst åstadkomma underverk. Vi kan färdas långa sträckor på kort tid. Vi har lätt åtkomlig information som för 500 år sedan skulle ha gjort den fattigaste till en prins.

Sann tro

Det står i Bibeln att ”den rättfärdige skall leva av tro”.⁷ Åter frågar jag: Vad är tro?

Vår tro växer när fullständig tillit till det vi inte kan se kombineras med fullkomlig lydnad mot vår himmelske Faders vilja. Utan alla dessa tre — för

det första fullständig tillit, för det andra gärningar och för det tredje fullkomlig lydnad — utan alla dessa tre beståndsdelar är allt vi har en dålig kopia — en svag och urvattnad tro. Jag vill tala om dessa tre nödvändiga beståndsdelar.

För det första måste vi ha tilltro till det vi inte kan se. När Thomas till sist fick sticka fingret i hålet efter spikarna och handen i den uppståndne Frälsarens sida, bekände han att han äntligen trodde.

”Jesus sade till honom: ’[Thomas], därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser.”⁸

Petrus upprepade dessa ord när han lovordade de tidiga efterföljarna på grund av deras tro på Jesus Kristus. Han sade:

”Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fastän ni ännu inte ser honom, tror ni på honom och jublar

över honom i obeskrivlig, himmelsk glädje,

då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själars frälsning.”⁹

För det andra, om vår tro ska ha någon verkan måste vi handla. Vi måste göra allt vi kan för att ändra passiv tro till aktiv tro, för ”tron” är i sanning ”död, när den är utan gärningar”.¹⁰

År 1998 höjde president Gordon B Hinckley en varnande röst till både de heliga i denna kyrka och till hela världen. Han uttalade samma varning i går kväll på prästadmötet. Han sade: ”Jag säger att tiden har kommit att ställa vårt hus i ordning. Alltför många av vårt folk lever med mycket små marginaler. Ja, några lever på lån. . . . Jag är bekymrad över den väldiga avbetalningsskuld som hänger över nationen, vårt eget folk inberäknat.”¹¹

Bröder och systrar, när dessa profetiska ord yttrades var det några trofasta medlemmar i kyrkan som utövade all sin tro och hörsammade profetens råd. De är idag djupt tack-samma att de gjorde det. Andra trodde kanske att det som profeten sade var sant, men de saknade tro. De hade inte ens så mycket tro som ett litet senapskorn. Följaktligen har somliga försatt sin ekonomi, sig själva och familjen i trångmål.

För det tredje måste vår tro vara i samklang med vår himmelske Faders vilja, hans naturlagar inberäknade. Sparven som flyger in i orkanen kanske tror att den med framgång kan navigera i stormen, men den obarmhärtiga naturlagen kommer till sist att övertyga den om att så inte är fallet.

Är vi klokare än sparven? Det som den här världen ofta anser vara tro är knappast något mer än lättrogenhet. Det är nedslående att se hur ivrigt vissa människor omfattar nymodigheter och teorier, medan de samtidigt förkastar eller bryr sig mindre om de eviga principerna i Jesu Kristi evangelium. Det är nedslående att se hur ivrigt somliga rusar in i dåraktigt eller

omoraliskt beteende, i tron att Gud på något sätt ska skydda dem från de oundvikligt tragiska följderna av deras uppträdande. De går till och med så långt att de ber om himlens välsignelser, fastän de innerst inne vet att det de gör strider mot vår himmelske Faders vilja.

Hur vet vi när vår tro är i överensstämmelse med vår himmelske Faders vilja och att han godkänner det vi söker efter? Vi måste ha kunskap om Guds ord. Ett av skälen till att vi fördjupar oss i skrifterna är att lära känna vår himmelske Faders handlande med människan från begynnelsen. Om vårt hjärtas önskningar strider mot skriften, då bör vi inte fortsätta att söka efter dem.

Sedan måste vi hörsamma våra

nutida profeters råd när de ger oss inspirerade anvisningar.

Dessutom måste vi begrunda och be och söka efter Andens vägledning. Om vi gör det har Herren lovat: "Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta."¹²

Endast när vår tro är i överensstämmelse med vår himmelske Faders vilja är vi berättigade att få de välsignelser vi söker efter.

Kraftens princip

Tron, när den förstås och utövas på rätt sätt, är en av evighetens stora och härliga krafter. Det är en kraft så mäktig att det överstiger vår fattningsförmåga. "Genom tron . . . [har] världen

. . . skapats genom ett ord från Gud."¹³ Hav delas, sjuka botas, ogudaktiga förstummas och frälsning möjliggörs genom tro.

Vår tro är grunden som hela vårt andliga liv vilar på. Den borde vara den viktigaste resursen i vårt liv. Tro handlar inte så mycket om vad vi anser, tro är det vi gör i vårt dagliga liv.

Kom ihåg Frälsarens ord: "Om du kan, säger du. Allt förmår den som tror."¹⁴ "Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och större än dessa skall han göra."¹⁵

Att undervisa om principen

De som vandrar i tro kommer att känna sig omgivna av himlens ljus och välsignelser. De kommer att förstå och veta sådant som andra inte kan. Oandliga människor betraktar det som hör Anden till som dårskap, för det som hör Anden till kan endast bedömas genom Anden.¹⁶

Himlens manifestationer är förseglade för dem som inte har tro. Moroni säger: "Om det icke finnes någon tro ibland människobarnen, kan Gud icke göra något under ibland dem. Därför uppenbarade han sig icke förrän efter deras tro."¹⁷

Men hela världshistorien genom, även under de mörkaste tiderna, har det funnits människor som med trons ögon trängde igenom mörkret och såg tingen i sin sanna skepnad. Moroni uppenbarar att "många hade så stor tro . . . att det som är innanför slöjan icke kunde döljas för dem, utan de sågo i verkligheten med sina ögon det som de sett med trons öga, och de voro glada".¹⁸

Vårt hem borde vara en trons fristad. Mödrar och fäder borde undervisa sina barn om trons principer. Mor- och farföräldrar kan också hjälpa till. När vi har en familjesammankomst försöker jag, när så är lämpligt, prata enskilt med några av våra barnbarn. Jag sitter bredvid dem och ställer några frågor: "Hur går det för dig?" "Hur går det i skolan?"

Sedan frågar jag hur de känner för den sanna kyrkan som betyder så mycket för mig. Jag försöker upptäcka djupet i deras tro och vittnesbörd. Om jag märker någon osäkerhet hos dem, frågar jag: "Om jag som din morfar (farfar) ger dig ett mål att arbeta på, är du villig att göra det?"

Sedan föreslår jag att de läser skrifterna dagligen och rekommenderar dem att knäfalla varje morgon och kväll och be tillsammans med sin pappa och mamma, och att de har sina personliga böner. Jag uppmanar dem att gå till sakramentsmötena. Jag förmanar dem att alltid hålla sig rena, att alltid gå till kyrkans möten, och slutligen, bland annat, att alltid sträva efter att vara mottagliga för Herrens viskningar.

En gång efter ett samtal med Joseph, vår åttaårige dotterson, tittade han in i mina ögon och frågade eftertryckligt: "Får jag gå nu, morfar?" Han sprang sin väg och jag tänkte: "Gjorde jag någon nytta?" Tydligen gjorde jag det, för nästa dag sade han: "Tack för vårt lilla samtal."

Om vi talar till dem med kärlek i stället för förebråelse, finner vi att våra barnbarns tro växer tack vare inflyttandet och vittnesbördet från någon som älskar Frälsaren och hans gudomliga kyrka.

Prövningar

ibland verkar världen så mörk. Ibland prövas vår tro. Ibland känns det som om himlarna är stängda för oss. Ändå bör vi inte misströsta. Vi får aldrig överge vår tro. Vi får inte förlora hoppet.

För några år sedan märkte jag att allt började se mörkare ut omkring mig. Det besvärade mig eftersom det blev svårare att se enkla saker som till exempel texten i mina skrifter. Jag undrade vad som hade hänt med kvalitén på glödlamporna och varför dagens tillverkare inte kunde tillverka saker lika bra som de gjorde förr i världen.

Jag bytte till starkare glödlampor. De blev också för svaga. Jag skyllde på lampornas och glödlampornas dåliga konstruktion. Jag till och med undrade om solljuset höll på att fördunklas innan jag slogs av tanken att problemet kanske inte hade något att göra med ljuset i rummet — kanske var det mina ögon det var fel på.

Kort därefter gick jag till en ögonläkare som försäkrade mig att världen inte alls höll på att bli mörkare. Grå starr var orsaken till att ljuset verkade bli svagare. Det säger nog hur gammal jag är. Jag satte min tilltro till denne specialists skickliga händer, den grå starren togs bort och se! Ljuset strömmade åter in i mitt liv! Ljuset hade aldrig varit dunkelt, bara min egen förmåga att se ljuset hade avtagit.

Jag lärde mig en djup sanning tack vare denna upplevelse. När världen verkar mörk, när himlarna verkar långt borta, försöker vi ofta skylla på allting omkring oss, när den verkliga orsaken till mörkret kan vara brist på tro hos oss själva.

Var vid gott mod. Ha tro och tillförsikt. Herren överger er inte.

I dessa sista dagar har Herren lovat oss: "Rannsaken noga, bedjen alltid och haven tro, så skall allting samverka till edert bästa, såframt I vandrarn uppriktigt."¹⁹

Jag vet, liksom Alma fordom visste, att "var och en som sätter sin lit till Gud skall få bistånd i sina prövningar, sina bekymmer och sina lidanden och bliva upphöjd på den yttersta dagen".²⁰

Vår himmelske Fader är en mäktig person som handlingskraftigt styr sitt verk. Även om vi ibland bär på bördor av sorg, smärta och bedrövelser, även om vi kämpar för att förstå de prövningar vi kallas att gå igenom, även om livet verkar mörkt och hopplöst, kan vi — genom tron — ha fullständig tillförsikt om att en kärleksfull himmelsk Fader finns vid vår sida.

Aposteln Paulus lovade: "Då vi alltså har förklarats rättfärdiga av tro,

har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus."²¹

Och en dag kommer vi att helt och hållet kunna se genom mörkret in i ljuset. Vi kommer att förstå hans eviga plan, hans barmhärtighet och hans kärlek.

"Skall väl Människosonen, när han kommer, finna . . . tro på jorden?"

Om kyrkans medlemmar har djup tillförsikt i hjärtat, om deras hopp och tro omsätts till handlingar och de söker att rätta sig efter Herrens vilja, kanske svaret på frågan som Frälsaren ställde för 2000 år sedan blir ett runande: "Ja, han kommer att finna tro. Han kommer att finna tro bland dem som tar på sig hans namn. Han kommer att finna tro bland dem som lever efter hans gudomliga principer."

Vittnesbörd

Jag vittnar om att vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, talar till oss alla idag genom vår profet, siare och uppenbarare, president Gordon B Hinckley. Jag vittnar om att evangeliet återställdes i sin fullhet genom profeten Joseph Smith. Tro — en evig kraft — är en gåva från vår himmelske Fader till hela mänskligheten. Om denna eviga sanning bär jag mitt personliga vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lukas 18:8.
2. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary* (1984), "Faith", s 446.
3. *Bible Dictionary*, "Faith", s 669–670.
4. Se Första Kungaboken 17:11–16.
5. Hebreerbrevet 11:1; se också Hebreerbrevet 11:2–40; Ether 12:7–22.
6. Första Korintierbrevet 2:5.
7. Romarbrevet 1:17.
8. Johannes 20:29.
9. Första Petrusbrevet 1:8–9.
10. Jakobs brev 2:17.
11. "Till pojkar och männen", *Liabona*, jan 1999, s 65.
12. Läran och förbunden 8:2.
13. Hebreerbrevet 11:3.
14. Markus 9:23.
15. Johannes 14:12.
16. Se Första Korintierbrevet 2:14.
17. Ether 12:12.
18. Ether 12:19.
19. Läran och förbunden 90:24.
20. Alma 36:3.
21. Romarbrevet 5:1.

Befrielse från tunga bördor

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Du måste lita på att Frälsaren har gett sitt liv, så att du kan göra de nödvändiga förändringarna i ditt liv, förändringar som ger frid.

Många av er bär i onödan på tunga bördor därför att ni inte öppnar ert hjärta för Herrens helande kraft. Må mitt budskap få er att känna den Helige Andens maning att göra sådana förändringar som leder till att ni befrias från tyngande bördor. Frälsaren har lovat: "Jag vill . . . lätta bördorna på edra skuldror, så att I ej ens skolen känna dem tynga edra ryggar . . . Detta vill jag göra, på det . . . att I mån veta med visshet att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras lidanden."¹ Jag kommer först att tala till er som lider på grund av era egna felaktiga val, sedan kommer jag att ge en

del förslag till er som våndas över sådant som andra har gjort mot er.

Det satt en modfälld man mitt emot mig med huvudet begravt i händerna. Han grät över de ofrånkomliga följderna av upprepade brott mot Guds bud. Han sade förtvivlat: "Jag vet inte vad jag ska göra. Jag känner trycket från alla håll. Jag är trött på att fly. Det finns ingen frid, ingen lycka. När jag ber är det ingen som lyssnar. Vad tjänar det till?"

Jag har känt honom länge. Hans föräldrar och andra har försökt ge honom vägledning, men inte haft någon större framgång. På grund av sina val har han kommit bort från de sanningar som kunde ha hjälpt honom. Han har varken utvecklat tro på Mästaren eller på bönens kraft. Hans beslut grundas på vad som snabbt kan tillfredsställa hans begär. Antingen ignorerar han problemen eller så ljuger han om dem. Han har utnyttjat föräldrarnas och vännernas generositet i försök att snabbt klara av sina svårigheter. Han tänker inte på vilka följder dagens beslut har på morgondagens liv.

Under det att mitt hjärta sörjde för honom, insåg jag att han inte ser världen som den verkligen är — en plats för glädje och lycka, för sann vänskap, där tro på Jesus Kristus och lydnad mot hans lärdomar inbjuder den

Helige Anden att mana oss till rätta beslut. Han lever i en omgivning som domineras av Satans inflytande. Han har inte följt kloka råd, för i hans värld kan han inte se hur de skulle kunna fungera för honom. Detta snedvridna sätt att se på livet är hans verklighet. Det utformades när han gav efter för de utstuderade frestelserna: "Gör det. Prova. Ingen kommer någonsin att få reda på det. Det är ditt liv. Lev som du själv vill. Ingen kan tvinga dig. Du har din handlingsfrihet."

Dessa maningar och det förbjudnas lockelse ledde honom längs en väg som verkade vara mycket tilltalande. Han bars på begärets och passionens vågkam, omedveten om följderna, tills den oundvikliga överväldigande konfrontationen med Guds lagar inträffade. Det framkallade smärta, samvetsqual och ånger. Satan kom då med andra direktiv: "Det finns ingen väg tillbaka. Du kan lika gärna fortsätta göra det du har gjort. Det är hopplöst att försöka ändra sig." På grund av sina synder kan han inte se någon väg ut ur sina misslyckanden. Han kommer inte i sin nuvarande omgivning att finna de hjälpmedel han behöver för ett nytt liv. Hans tragiska, begränsade värld har skapats genom brott mot eviga lagar, motiverade av en önskan om snabba resultat.

Beinner du dig i liknande omständigheter? Har du gjort sådant som du önskar att du inte hade gjort? Är det svårt för dig att se en lösning på dina problem? Känns det som om du bär på en besvärande, förkrossande tyngd, som finns där hela tiden hur mycket du än försöker skaka den av dig? Under inflytande av starka känslor eller stimulantia kan du ha perioder då det känns lättare. Men i de stunder av stillhet och eftertanke som oundvikligen kommer, inser du att ditt liv inte är så som du önskar det vore. Du kan öppet klaga över att dina vänner och till och med Herren har övergett dig, men när du tänker

efter inser du att det är du som har övergett dem. Snälla du, bestäm dig nu för att finna vägen tillbaka till den uppfriskande frid och glädje som kan ersätta syndens flyktiga tillfredsställelse och kvalet och tomheten som följer. Du har bekräftat det vi lär i skrifterna, att "ogudaktighet aldrig är lycksalighet".² Gör dig förtjänt av den bestående glädje som kommer av ett rent och meningsfullt liv.³

Jag vet att du kan undkomma den ondes härsklustna inflytande och de hämmande kedjor som binder ditt liv. Denna befrielse kommer att kräva att du går med på en lösning som troligen är främmande för ditt nuvarande beteende. Det kommer att kräva att du utövar tro på vår Fader i himlen som älskar dig. Även om du kanske inte nu förstår varför, så måste du lita på att Frälsaren har gett sitt liv, så att du kan göra de nödvändiga förändringarna i ditt liv, förändringar som ger frid och den framgång som nu alltid tycks ligga utom räckhåll för dig. Tro på att du kan komma bort från den nedbrytande omgivning du lever i genom att lita på att det finns ett bättre sätt. Du måste söka hjälp av andra som förstår och lever på detta bättre sätt, även om du inte kan förstå det nu. Detta kommer att kräva att du lär känna och lyder Herrens lärdomar. Så snart du helt beslutat dig för att göra denna förändring, kommer du att märka att det inte är så svårt som det nu kan tyckas.

Syndens smärtsamma följder insattes avsiktligt i en barmhärtig himmelsk Faders lycksalighetsplan, så att du inte skulle följa denna tragiska bana i livet. En syndare lider inte bara i det här livet, utan synder som inte har blivit förlåtna genom sann omvändelse kommer också att förorsaka lidande på andra sidan slöjan.⁴

Satan försöker övertyga oss om att vi kan gömma synder för andra. Ändå är det han som gör att de avslöjas under de obehagligaste omständigheter. Hans avsikt är att förslava

Guds barn. Alla hans lockande, förföriska frestelser syftar till den enskildes undergång. Faktum är att var och en av oss ständigt behöver omvända oss och visa lydnad, så att Frälsarens gåva kan tillfredsställa rättvisans krav också för mindre fel eller underlåtenhetssynder,

Frälsaren tar på sig följderna av dina synder om du omvänder dig nu. Om du inte gör det kommer du med tiden att själv få lida för dem.

Sök upp din biskop. Han kommer att visa dig hur du kan omvända dig och hjälpa dig med det. Medan du ber och handlar kommer du att ledas till andra som blir till stöd för dig.⁵

Omvändelsen är en reningsprocess. Den är svår, men den har ett slut, ett underbart slut med frid och upplivande förlåtelse och underverket att få börja om på nytt. Att erkänna felaktiga handlingar är ett viktigt steg, men det är ingen fullständig omvändelse. Din biskop kommer att noggrant förklara vad du måste göra. Jag ska nämna två aspekter av omvändelsen som ger stor helande kraft. En finner vi i detta tillkännagivande av Mästaren:

"Ty jag, Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av overseende.

Dock skall den, som omvänder sig och *håller Herrens bud*, få förlåtelse."⁶

Detta skriftställe betonar att Herren inte kan tåla synd, men att han förlåter den botfärdiga syndaren tack vare sin fullkomliga kärlek. Det lär oss också att det inte bara är viktigt att hålla ett bud som du brutit mot. Genom att hålla *alla* buden får du ytterligare kraft och hjälp i omvändelseprocessen.

En annan viktig aspekt beträffande omvändelse är att erkänna Frälsarens roll genom försoningen. Det är faktiskt just denna försoning som gör att omvändelsen över huvud taget är möjlig. Medan du ber och begrundar den roll Jesus Kristus har som din Frälsare och Återlösare, får du stor motivation och uppmuntran som hjälper dig att omvända dig. Följ Almas exempel:

"[Jag] befann . . . mig i bitter pina och själsångest, och icke förrän jag anropade Herren Jesus Kristus om barmhärtighet, fick jag förlåtelse för

mina synder. Men se, jag anropade honom och fick fred för min själ.

Nu har jag sagt dig detta . . . på det du må lära visdom, på det du må lära . . . att det icke finnes någon annan väg eller något medel, varigenom människan kan bliva frälst än i och genom Kristus. Se, han är världens liv och ljus.”⁷

Du kommer att få hjälp genom att studera den storslagna förklaringen till behovet av omvändelse och hur den kan erhållas, som Alma gav när han gav råd till sin vilsegångne son Corianton i Mormons bok.⁸ Genom vår tillit till lycksalighetsplanen och Frälsarens förmåga att infria sina löften, kan syndens mörker svepas bort och glädjen av ett värdigt liv återvinnas tillsammans med våra nära och käras förtroende, då vi förtjänat det enligt Herrens sätt. Ge inte andra skulden för dina misstag. Omvänd dig ödmjukt, ty det är skrivet: ”Han offer sig, ett offer för synd för att fullborda lagen för alla dem som hava ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande, och för ingen annan kan lagen fullbordas.”⁹ Snälla du, bestäm dig för att omvända dig — nu.

Du kanske bär på den tunga bördan av att du känner dig sårad för att någon allvarligt har kränkt dig. Hur du reagerar på denna kränkning kan ha förvrängt ditt omdöme, så att du känner dig rättfärdigad i att vänta på att personen i fråga ska be om förlåtelse så att smärtan kan försvinna. Frälsaren avvisade alla sådana tankar när han befallde:

”Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.”¹⁰

Bär inte längre på bördan av att känna dig kränkt. Be uppriktigt den om förlåtelse som har kränkt dig, även om du anser att du inte har gjort

något fel. Den ansträngningen kommer utan tvekan att ge dig frid och det kommer sannolikt att påbörja läkningen av allvarliga missförstånd.

Om du själv är fri från allvarliga synder, lid då inte i onödan av följderna av andras synder. Som hustru, make, förälder eller annan närstående kan du hysa medkänsla med någon som på grund av synd hamnat i bitterhetens galla. Men du bör inte själv känna något ansvar för den personens handlingar. När du har gjort vad som är rimligt för att hjälpa någon du älskar, lägg då bördan vid Frälsarens fötter. Han har inbjudit dig att göra det, så att du kan befria dig från meningslös oro och nedslagenhet.¹¹ När du gör detta finner du inte bara frid, du visar också din tro på Frälsarens kraft att lätta syndens börd från en närstående genom hans eller hennes omvändelse och lydnad.

Nu vänder jag mig till dig som utsatts för och märkts av övergrepp — denna gräsliga synd. Mentala, fysiska eller sexuella övergrepp kan få allvarliga, bestående följder om inte Herren botar dem. De kan bestå av fruktan, depression, skuld, avsky för sig själv och en allt svagare tilltro till andra,

vilket blir ett hinder i läkningen. Övergreppet mot dig består i att någon orättfärdigt angripit din handlingsfrihet mot din vilja. I sin rättvisa har Herren berett en väg för dig att övervinna övergreppets destruktiva följder. Denna befrielse kan börja med råd från föräldrar, prästadömsledare och, när så behövs, med kompetent professionell hjälp. Men du behöver inte få livslång rådgivning. Den fullständiga läkedom kommer genom din tro på Jesus Kristus och hans kraft och förmåga att, genom sin försoning, läka ärran efter det orättvisa och oförtjänta. Du kanske har svårt att tro det när du känner som du gör nu. Men jag har sett hur Frälsaren har läkt svåra fall av övergrepp på detta sätt. Begrunda försoningens kraft.¹² Be om hjälp att förstå hur den kan bota dig.¹³ Sök hjälp av din biskop så att Herren kan befria dig från en börd som du inte är upphov till.

Till sist: Om du har känt dig manad att befria dig från bördor som orsakats av dig själv eller andra, är dessa maningar en inbjudan från Återlösaren. Handla enligt dem nu. Han älskar dig. Han gav sitt liv för att du skulle kunna bli fri från onödiga bördor. Han kommer att hjälpa dig med det. Jag vet att han har kraften att läka dig. Börja nu! I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 24:14.
2. Alma 41:10.
3. Se Lärnan och förbunden 82:10.
4. Se Lärnan och förbunden 19:4, 15–24.
5. Se Harold B Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), s 220–221; se också Spencer W Kimball, *Förlåtelsens under*, s 157–168, 177–186, 287–304.
6. Lärnan och förbunden 1:31–32; kursiveringen tillagd.
7. Alma 38:8–9.
8. Se Alma 39–42.
9. 2 Nephi 2:7; se också Psaltaren 34:18.
10. Lärnan och förbunden 64:9–10; se också Markus 11:25–26 (se fotnot till vers 25 i Svenska folkbibeln, ö a); Lukas 6:37; Mosiah 26:29–32; 3 Nephi 13:14–15.
11. Se Matteus 11:28–30.
12. Se John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882).
13. Se Richard G Scott, ”De tragiska ärran efter övergrepp kan läka”, *Nordstjärnan*, jul 1992, s 32.

Ge efter för den Helige Andens maningar

ÄLDSTE KENNETH JOHNSON

i de sjuttios kворum

Maningarna inom oss kommer från en gudomlig källa, och när vi hörsammar dem hjälper de oss att hålla rätt kurs, och skyddar oss på så sätt från skadliga inflytanden och farliga avvägar.

Jag fostrades av omtänksamma föräldrar i ett hem där de värderingar som undervisades och efterlevdes banade vägen för att jag skulle få kännedom om kyrkan och godta evangeliets principer. Jag döptes i augusti 1959, kort efter det att jag fyllt nitton år. När jag begrundar de händelser som föregick min omvändelse går mina tankar till en upplevelse jag hade som barn.

Nära det hem jag bodde i som

barn fanns ett stort hus. Det var beläget i en vacker trädgård som var inhägnad av ett, som det verkade för mig, jättehögt plank, troligen två meter högt. Jag minns att jag kikade in genom hålen i planket där kvistar i träet hade fallit ur. Det var som att titta i ett teleskop och se en annan värld. De vackra, välvårdade gräsmattorna, de prydliga blomsterrabatterna och en liten fruktträdgård utgjorde en idyllisk inramning för en säregen byggnad. Olyckligtvis kunde man bara njuta av denna utsikt korta stunder, på grund av den vaksamma bulldoggen som patrullerade runt i trädgården och genast intresserade sig för alla som kom i närheten av utsidan av planket. Även om den ilskna hunden var instängd i trädgården, gjorde ljudet av hans nosande när han närmade sig stängslet att jag ängsligt drog mig tillbaka, eftersom jag i min livliga fantasi såg olika scenarier utspela sig.

Herr och fru Lyons som bodde i huset var lärare. De hade ett värdigt sätt och verkade tycka om den avskildhet som huset och dess omgivningar

gav dem. Något som ökade spänningen var att herr Lyons inte hade någon högerhand. I stället hade han en metallkrok som stack ut nedanför ärmen på hans kavaj. I mitt barnsliga sinne föreställde jag mig hur herr Lyons jagade mig, fick tag i min krage med kroken och tog mig till fånga.

Jag minns en augustimorgon då jag var tio eller elva år gammal. Under natten hade det blåst mycket kraftigt och jag hälsade på några vänner när jag gick ut. Det syntes att de var ivriga på grund av något och de frågade: "Hörde du vinden i natt?"

När jag sade att jag hade hört den, berättade de vad de hade upptäckt. Vinden hade blåst ner delar av planket runt familjen Lyons hus. Jag förstod inte varför det skulle vara så märkvärdigt och bad dem förklara vad det hade för betydelse.

De svarade med ännu större iver: "Vi kan ta oss till äppelträden!"

Jag var fortfarande mycket försiktig och frågade: "Men vad skulle herr Lyons säga då?"

"Herr och fru Lyons är inte hemma. De är och hälsar på släktingar."

"Var är hunden?" fortsatte jag.

"Familjen har tagit den till ett hundpensionat", svarade de.

Mina vänner hade verkligen tagit reda på saker och ting. Deras ord lugnade mig och vi gav oss iväg till vårt mål med stor hast. Vi tog oss in på området, klättrade upp i träden och plockade skyndsamt på oss frukt. Vi fyllde fickorna och också utrymmet mellan skjortan och kroppen. Mitt hjärta slog häftigt eftersom jag var rädd att hunden eller herr Lyons, eller båda, i vilket ögonblick som helst skulle dyka upp i trädgården och få tag på oss. Vi sprang iväg från platsen för vårt intrång till en skyddad plats i ett närbeläget skogsområde, och när vi hade hämtat oss började vi sätta i oss äpplena.

Det var i augusti och äpplena var ännu inte tillräckligt mogna för att

ätas. De gröna äpplena smakade faktiskt mycket surt, men att de var sura avskräckte oss inte, utan vi satte entusiastiskt i oss vårt byte. Vi kände oss tvingade, på ett sätt som jag inte kan förklara, att äta dem. Efter att ha slukat flera äpplen nöjde jag mig med att ta en tugga ur varje äpple som var kvar och sedan kasta resten av frukten i buskarna intill. Nöjet minskade i takt med att våra kroppar började reagera på den invasion som de hade utsatts för. Den kemiska reaktionen mellan magsaften och de omogna äpplena gjorde att jag fick kramp i magen och blev illamående. Medan jag satt där och ångrade vad jag hade gjort, märkte jag att jag hade en känsla inom mig som gav mig ännu mer obehag än de omogna äpplena.

Det större obehaget berodde på insikten om att det jag hade gjort var fel.

När mina vänner föreslog att vi skulle invadera trädgården, kände jag mig olustig till mods, men jag hade inte mod nog att säga nej och undertryckte därför mina känslor. Nu när dådet var genomfört kände jag stor

ånger. Tyvärr hade jag ignorerat maningarna som varnade mig för det felaktiga i det jag tänkte göra.

Fysiska hinder och yttre krafter kan hindra oss från att komma på fel spår, men vi har alla en känsla inom oss, som ibland beskrivs som en stilla, mild röst,¹ som, när vi känner igen den och lyssnar på den, avhåller oss från att ge efter för frestelser.

Många år senare tog jag intryck av president Boyd K Packers ord när han sade: "Vi kan inte vika av på fel väg utan att först ha åsidosatt en varning." Jag har tänkt på den händelsen och andra liknande händelser . . . på de intryck och insikter som vi får när vi begrundar följderna av vårt handlande.

Med dessa ord hjälper oss profeten Mormon att bättre förstå källan till dessa maningar: "Kristi Ande gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont."²

Påståendet att vi alla har fått denna gåva till vägledning får stöd i Johannesevangeliet, där det står följande om Frälsaren: "Han var det sanna ljuset, som ger ljus åt alla människor som kommer till världen."³

Dessa maningar inom oss kommer från en gudomlig källa, och när vi hör-sammar dem hjälper de oss att hålla rätt kurs. På så sätt skyddar de oss från skadliga inflytanden och farliga avvägar.

Flera veckor efter händelsen med äpplena gav jag mig iväg för att vara med mina vänner i skogsområdet i närheten av mitt hus. Jag väntade mig att vi skulle hitta på något som vi kunde göra eller leka något. När jag kom fram stod de tätt tillsammans i en ring. Jag såg rökslingor i luften ovanför dem och kände lukten av tobaksrök. En av dem hade fått tag på ett paket cigaretter som de var i färd med att röka. De frågade om jag också ville ha en, men jag tackade nej. De envisades och menade att min motvilja mot att röka var ett tecken på svaghet. Deras pikar blev till smädelser och nedlåtande

kommentarer. Men inget som de sade eller gjorde kunde övertala mig att ändra mig. Jag hade inte vuxit upp med kunskapen om det återställda evangeliet och visste inget om visdomsordet, men jag hindrades av en känsla inom mig att jag inte skulle göra som de andra.

När jag gick hem och tänkte på beslutet som jag hade fattat, kände jag mig väl till mods. Trots att mina planer för dagen gick om intet och jag var tvungen att hitta ett sätt att fördriva tiden utan mina vänner, hade jag lärt mig något om mig själv — om källan till sann lycka och den kraft som kommer till följd av att vi fattar rätt beslut, oavsett vad omständigheterna eller följderna blir.

Uppenbarelser som profeten Joseph Smith tog emot beskriver fördelarna med att följa denna inneboende kompass i följande skriftställen: "Anden giver ljus åt varje människa, som kommer till världen, och Anden upplyser varje människa i världen, som vill lyssna till Andens röst."⁴

Denna vers vittnar inte bara om att vi alla har tillgång till denna källa av gudomlig vägledning, den betonar också vårt behov av att hörsamma eller lyssna till och följa de maningar vi får. Det löfte som sedan följer är mycket betydelsefullt för mig: "Och var och en som hör-sammar Andens röst kommer till Gud, ja, Fadern."⁵

Dessa maningar, som vi ibland kallar samvetet men som mer exakt benämns Kristi ljus, hjälper oss inte bara att avgöra vad som är rätt och vad som är fel, utan de leder oss också, om de följs, till källan till detta ljus, som utgår från Faderns och Sonens närhet.⁶

Frälsaren lovade sina lärjungar: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er, sanningens Ande."⁷ Han beskriver vidare denna gåva som "Hjälparen, den helige Ande".⁸ Man kan uppleva den

Helige Andens manifestationer, men gåvan förlänas och kan endast erhållas genom handpåläggning efter dopet.⁹

Jag har kommit till större insikt om varför följande skrevs om hans lärjungar på västra halvklotet: "De båda om det som de mest önskade, och deras önskan var, att den Helige Anden skulle bli given åt dem."¹⁰

Han är sanningens fulländade sändebud.

När jag har tänkt tillbaka på mitt liv, står det klart för mig att många beslut — av vilka en del verkade vara små vid tillfället, och andra som jag har kämpat med och insett hur viktiga de var — har fått mig att nå högre höjder än jag skulle ha gjort om jag inte hade gett efter för den Helige Andens maningar.¹¹

Utan denna förunderliga gåva kan vi inte förstå livets mening eller den evige Faderns storslagna plan.¹² Ty "det är omöjligt för en människa att förstå alla hans vägar, och ingen människa vet något om hans vägar, med

mindre det bliver uppenbarat för henne."¹³

Det räcker inte att förlita sig på logiken och begagna sig av intellektet: "Ej heller kan någon människa kungöra dem, ty de kunna endast skådas och förstås genom den Helige Andens kraft — vilken Gud giver dem som älska honom och rena sig för honom."¹⁴

Jag kan inte finna ord att fullständigt uttrycka mina känslor beträffande Kristi ljus och den Helige Andens gåva. De är "mina fötters lykta och ett ljus på min stig".¹⁵

Begrunda Frälsarens vädjan till Fadern beträffande de tolv i landet Ymnighet, uttalad med följande ord:

"Fader! Jag tackar dig, att du har givit dessa, som jag utvalt, den Helige Anden. Det är på grund av deras tro på mig som jag har utvalt dem ur världen.

Fader! Jag beder dig, att du skall giva den Helige Anden åt alla dem som skola tro på deras ord."¹⁶

I denna oroliga värld kan vi ha

tillförsikt och ett gott samvete genom att tro på profeternas ord och genom Hugsvalarens sällskap. Vi kan därigenom veta att Jesus Kristus är Guds Son, världens Frälsare.¹⁷

Jag vittnar om dessa sanningar i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se George Q Cannon, *Gospel Truths*, utv. av Jerreld L. Newquist (1987), s 250.
2. Moroni 7:16.
3. Johannes 1:9.
4. Lärnan och förbunden 84:46.
5. Lärnan och förbunden 84:47.
6. Se Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 50.
7. Johannes 14:15–17.
8. Johannes 14:26.
9. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, sammanst. av Joseph Fielding Smith Jr, 5 vol (1957–1966), 2:154; se också Apostlagärningarna 2:38; 8:12–17; 19:1–6.
10. Tredje Nephi 19:9.
11. Se Mosiah 3:19; Moroni 7:13.
12. Se Alma 34:9.
13. Jakob 4:8.
14. Lärnan och förbunden 76:116.
15. Psaltaren 119:105; se också *Answers to Gospel Questions*, 2:149–151.
16. Tredje Nephi 19:20–21.
17. Se Första Korintierbrevet 12:3; *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 130.

Nöje och lycka

ÄLDSTE CLAUDIO R M COSTA

i de sjuttios kvorum

Vi kan uppleva lycka varje dag i vårt liv, genom små saker som vi gör, och vi är fullständigt lyckliga när vi håller buden vi fått av en kärleksfull Gud.

För omkring fyra månader sedan fick jag uppdraget att verka i Bogotá i Colombia och jag flyttade dit. En dag när jag försökte hitta till min nya församlings möteshus, stannade jag till vid en park för att fråga efter vägen.

Jag såg att många familjer njöt av en behagligt solig morgon. Jag stod där en stund och iakttog barnen som glatt lekte i parken. De hade en speciell glöd i ansiktet. Deras kinder var röda av solen och av ansträngningen att springa och leka tillsammans. De var alla mycket vänliga mot varandra.

Jag såg att de verkligen hade roligt. När jag såg närmare på dem, insåg jag att dessa oskyldiga små barn inte bara hade roligt, de var verkligen lyckliga.

När jag senare körde till kapellet, gick tankarna tillbaka till tiden när jag

döptes in i kyrkan. En gammal vän kom till mig och frågade vad jag hade funnit för speciellt där. Jag svarade: "Jag har funnit sann lycka." På det svarade han: "Det finns ingen sann lycka — bara lyckliga stunder."

Jag förstod att min gode vän inte visste skillnaden mellan *nöje* och *lycka*. Det han kallade "lyckliga stunder" var i själva verket de stunder när han hade roligt. Det han inte visste då var att lycka är mycket mer än bara nöje. Nöjet består bara ett flyktigt ögonblick, men lycka är något varaktigt.

Många människor i den här världen förstår inte skillnaden mellan nöje och lycka. Många försöker finna lycka i nöjet, men det är två skilda saker.

Jag slog upp orden i ordboken för att finna ut vad de betyder. *Nöje* är lek, njutning, munterhet, uppslupenhet, upphov till glädje, förnöjelse, lekfullt uppträdande, skämtsam, ofta ljudlig verksamhet. *Lycka* är förnöjsamhet, glädje, fröjd, tillfredsställelse.

Sedan jag blev medlem i kyrkan har jag fått lära mig att det verkligen finns en stor skillnad mellan nöje och lycka. Jag förstod, även innan jag döptes, att Herren har en frälsningsplan för alla sina barn (se 2 Nephi 2:9).

Tack vare denna plan kommer vi, beroende på vad vi åstadkommer här på jorden, att återvända till vår himmelske Faders närhet och bo hos honom för evigt i ett tillstånd av evig lycka.

Det är härligt med både nöje och lycka, men lycka är förvisso det som är mest värt att söka efter. Lycka kan också omfatta nöje, men enbart nöje försäkrar oss inte sann lycka.

I Lukas, kapitel 15, finner vi liknelsen om den återfunne sonen. I denna liknelse ber den yngre sonen fadern om att få sin del av arvet. Fadern ger honom det, och denne unge man går ut i världen och söker efter det som han tror är sann lycka. Han började ha roligt och, så länge han hade pengar, var han omgiven av många människor som utgav sig för att vara hans vänner. När han slösat bort hela sin förmögenhet på allt nöje han haft tillsammans med sina så kallade vänner, vände de allesammans honom ryggen och han lämnades utan en krona kvar. Då går han igenom svårt lidande och stora besvikelser. Han börjar arbeta åt en man som föder upp svin, och uthungrad ville han äta till och med den mat som svinen brukade äta. Han tänker på sin fars tjänare som hade mer än tillräckligt med bröd att äta, och på att han inte hade något alls att äta.

Han bestämmer sig för att återvända hem till sin far och be honom om att få arbeta som en av hans daglönare. Han återvänder ångerfull över allt han gjort, och hans far, en rättfärdig man, hälsar sin son välkommen hem. Slutligen förstår han att den sanna lyckan finns där, i det enkla livet hos hans familj.

Alla som söker efter fullständig lycka kan finna den i Jesu Kristi evangelium, som det lärs i hans kyrka. Tack vare Kristi lärdomar får vi lära oss att vi kan få del av den storslagna lycksalighetsplanen som han har berett för oss alla, hans söner och döttrar. När vi håller hans bud blir vi välsignade och får uppleva sann lycka. Vi lär oss att lycka ligger i att göra små saker som bygger upp oss, som ökar vår tro och vårt vittnesbörd. Små saker vi gör i vårt dagliga liv, som exempelvis:

Vi är lyckliga när vi ber varje morgon och varje kväll, när vi kan känna att Herren hör oss och alltid är villig att välsigna, förlåta och hjälpa oss. Vi är lyckliga när vi känner den Helige Andens maningar i vårt liv — när vi känner Anden då vi måste fatta viktiga beslut i livet. Vi är lyckliga när vi kommer hem efter en stressig och tröttsam dag på arbetet, till vår familjs öppna armar då de uttrycker kärlek och uppskattning för oss. Vi är lyckliga när vi kan tala med våra barn, njuta av familjen, samlas till hemmafton. Kort sagt kan vi uppleva lycka varje dag i vårt liv, genom små saker som vi gör, och vi är fullständigt lyckliga när vi håller buden vi fått av en kärleksfull Gud som bryr sig om oss.

Sann lycka kommer av att hålla Guds bud. Vi lär oss i Andra Nephi 2:25 att "Adam föll, på det mänskorna skulle bli till, och mänskorna äro till för att hava glädje" eller med andra ord, för att bli lyckliga.

Jag har bevittnat denna lycka hos många medlemmar i kyrkan. För flera veckor sedan hade jag ett uppdrag att

presidera över en stavskonferens i Cali i Colombia. Jag träffade en speciell ung man där som är medlem i kyrkan och som kan illustrera innebörden av sann lycka på ett bra sätt.

Han heter Fabián. Hans familj tillhör kyrkan och han fick undervisning om lycksalighetsplanen när han bara var en liten pojke. 1984, när han var tre år gammal, bodde Fabián och hans familj i ett hus nära en bred och livligt trafikerad gata. Många av stadens busslinjer gick på den gatan.

En dag när lille Fabián tyckte att gatan var fri, försökte han gå över gatan och blev påkörd av en buss. Tack vare vår himmelske Faders godhet överlevde Fabián olyckan. Hans föräldrar tog honom till tre olika sjukhus och fick varje gång beskedet att ingen kunde hjälpa honom. De fortsatte söka efter hjälp och när de fann rätt medicinsk hjälp var prognoserna inte särskilt goda. Sedan han genomgått flera operationer, informerade läkarna familjen om att skadorna på hans fötter och ben var så omfattande att de måste amputera hans högra ben för att kunna rädda honom.

Lille Fabián började ett annorlunda liv, utan ett av sina ben. Långsamt lärde han sig att hålla kroppen i balans och att gå med hjälp av kryckor. Han gick i skolan och fick hjälp av sina lärare och vänner. En del människor brukade göra narr av honom, men han lärde sig snart att inte bry sig om skämten de utsatte honom för.

Han ville delta i alla fysiska aktiviteter, och det gjorde han ofta. Även om det var mycket svårt för honom att vinna, var han alltid duktig och redo att delta.

Fabián verkar för närvarande som rådgivare i Unga mäns organisation i sin stav. Han deltar i institutets kurser och är aktiv i studentföreningen. Han spelar basketboll och fotboll. Han spelar också bordtennis med sina vänner från institutet. Han cyklar och gör allt som en ung man kan göra. Han arbetar ideellt som lärare i engelska åt en stiftelse som tar hand om fattiga barn.

Fabián vill tjäna sin nästa och Gud av all sin styrka. Han ser alltid glad ut och är alltid beredd att hjälpa någon som behöver hjälp. Fabián är verkligen

en lycklig ung man. Med sin överväldigande styrka, som kommer av hans tro på och tillit till Gud, är Fabián ett stort föredöme för invånarna i sin hemstad.

Hans glädje kommer av att han strävar efter att leva värdigt varje dag och att lyda Guds bud. Han påminner mig om ett skriftställe i Mosiah 2:41: "Vidare önskar jag, att I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de härda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet. O, kommen ihåg, kommen ihåg, att dessa ord äro sanna, ty Herren Gud har talat dem."

Genom att hörsamma Guds bud kommer vi att leva lyckliga i all evighet. Herren sade i Alma 41:10 att "ogudaktighet aldrig är lycksalighet".

Som Guds tjänare och som medlem i hans kyrka inbjuder jag er att bli verkligt lyckliga genom att ge akt på hans råd, leva efter hans bud och lyda hans levande profeters ord.

Jag vet att en av de faktorer som storligen påverkar vår lycka är att lyssna till råden från de levande profeterna som undervisar oss i denna kyrka.

Jag har ett vittnesbörd om att Gud lever och att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Han gav sitt dyrbara liv för var och en av oss. Jag vet att Joseph Smith är en Guds profet. Jag vet detta av hela mitt hjärta. Jag vet att Mormons bok är Guds ord, och att den kan leda oss till lyckans väg.

Jag vet att president Gordon B Hinckley är Guds profet i dag, och att han undervisar oss med kärlek och tålmod om hur vi kan bli lyckliga i det här livet och i livet härefter.

Detta är en del av mitt vittnesbörd om sanningen, och jag delar med mig av det till er, mina bröder och systrar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Kom till Sion, kom till Sion!

BISKOP KEITH B MCMULLIN

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Principerna kärlek, arbete, oberoende och helgelse har getts av Gud. De som tar till sig dem, och lever efter dem, blir renhjärtade.

När vi samtalat med medlemmar i kyrkan världen över märker vi att en svårighet verkar finnas överallt: Att få tiden att räcka till för allt som behöver göras. De som inte har så mycket behöver mer tid för att säkerställa livets nödtorft. De som har tillräckligt behöver mer tid för att ägna sig åt det ljuva i livet. Svårigheten är överväldigande eftersom tiden är fast, man kan varken förlänga dagen eller utöka året.

Det är världen som är boven. När världen kämpar med att hitta bättre sätt att förvalta tiden, lurar den oss att inrikta oss mer och mer på världslig strävan. Men livet är inte en kamp

mot tiden — det är en kamp mellan gott och ont.

Hur vi ska bemöta allt detta kan vara ett av de svåraste besluten i livet. År 1872 talade profeten Brigham Young till de heliga om just detta. Han sade: "Stopp! Vänta! När ni stiger upp på morgonen, innan ni tillåter er att äta en endaste matbit . . . böj er ned inför Herren och be honom att förlåta era synder och skydda er under dagen, bevara er för frestelser och allt ont, rätt leda era handlingar, så att *ni må göra något den dagen som blir till välsignelse för Guds rike på jorden*. Har ni tid att göra detta? . . .

Detta är det råd jag vill ge de sista dagars heliga i dag. Stanna till! Ha inte bråttom. . . . Ni har alldeles för bråttom. Ni kommer inte på mötena tillräckligt ofta. Ni ber inte tillräckligt, ni läser inte i skrifterna tillräckligt, ni mediterar inte tillräckligt. *Ni är hela tiden i farten, och har så bråttom att ni inte vet vad ni ska göra först*. . . . Jag ska inskränka mig till några enkla ord, några av de enklaste och mest vardagliga man kan använda: 'Ha tallriken vänd uppåt', så att ni när gröten kommer kan få tallriken full."¹

Låt evangeliets plan tala om för er vad ni bör prioritera. Herren sade: "Nej, sök inte efter denna världens ting utan sök först att uppbygga Guds

rike [eller Sion] och upprätta hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.”²

När jag växte upp i södra Utah var begreppet Sion mycket mindre klart för mig än vad det är i dag. Vi bodde i en liten stad i närheten av Zion National Park. I kyrkan sjöng vi ofta de bekanta orden:

*Israel, nu Gud dig kallar,
kallar dig från främlingsland.
Babel — hör hur ropet skallar —
störtas skall av Herrens hand.
Kom till Sion, kom till Sion,
undan vredens eld och svärd.
Kom till Sion, kom till Sion,
undan vredens eld och svärd.”³*

Som pojke såg jag framför mig de majestätiska klippor och de mäktiga stenpelare som finns i den nationalparken. Genom de djupa kanjonerna slingrade sig en flod — som ibland var lugn, ibland en våldsamt ström (den engelska psalmen talar om ”hans vredes flod”, ö a). Ni kan säkert föreställa er den förvirring som denne unge pojke kände när han försökte koppla ihop psalmens ord med den vackra nationalparkens bekanta miljö. Fast det inte riktigt passade ihop fick jag intrycket att Sion var något majestätiskt och gudomligt. Med åren har en större insikt växt fram. I skrifterna kan vi läsa: ”Därför, sannerligen så säger Herren: Låt Sion glädja sig, ty detta är Sion: De renhjärtade.”⁴

Upprättandet av Sion bör vara varje medlems mål. Man kan med säkerhet säga: *När vi av allt vårt hjärta söker frambringa och upprätta Sion, kommer vi aldrig att ha för lite tid.* Glädje och välsignelser följer av att engagera sig i ett sådant ädelt verk. Ens eget liv förändras. Hemmet är inte längre ett hotell, utan en plats där frid, trygghet och kärlek råder. Själva samhället förändras. I Sion upphör stridigheter och tvister, klassuppdelningar och hat försvinner, ingen är fattig, varken andligt eller timligt, och all

slags orättfärdighet är borta. Som många har intygat: ”Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand.”⁵

Den forntida profeten Enok arbetade i många år på att hans folk skulle uppnå detta stadium av rättfärdighet. Likt våra dagar levde också de under en tid av hat, ondska, krig och blodutgjutelse. Men det rättfärdiga folket lät sig påverkas av Enok. ”Herren kallade sitt folk SION, *emedan* de voro av ett hjärta och ett sinne och bodde i rättfärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem.”⁶

Lägg särskilt märke till ordet *emedan* i det skriftstället. Sion upprättas och blomstrar *emedan* dess invånare är inspirerade av Gud i sitt liv och i sina handlingar. Sion kommer inte som en gåva, utan därför att dygdiga förbundsmänniskor samlas och upprättar det. President Spencer W Kimball sade: ”När vi tillsammans sjunger ’Kom till Sion’ menar vi . . . kom till församlingen, grenen, missionen, staven och

sätt din hand till att upprätta Sion.”⁷ När vi så samlas på Herrens stadfästa sätt, strävar sista dagars heliga samvetsgrant att frambringa Sion som ”Guds och hans Kristi rike”⁸, som förberedelse för Herrens andra ankomst.⁹

President Hinckley har sagt: ”Det verk vi är engagerade i [är inte] något vanligt verk. Det är Kristi verk. Det är Guds, vår evige Faders, rike. Det är Sions uppbyggnad på jorden.”¹⁰

”Om vi skall bygga upp detta Sion som profeterna har talat om och som Herren har gett mäktiga löften om, måste vi lägga undan vår förtärande självishet. Vi måste höja oss över vår kärlek till det bekväma och makliga. Mitt i våra ansträngningar och strävanden, till och med i vår yttersta nöd, kommer vi att lära känna vår Gud bättre.”¹¹

Bland de lärdomar som bidrar till denna prästadörets högsta samhällsordning finns *kärlek, tjänande, arbete, oberoende, helgelse* och *förvaltarskap*.¹² Låt oss tänka på fyra av

dess grundläggande sanningar för att bättre förstå hur vi kan upprätta Sion med hjälp av dem.

Den första är *kärlek*.

Jesus sade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna."¹³

Att älska Gud mer än någonting annat driver oss till att se över våra prioriteringar, att ordna vårt liv så att vi lever i harmoni med honom. Vi lär oss att älska alla Guds skapelser, inklusive våra medmänniskor. Att sätta Gud först i allt ger större kärlek och hängivenhet mellan man och hustru, föräldrar och barn. I Sion finner vi att "var och en . . . eftertraktar sin nästas fördel och gör allt med blicken fäst på Guds ära".¹⁴

Nästa är *arbete*. Arbete är fysisk, mental eller andlig ansträngning. Herren har befallt: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd."¹⁵ Arbete är källan till lycka, självaktning och framgång. I Guds organisation finns det ingen plats för falskhet eller girighet. Arbetet ska vara hederligt bemödande och ha följande genomgripande, gudomliga syfte: "Arbetaren i Sion skall arbeta för Sion, ty om de arbeta för penningar, skola de förgås."¹⁶

Sedan kommer oberoende. Det är förutsättningen för personlig handlingsfrihet och trygghet. Kyrkan och dess folk är befallda av Herren att vara förberedda, oberoende och självständiga.¹⁷ I tider av överflöd ska man leva sparsamt och lägga upp förråd. I tider av nöd ska man leva enkelt och använda dessa förråd.

"Ingen sann sista dagars helig vill, så länge han är fysiskt eller känslomässigt arbetsför, frivilligt flytta över bördan av sin egen eller sin familjs välfärd på någon annan. Under inspiration från Herren och med sitt eget

arbete vill han så länge han kan, försörja sig själv och sin familj med livets andliga och timliga förnödenheter."¹⁸

Vi är söner och döttrar till Gud och vi är verkligen beroende av honom för att få allt vi behöver. Om vi lyder hans bud överger han oss aldrig. Men vår himmelske Fader gör inte för oss det som vi kan och bör göra själva. Han förväntar sig att vi använder det som vi får av honom till att ta hand om oss själva och våra familjer. När vi gör det är vi oberoende.¹⁹

Till sist, *helgelse*. Helgelsens förbund omfattar offer, det innesluter kärlek, arbete och oberoende, och är fundamentalt för upprättandet av Guds rike. "Sion kan inte uppbyggas", sade Herren, "utom efter de grundsatser, som utgöra det celestials rikets lag".²⁰ Helgelsens förbund är en central del i denna lag. En dag ska vi tillämpa det i dess fullhet. Detta förbund innebär att "ge sin tid, sin förmåga och sina medel till vården av behövande — vare sig den är timlig eller andlig — och till uppbyggandet av Herrens rike".²¹

Principerna *kärlek, arbete, oberoende och helgelse* har getts av Gud. De som tar till sig dem, och lever efter dem, blir renhjärtade. Rättfärdig enighet kännetecknar deras samhälle.

Deras frid och harmoni blir ett baner för nationerna. Profeten Joseph Smith sade:

"Uppbyggandet av Sion är en sak, som har intresserat Guds folk i varje tidsålder. Det är ett ämne som profeter, präster och konungar hava stannat inför med särskild glädje . . . Det har givits åt oss att se, deltaga i och hjälpa till med att rulla fram de sista dagarnas härlighet [i Sion] . . . ett verk, som är bestämt till att åstadkomma mörkrets makters förstörelse, jordens förnyelse, Guds härlighet och den mänskliga familjens frälsning."²²

Jag vittnar om att detta är sant. President Gordon B Hinckley är Guds profet på jorden, och det var även Joseph Smith Jr. Guds rike är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och den kommer att bli Sion med all dess skönhet. Kristus är världens Återlösare, den levande Gudens älskade Son, den Helige. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Deseret News Weekly*, 5 juni 1872, s 248; kursivering tillagd.
2. Joseph Smith Translation, Matthew 6:38.
3. "Israel, nu Gud dig kallar", *Psalm*, nr 8.
4. Läran och förbunden 97:21.
5. Fjärde Nephi 1:16; se också v 1–18.
6. Moses 7:18; kursivering tillagd.
7. Conference Report, Paris Area Conference 1976, s 3.
8. Läran och förbunden 105:32; se också 68:25–31; 82:14; 115:1–6.
9. Se Läran och förbunden 65:2, 6.
10. Gordon B Hinckley, "Ett baner för nationerna", *Nordstjärnan*, jan 1990, s 53.
11. Gordon B Hinckley, "Vår uppgift att rädda människor", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 68.
12. Se Spencer W Kimball, "Och Herren kallade sitt folk Sion", *Nordstjärnan*, dec 1984, s 6–7.
13. Matteus 22:37–40.
14. Läran och förbunden 82:19.
15. Moses 4:25; se också Första Moseboken 3:19.
16. Andra Nephi 26:31.
17. Se Läran och förbunden 78:13–14, 38:29–31.
18. Spencer W Kimball, *Nordstjärnan*, dec 1984, s 6–7; se även 1 Tim 5:8.
19. Se *Att sörja för de heliga på Herrens sätt*, 1990, s 5.
20. Läran och förbunden 105:5.
21. *Nordstjärnan*, dec 1984, s 7.
22. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 199–200.

Pappa, är du vaken?

ÄLDSTE F MELVIN HAMMOND

i de sjuttios kvorum

Behöver era söner någonsin undra om ni sover när det gäller det som är viktigast för dem?

För ett tag sedan hade äldste Pace, äldste Condie och jag ett möte med första presidentskapet. När vi kom in i rummet tittade president Hinckley noga på oss och sade sedan med ett leende: "Hur kan tre vithåriga, äldre män utgöra presidentskapet för Unga män i den här kyrkan? Vi kunde bara svara: "Därför att du har kallat oss till det."

Unga män, vi hoppas att ni tycker om programmet "Plikt mot Gud" för aronska prästadömet. Det har presenterats för alla som bär aronska prästadömet i hela världen. Det är avsett att välsigna er andligt, fysiskt, socialt och mentalt. Kraven är meningsfulla och gör att ni får anstränga er nästan till ert

yttersta. Ni får sätta upp personliga mål och uppnå dem med hjälp av era föräldrar och era duktiga ledare. Det finns en härlig iver när det gäller detta program i hela kyrkan. Vi vill att ni *alla* ska kvalificera er och tilldelas den eftertraktade "Plikt mot Gud-utmärkelsen".

För många år sedan tog jag med vår ende son på hans första camping- och fisketur. Han var bara en pojke. Dalgången var brant och det var svårt att ta sig ner. Men vi fick mycket fisk. Varje gång jag fick en fisk på kroken gav jag spöet till den ivrige pojken och med glädjetjut vevade han in en fin forell. I skuggan och svalkan i den sena eftermiddagen började vi vår klättring tillbaka upp till bergskammen högt ovanför oss. Han klättrade snabbt uppför berget före mig och sade: "Kom igen, pappa, jag slår vad om att jag hinner dit upp först." Jag hörde utmaningen men var klok nog att ignorera den. Hans lilla kropp verkade bokstavligt talat flyga över, under och runt varje hinder, och medan varje steg jag tog kändes som om det skulle vara mitt sista, hade han redan nått toppen och stod där och hejade på mig. Efter kvällsmaten knäböjde vi i bön. Hans lilla röst steg upp mot himlen i tacksamhet för den dag som vi hade haft. Sedan kröp vi ner i vår stora sovsäck och efter en del knuffande och dragande kände jag hur

han kröp tätt intill mig för att få värme och trygghet inför natten. När jag betraktade min son bredvid mig kände jag plötsligt en våg av kärlek skölja över mig som var så stark att jag fick tårar i ögonen. Och just då slog han sina små armar omkring mig och sade: "Pappa."

"Ja?"

"Är du vaken?"

"Ja, jag är vaken."

"Pappa, jag älskar dig jätte-jätte-mycket!"

Och så somnade han. Men jag låg vaken länge den natten och uttryckte min stora tacksamhet för en så underbar välsignelse i form av en liten pojke.

Nu är min son en man och har en egen son. Ibland åker vi tre iväg och fiskar. Jag tittar på min lille rödhåriga sonson bredvid sin far och ser inom mig bilden av det underbara ögonblicket för länge sedan. Frågan som ställdes så oskuldsfullt: "Pappa, är du vaken?" ljuder fortfarande inom mig.

Till varje far ställer jag samma genomträngande fråga: "Pappa, är du vaken?" Behöver era söner någonsin undra om ni sover när det gäller det som är viktigast för dem? Jag skulle vilja påstå att det finns flera områden som visar om vi är "vakna" eller "sover" i våra söners ögon.

För det första: Vår kärlek till Gud och att vi accepterar vår roll som ledare för familjen i att hålla hans bud.

För några år sedan, efter en stavs-konferens, kände jag mig manad att besöka en broder som hade fallit ifrån kyrkan. Han arbetade i trädgården när vi kom dit. Jag gick fram till honom och sade: "Käre broder, Herren Jesus Kristus har sänt mig att besöka dig. Jag heter äldste Hammond och är en av hans tjänare."

Vi kramade om varandra på sydamerikanskt sätt och gick in i hans fina lilla hus. Han bad sin hustru och sina tre barn att komma. Två stiliga unga män och en vacker flicka satt bredvid sin far och mor. Jag frågade barnen vad de skulle vilja mer än något annat

i hela världen just nu. Den äldste sonen sade: "Om vi bara kunde komma tillbaka till kyrkan som en familj, så skulle vi vara så glada — så tacksamma." Vi förklarade hur mycket Frälsaren behövde dem och älskade dem. Vi bar vårt vittnesbörd för dem och knäböjde sedan i bön. Fadern ledde bönen. Modern grät. Nu är de en del av gemenskapen i kyrkan igen. Barnen är stolta över sin far och de är lyckliga.

Varje far i kyrkan bör verka som hemmets patriark. Han bör vara den i familjen som tar ledningen i andliga ting. Han bör varken delegera sina ansvar till modern eller avsäga sig dem. Han bör kalla till familjebön, hemafton, skriftstudier och ibland hålla intervjuer. Han är beskyddaren, försvararen och den varsamma källan till fostran. Det är fadern som bör leda, ena och stärka familjeenheten

genom att ta emot Guds prästadöme och ta emot de kallelser och privilegier som hör ihop med prästadömet myndighet. Hans relation till Gud och hans Son Jesus Kristus är en av de ledstjärnor som leder hans söner och döttrar genom livets stormar.

Om pappan är en sann lärjunge till Jesus Kristus följer hans söner honom som natten följer dagen. "Pappa, är du vaken?"

För det andra: Relationen som vi har till vår hustru — deras mor.

Tillsammans med allt annat vi gör kan vårt sätt att behandla vår hustru mycket väl ha det största inflytande på våra söner. Om en far i någon grad är skyldig till verbala eller fysiska övergrepp mot sin livskamrat, så kommer hans söner att ta illa upp och kanske till och med förakta honom för det. Men intressant nog är det troligt att de, när de är vuxna och gifta, följer

samma mönster med övergrepp mot sin hustru. Det finns ett stort behov i vårt samhälle av fäder som respekterar sin hustru och behandlar henne ömt och kärleksfullt.

Nyligen hörde jag talas om en far som dåraktigt kallade sin vackra, intelligent hustru "trög" och "dum" på ett mycket nedlåtande sätt, på grund av något litet misstag som hon ovetande hade gjort. Barnen lyssnade och blev generade och rädda för sin mors skull. Hon nedvärderades framför dem som hon älskade mest. Pappan bad om ursäkt och blev förlåten, men smärtan och skammen efter detta tanklösa utbrott stannade kvar.

Vi kan inte förvänta oss att Herrens Ande ska välsigna vårt liv om vi fortsätter att vara arga, okänsliga och grymma mot vår livskamrat. Vi kan inte förvänta oss att våra söner ska visa respekt och ömhet mot sin mor

om vi inte föregår med gott exempel. David O McKay sade: "Det viktigaste en far kan göra för sina barn är att älska deras mor" (citat ur Theodore Hesburgh, *Reader's Digest*, jan 1963, s 25; *Richard L. Evans Quote Book* [1971], s 11). "Pappa, är du vaken?"

För det tredje: Att tillrättavisa på ett rättvist och kärleksfullt sätt. Alltför ofta lyfter vi handen i frustration och svaghet för att slå våra barn, vanligtvis i ett försök att skyla över vår egen själviska stolthet. Varje barn behöver tillrättavisningar. De inte bara behöver dem, de förväntar sig och vill ha dem. Tillrättavisningar vägleder och lär självkontroll, men all tillrättavisning bör vara rättvis och kärleksfull.

När jag var liten fick jag hårdast möjliga tillrättavisning av min mor som var änka. Hon sade med tårar i ögonen: "Min pojke, jag är så besviken på dig." Smärtan jag kände var mer än jag kunde uthärda. Tusen piskrapp skulle inte ha gjort lika ont. Jag förstod att en sådan tillrättavisning bara kunde ha getts med sann kärlek, för om det var en sak som jag var säker på så var det att min mor älskade mig. Jag bestämde mig för att aldrig mer vara orsak till min änglalika mors besvikelse och förkrossade hjärta. Jag tror att jag har lyckats med den föresatsen.

När det gäller tillrättavisningar: "Pappa, är du vaken?"

Fäder, det är av största vikt att vi bemästrar de utmaningar jag har nämnt i våra liv om våra söner ska bli andligt och känslomässigt mogna. Om vi gör det så kommer de inte att skämmas över oss, inte heller kommer de att skämmas över sig själva. De blir män med heder och respekt, fulla av kärlek, villiga att tjäna Frälsaren och att låta sin vilja ge vika för hans. Då kan vi glädjas åt att de är våra för evigt. De kommer att säga: "Pappa, är du vaken?"

Och vi kommer att svara: "Ja, jag är vaken."

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vi kan var och en bli en bättre människa

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vi kan alla förbättra oss . . . Oavsett yrke, oavsett våra omständigheter, kan vi förbättra oss själva, och när vi gör det påverkas de som finns omkring oss.

Vilken underbar konferens det här har varit, mina bröder och systrar. När vi återvänder till våra hem och till våra dagliga aktiviteter borde var och en av oss vara en bättre människa än vi var före konferensen.

Alla som har talat har gjort det mycket bra. Bönerna har varit inspirerade. Musiken har varit storartad.

Men det som är viktigast är vad som kanske har hänt inom var och en av oss till följd av det vi upplevt. Själv har jag beslutat mig för att bli

en bättre människa än jag varit tidigare. Jag hoppas att jag kommer att vara lite vänligare mot dem jag möter och som kanske är förtvylade. Jag hoppas att jag kommer att vara lite hjälpsammare mot de behövande. Jag hoppas att jag kommer att vara lite mer värdig ert förtroende. Jag hoppas att jag kommer att vara en bättre make, en bättre far, farfar och morfar. Jag hoppas att jag kommer att vara en bättre medmänniska och vän. Jag hoppas att jag kommer att vara en bättre sista dagars helig, med en ökad förståelse för de underbara utsikter som detta härliga evangelium har.

Jag uppmanar alla er som kan höra mig att höja er till det gudomliga inom er. Förstår vi verkligen vad det innebär att vara ett Guds barn, att ha en del av det gudomliga inom oss?

Jag tror av hela mitt hjärta att de sista dagars heliga i stort sett är goda människor. Om vi lever efter evangeliets principer måste vi vara goda människor, för det gör oss generösa och vänliga, hänsynsfulla, toleranta och hjälpsamma, och det får oss att nå ut till de nödställda. Vi kan antingen undertrycka vår gudomliga natur och gömma den så att den inte kommer

till uttryck i våra liv, eller så kan vi låta den komma fram och genomsyra allt vi gör.

Vi kan alla förbättra oss. Oavsett yrke, oavsett våra omständigheter, kan vi förbättra oss själva, och när vi gör det påverkas de som finns omkring oss.

Vi behöver inte öppet demonstrera att vi är medlemmar. Vi behöver definitivt inte skryta med det, eller vara högmodiga på något sätt. Sådant uppförande förnekar Kristi ande, och det är ju Kristus vi borde försöka efterlikna. Anden finner uttryck i hjärtat och själen, i det stilla och ödmjuka i vårt liv.

Vi har alla träffat personer som vi nästan avundas för att de utvecklat ett uppträdande som, utan att de behöver säga något, vittnar om skönheten i det evangelium som de har införlivat i sitt liv.

Vi kan sänka rösten några decibel. Vi kan återgälda ont med gott. Vi kan le när det är så mycket lättare att bli arg. Vi kan utöva självkontroll och självdisciplin och

ignorera alla förolämpningar mot oss.

Låt oss vara ett lyckligt folk. Herrens plan är en plan för lycka. Vägen blir lättare, bekymren färre, sammanstötningarna mindre svåra om vi utvecklar ett glatt sinnelag.

Låt oss arbeta lite ihärdigare med det ansvar vi har som föräldrar. Hemmet är grundenheten i samhället. Familjen är kyrkans grundläggande enhet. Vi är allvarligt angelägna om vårt folks livskvalitet, som män och hustrur, som föräldrar och barn.

Det förekommer alltför mycket kritik och felfinneri med arga och höjda röster. Påfrestningarna vi upplever varje dag är oerhörda. Män kommer hem från sitt arbete varje dag, trötta och lättretade. Olyckligtvis arbetar de flesta hustrur. De möter också en allvarlig utmaning som kan kosta mer än den är värd. Barnen måste söka eget tidsfördriv, och mycket av det de finner är inte bra.

Mina bröder och systrar, vi måste arbeta på vårt ansvar som föräldrar som om allt i livet beror på det, för

allt i livet beror verkligen på det.

Om vi misslyckas i vårt hem, misslyckas vi med vårt liv. Ingen som har misslyckats i hemmet kan vara verkligt framgångsrik. Jag ber särskilt er män att stanna upp och utvärdera er själva som män och fäder och familjeöverhuvuden. Be om vägledning, om hjälp, om direktiv, och låt sedan Andens viskningar vägleda er i detta viktigaste av alla ansvar, för följderna av ert ledarskap i hemmet är eviga.

Gud välsigne er, mina älskade medarbetare. Må en anda av frid och kärlek följa er var ni än är. Må det finnas harmoni i ert liv. Som jag har sagt till ungdomarna i många områden: Var förståndiga, var rena, var tacksamma, var ödmjuka, var bedjande. Må ni knäböja inför den Allsmäktige i tacksamhet för hans många välsignelser. Må ni sedan resa er och gå framåt som söner och döttrar till Gud för att förverkliga hans eviga mål, var och en på sitt sätt, är min ödmjuka bön när jag lämnar er med min kärlek och min välsignelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Video: "Här är jag, sänd mig"

Bonnie D Parkin

För etthundrasextio år sedan på en kulle med utsikt över staden Nauvoo, lade de sista dagarnas heliga hörnstenen till ett Herrens hus. Och bara ett år senare grundade Herren Hjälpföreningen för kvinnorna genom profeten Joseph Smith. Det var ett nödvändigt steg sade profeten, för att fullborda kyrkans organisation. Denna sammanslutning av systrar bidrog kraftigt till uppförandet och fullbordandet av detta härliga, förunderliga tempel. Vår andliga arvedel som förbundsslutande döttrar till Gud i denna gudomligt inspirerade förening påbörjades här i "den vackra staden". Templet i Nauvoo är en påtaglig symbol för det vi åstadkommit, vad vi kan åstadkomma och vad vår himmelske Fader har i beredskap åt sina trofasta döttrar.

Kathleen H Hughes

Vid detta Hjälpföreningens första möte var endast 20 kvinnor närvarande. En del var i övre tonåren, några var nyomvända, några hade barn att ta hand om och en del var ensamstående. Det var ungefär som Hjälpföreningen i dag! Och organisationen växte snabbt, omfattande kvinnor från alla samhällskikt, varje syster behövdes — precis som varje syster behövs i dag. Stora provningar mötte dessa systrar: barn som dog, brist på mat, släktingars avståndstagande, förföljelser, brist på tro. Men tack vare de förbund de slutit med Herren då de

omvände sig lyssnade de på varandra, tog hand om varandra, vägledde varandra. De delade mat, kläder och känslor. Som den unga Nancy Tracy påmindes i en välsignelse: "Du känner igen den gode Herdens röst . . . och när han kom för att samla in sina får, kände du igen hans budskap och tog emot det med glädje och fröjd."¹ Dessa systrars hängivenhet och omvändelse tog sig uttryck i handlingar av kärlek, medkänsla och ett enat systraskap.

Anne C Pingree

Hjälpföreningens systrar på den tiden var mycket lika oss! Detta var en tid när unga och gamla, immigranter och nyomvända kände sig ensamma, utanför och små inför de utmaningar de mötte. Men fulla av tro steg dessa systrar fram, eniga i att göra sin del för att bygga Herrens hus. En och en gav de av sina gåvor: de gav tyg som det var ont om, de sydde kläder, lagade mat åt arbetarna, skänkte familjekle-
noder, erbjöd logi, vårdade sjuka och äldre samt sydde förlåten i templet. Deras småpengar, som de kunde ha köpt mat eller kläder för, användes istället till inköp av spik till templet och glas till dess fönster. En syster sade om sina uppoffringar: "Jag kom med tro till tempelkontoret för att ge min offergåva. Plötsligt kom en frestelse över mig . . . att jag med de här pengarna skulle kunna skaffa sådant jag behövde. Sedan stod jag emot. Jag sade: 'Om jag så bara hade en brödkant att äta varje dag i veckan, så

tänker jag betala de här pengarna till fonden.”² Våra systrar i Hjälpföreningen på den tiden såg det som en förmån att få ”lägga sin skärv för att bistå bröderna i att bygga Herrens hus”.³ De sade villigt: ”Herre, här är jag, sänd mig!”

Bonnie D Parkin

Ända från början har Hjälpföreningens ändamål varit att frälsa själar, att söka upp de fattiga och behövande och erbjuda tröst till de betryckta och att stärka varandra. Då dessa systrar arbetade för att hjälpa till att bygga templet och sedan fick sin egen begåvning, fann de den frid och det mod som behövdes för den svåra färd som förestod. Idag gäller detta oss också. I Nauvoo behövde Herren varje syster — oavsett ålder, utbildning, inkomst, språk, erfarenhet — för att hjälpa till att bygga hans rike.

Det är inte annorlunda i dag! Vi behövs alla i Hjälpföreningen. Vår levande profet har bett oss stå fram och fullgöra vårt ansvar att frälsa själar. Ja, vi har ju slutit förbund att göra detta. Profeten Joseph Smiths ursprungliga uppdrag att ”hjälpa de fattiga”, ”att frälsa själar”⁴ gäller oss. Också vi måste lägga armen om varandras axlar, lätta bördan, dela med oss av våra vittnesbörd och vår tro på Jesus Kristus. Jag tycker om de ord som en av de första systrarna, Zina Young, sade om Hjälpföreningens systerskap: ”Det är en välsignelse att mötas tillsammans. . . . Guds ande är här, och när vi talar med varandra är det som om olja överförs från kärl till kärl.”⁵

Systrar, det är här vår arvedel av tro börjar. När vi ser detta återuppbyggda Herrens hus måste vi komma ihåg att Jesus Kristus har gett oss uppdraget i dessa sista dagar att

hjälpa till att bygga hans rike. Vi måste se till honom, hedra hans prästadöme och efterleva våra förbund. Oavsett övriga omständigheter och varhelst vi lever kan vi — och måste vi — stå fram som Guds döttrar och ståndaktigt förkunna: ”Herre, här är jag, sänd mig”. ■

SLUTNOTER

1. Nancy Naomi Alexander Tracys minnen och dagboksanteckningar, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 74–75.
2. Louisa Barnes Pratt, *Journal of Louisa Barnes Pratt*, *Heart Throbs of the West*, sammanställd av Kate B Carter, 12 delar. (1939–51), 8:233.
3. Elizabeth Ann Whitney, som hon citerats i Jill Mulvay Derr och andra, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s 51.
4. *History of the Church*, 5:25.
5. Protokoll från Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association, 3 oktober 1874, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Med heligt hjärta

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Varje gång vi erbjuder vår kärlek, tålmod, vänlighet, generositet, ärar vi våra förbund och säger: "Här är jag, sänd mig."

Vi är många fler än Hjälpföreningens systrar i Nauvoo men anden vi känner när vi samlas är densamma. Liksom vi upplyfte, närde och inspirerade de varandra. De bad för varandra. De gav allt de hade till riket. President Hinckley har beskrivit oss som "en stor reservoar av tro och goda gärningar . . . Er hängivenhet, er lojalitet och era talanger ger styrka."¹ Vad härligt det är att oavsett om vi är i konferenscentret, eller i ett kapell i Mexico, eller i en gren i Litauen, så är vi alla systrar i Sion med ett stort arbete att utföra. Och tillsammans, med ledning av en Guds profet, kommer vi att utföra det! Jag hoppas att ni känner den kärlek som jag känner för er, en kärlek som delas av mina rådgivare — rådgivare som är till stor välsignelse för mig.

Att säga att jag blev överväldigad när president Hinckley kallade mig att verka som Hjälpföreningens generalpresident är att uttrycka det milt. Förstår ni vad jag menar? Men med darrande röst svarade jag: "Här är jag, sänd mig". När en judisk vän fick veta vad min kallelse innebar, tittade hon på mig som om jag var galen och frågade: "Bonnie, varför vill du göra något sådant?" (Vid sådana här tillfällen, frågar jag ofta mig själv samma sak!) Men det finns bara en anledning till att jag gjorde det: Jag har ingått förbund med Herren och jag vet vad som krävs av mig. Och så vet jag att ni och jag kommer att tjäna tillsammans och att min villighet gäller oss alla.

I århundraden har rättfärdiga kvinnor stigit fram och förenat sig med Kristi sak. Många av er döptes nyligen. Era förbund och era uppoffringar känns fortfarande nya. När jag tänker på er alla, påminns jag om Priscilla Staines från Wiltshire i England. Nittonåriga Priscilla blev medlem i kyrkan 1843. Ensam. Hon var tvungen att smyga iväg under natten för att bli döpt, på grund av förföljelser från grannarna och familjens ogillande. Hon skrev: "Vi väntade till midnatt . . . och begav oss sedan till en bäck som låg 4 kilometer bort. Vi upptäckte att vattnet . . . hade frusit, så en av äldsterna fick hugga upp ett hål i isen som var stort nog för ett dop . . . Ingen utom Gud och hans änglar och de få vittnen som stod vid bäcken

tillsammans med oss hörde mitt förbund, men under denna högtidliga, sena timma verkade det som om hela naturen lyssnade och att en ängel nedtecknade våra ord i Herrens bok."²

Hennes ord: "Ingen utom Gud och hans änglar . . . hörde mitt förbund", berörde mig djupt, för liksom Priscilla är vi alla — oavsett ålder, kunskap om evangeliet eller hur länge vi har varit medlemmar i kyrkan — kvinnor inom förbundet. Det är ett uttryck som vi ofta hör i kyrkan, men vad innebär det? Hur bestämmer förbunden vilka vi är och hur vi lever?

Förbund — eller bindande löften mellan oss och vår himmelske Fader — är nödvändiga för vår eviga utveckling. Steg för steg lär han oss att bli som honom genom att engagera oss i hans verk. Vid dopet ingår vi förbund att älska honom av allt vårt hjärta och att älska våra systrar och bröder som oss själva. I templet ingår vi ytterligare förbund att vara lydiga, osjälviska, trofasta, hederliga, barmhärtiga. Vi ingår förbund att göra uppoffringar och helga allt vi har. Om vi håller våra förbund, som utformats genom prästdörets myndighet, får vi så många välsignelser att våra bågare blir överfyllda. Hur ofta tänker ni på att era förbund sträcker sig bortom dödligheten och förbinder er med det gudomliga? När vi ingår förbund visar vi ett villigt hjärta. När vi håller våra förbund visar vi ett trofast hjärta.

Det låter så lätt när man läser det, eller hur? Naturligtvis är det med våra gärningar som vi visar vilka vi verkligen är. Varje gång vi erbjuder vår kärlek, tålmod, vänlighet, generositet, ärar vi våra förbund och säger: "Här är jag, sänd mig." För det mesta uttalas dessa ord lågmält, utan buller och bång.

När har någon annans förbund med Herren välsignat ert liv, gett er frid, närt er själ? När min make och jag var missionärer i England såg vi många äldster och systrar vilkas liv på

ett direkt sätt hade påverkats av förbund som värdiga kvinnor ingått. Jag var så tacksam mot mödrarna, syst-rarna, mostrarna och fastrarna, lärarna — som också många av er är — för att de ärat sina förbund och välsignat andra genom sitt sätt att under-visa dessa framtida missionärer.

Förbund tar oss inte bara bort från vår bekvämlighet och hjälper oss växa, utan hjälper också andra att göra det. Jesus sade: "De verk, som I haven sett mig göra, skolen även I göra."³ Hans sätt att hålla sina förbund uppmuntrar oss att hålla våra.

Förbunden besparar oss onödigt lidande. När vi till exempel lyder profetens råd, håller vi ett förbund. Han har gett oss rådet att undvika skulder, skaffa ett matförråd och bli oberoende. När vi lever inom våra tillgångar får vi välsignelser som överstiger vår lydnad. Det lär oss tacksamhet, återhållsamhet, osjälviskhet. Det gör oss fria från ekonomiska

bördor och skyddar oss från materialismens girighet. Genom att ha våra "kärl fyllda med olja", hindras vi inte av oförutsedda omständigheter att med hängivenhet förkunna: "Här är jag, sänd mig."

När vi förnyar våra förbund blir våra trötta själar stärkta och upplivade. Vad händer inom oss varje söndag när vi tar sakramentet, när vi hör orden "alltid minnas honom"?⁴ Gör vi bättre ifrån oss under veckan som följer genom att åter inrikta oss på det som är viktigast? Ja, vi möter svårigheter. Ja, förändringar är ansträngande. Men har ni någonsin undrat hur våra systrar överlevde, som blev utdrivna från Nauvoo, varav många fick gå hela vägen över slätten? När fötterna var trötta bars kvinnorna upp av sina förbund! Vad annat kunde ha gett dem en sådan andlig och fysisk styrka?

Förbunden skyddar oss också från att "kastas hit och dit av vågorna och . . . [föras] bort av varje vindkast i

läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse."⁵ Kvinnor inom förbundet står fasta när det som är ont kallas gott och gott ont. Vare sig vi är i ett klassrum på universitetet, befinner oss på arbetet eller tittar på de mest aktuella "experterna" på TV, hjälper våra förbund oss att inte bli missledda.

Förbunden kan ge andligt skydd till oss och dem vi älskar och hjälpa oss att vara andligt förberedda genom att låta det viktigaste komma först. När det till exempel gäller vår familj har vi inte råd att vara likgiltiga eller låta oss distraheras. Barndomens under håller på att försvinna. Det är så få som får uppleva de soliga dagarna som jag upplevde medan jag växte upp på en bondgård. President Hinckley har sagt: "Våra problem, nästan allesammans, uppstår i människors hem. . . . Om det ska bli en förändring . . . måste det börja i hemmet. Det är här som sanningen lärs, som redbarheten

utvecklas, som självdisciplinen ingjuts och som kärleken fostras.”⁶

Systrar, Herren behöver kvinnor som lär barnen att arbeta, lära sig saker, tjäna och tro. Vare sig de är våra egna eller någon annans, måste vi stå upp och säga: ”Här är jag, sänd mig att ta hand om dina små, att sätta dem främst, att vägleda och skydda dem från ont, att älska dem.”

Ibland måste vi hålla våra förbund när det inte verkar finnas någon logisk anledning att göra det. Jag lyssnade på en ensamstående syster som berättade hur hon ”lärde sig lita helt och fullt på Herren”. Hennes liv hade inte blivit så som hon hade förväntat sig. Låter det bekant? Denna tid av själv-rannsakan utmärktes av ett nytt jobb, nya ekonomiska bördor, och lockrop från världsliga filosofier. Lyssna nu på vad hon gjorde. Hon talade med andra systrar i sin församling och fick veta att också de försökte finna den frid som evangeliet ger. Hon bad om en prästdömsvälsignelse. Hon gick ståndaktigt framåt i sitt ämbete. Hon studerade och försökte visa Jesus större kärlek, uppskattning och hängivenhet. Hon bad. ”Jag ropade till Herren”, sade hon, ”och sade att jag skulle göra vad-helst han bad mig om.” Hon gjorde allt detta trots svårigheterna. Och vet ni vad som hände? Nej, hennes evige livskamrat uppenbarade sig inte vid hennes dörr. Men hon började känna frid inom sig och livet blev bättre.

Systrar, vi håller våra förbund när vi delar med oss av vår visdom för att uppmuntra varandra, när vi gör våra besök med uppriktig medkänsla, när vi hjälper en yngre syster förstå att hennes ungdomliga perspektiv välsignar oss i Hjälpföreningen. Vi kan göra detta!

När den unga Priscilla, vår brittiska som blev medlem 1843, åkte över Atlanten blev hon vän med en kvinna som var i samma ålder som hennes mor. Denna äldre syster kände också iver över de förbund som hon hade ingått. När de gick iland på båtbyggan

vid Nauvoo var hon vid Priscillas sida. Tillsammans, djärva och troende, förenade de sig med Guds heliga.⁷

Den andliga redbarheten som krävs för att vi ska kunna hålla våra förbund kommer när vi är ihärdiga i att studera skrifterna, be, tjäna och göra uppoffringar. Sådana enkla steg stärker vår ande så att vi kan säga: ”Sänd mig att hjälpa en syster och hennes nyfödda barn. Sänd mig att hjälpa en elev som har det kämpigt. Sänd mig att hjälpa någon som är utanför. Sänd mig dit du behöver mig, när du behöver mig.”

Herren har kallat oss att göra allt vi gör med ”heligt hjärta”.⁸ Och helighet är en följd av att leva enligt förbunden. Jag älskar orden i denna psalm och den känsla jag får av dem:

*Mer helighet giv mig,
mer mildhet, o Gud,
mer sorg över synden,
mer håg till ditt bud,
mer vilja att tjäna,
och ej söka lön
mer trobet och kärlek,
mer kraft i min bön!*⁹

Helighet frammanar orden: ”Här är jag, sänd mig.” När Priscilla Staines ingick sitt förbund den sena natten

i det iskalla vattnet, fick hon nytt liv. Kläderna hade nästan frusit till is men hjärtat var varmt av glädje: ”Det fanns ingen återvändo”, sade hon. ”Jag . . . hade föresatt mig att uppnå evigt liv, med tillit till Gud.”¹⁰

President Hinckley, tillsammans med Hjälpföreningens systrar över hela världen vill jag säga att vi står eniga som kvinnor inom förbundet och lyssnar till din röst. Lyssna på alla systrar i Hjälpföreningen när vi säger på en mängd olika språk: ”Här är jag, sänd mig.”

Må våra enskilda förbund som binder oss till vår kärleksfulle, himmelske Fader vägleda oss, beskydda oss, helga oss och hjälpa oss att göra det-samma för alla hans barn, det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Vandra i Herrens ljus”, *Liabona*, januari 1999, s 115.
2. Citerad i Edward W Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), s 287; se också s 285–286, 288.
3. Tredje Nephi 27:21.
4. Läran och förbunden 20:77, 79.
5. Efesierbrevet 4:14.
6. *Liabona*, januari 1999, s 117.
7. Se Tullidge, *Women of Mormondom*, s 289, 291.
8. Läran och förbunden 46:7.
9. ”Mer helighet giv mig”, *Psalmer*, nr 77. 131.
10. Tullidge, *Women of Mormondom*, s 288.

En kör med systrar sjunger tillsammans med de församlade under Hjälpföreningens allmänna möte.

Vi välsignar våra familjer genom våra förbund

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Om vi håller våra förbund får vi i gengäld stora löften.

Sysstrar, vad underbart det är att få vara tillsammans med er i kväll. Ni är sådana goda kvinnor. Ni är Guds trofasta, rättfärdiga döttrar, som strävar efter att göra det bästa ni kan för att hålla de förbund ni ingått med er himmelske Fader.

Jag hoppas att var och en av er haft möjlighet att se den affisch vi har valt till att representera vårt tema: "Här är jag, sänd mig." Tavlan, som heter *Pionjärernas ankomst*, målades av syster Minerva Teichert, en mor, hustru och hyllad konstnär. Vi älskar denna målning. Vi älskar uttrycket i kvinnans ansikte där hon går med

familjen vid sin sida. Och vi är särskilt förtjusta i hennes väska. Även om vi aldrig kommer att få veta vad som finns i väskan, påminner den mig om andra väskor som jag ser i kyrkan. Jag har burit på dem och jag är säker på att ni också har gjort det! I mina har det växelvis funnits skrifter, lektionsmaterial, flaskor, "tysta böcker" i tyg, papper och kriter.

Sysstrar, precis som vi tar med oss våra väskor till kyrkan, så behöver vi bildligt talat ta med oss en annan väska varhelst vi går — och i den väskan finns vår förbundsskatt — för vi är kvinnor som ingått förbund. Jag vill tala med er om hur våra förbund kan stärka rättfärdiga familjer.

Det är viktigt för oss att inse att en rättfärdig familj kan se ut på mer än ett sätt. En del rättfärdiga familjer har två föräldrar, men ibland, på grund av död eller skilsmässa, finns det bara en. En del rättfärdiga familjer har många barn och andra familjer har, åtminstone för stunden, inga alls. De flesta medlemmar är ensamstående under en del av sitt liv, men äldste Marvin J Ashton har sagt oss att "Gud och en är en familj".¹ I en del rättfärdiga familjer arbetar bara fadern utanför hemmet, och andra gånger måste båda vuxna göra det. Så det som

rättfärdiga familjer har gemensamt, även om vi är olika, är förbunden som de håller heliga.

Jag tänker först på förbunden som handlar om evangeliets lagar: till exempel tiondelagen, närvaro i kyrkan och visdomsordet. Sysstrar, jag behöver inte säga till er att om vi håller dessa förbund kommer våra familjer att bli välsignade. Det innebär inte att vi aldrig behöver lida, men vi vet att det till sist väntar en belöning för att vi hållit våra löften.

Andra förbund förpliktigar oss till ett moraliskt uppträdande: både vad gäller vår inställning till varandra och normerna för hur vi behandlar våra kroppar. Vi måste lära våra barn vad ett moraliskt uppträdande innebär: ärlighet, respekt, redbarhet, vänlighet i ord och handling. Vi skickar ut våra barn i en värld där ett sådant uppträdande är på tillbakagång, men vi måste lära dem genom ord, och än viktigare genom exempel, vad som är passande och gott.

Och hur undervisar vi om normerna för hur vi ska behandla våra kroppar? Sysstrar, vi bör vara föredömen för våra barn i vad vi förväntar oss rörande klädsel, uppträdande och kyskhet. För två år sedan stod president Hinckley på ett möte som detta och rådde oss att "undervisa [våra] barn när de är mycket små och unga, och sluta aldrig".² Vi har fått ett klart direktiv, men vi vet också att världens sätt ofta blir vårt sätt och våra barns sätt.

Jag hörde en gång en mor säga att med alla de otäcka inflytanden som hennes döttrar ställdes inför måste hon välja vilka hon skulle ge sig i kamp med. Hon hade valt att inte kämpa mot deras klädnormer. Men anständighet är något som är väl värt att kämpa för eftersom den så ofta påverkar allvarligare moraliska aspekter. Detta innebär inte att vi måste kräva av våra döttrar och söner att täckta från topp till tå, men det innebär att vi hjälper dem att klä sig på ett

sätt som visar att de är Guds barn. Systrar, ni är kloka och goda mödrar. Ni behöver inte någon handbok som beskriver vad som är acceptabelt i fråga om klädsel. Följ Anden och ni och era barn kommer att veta vad som är rätt.

Vi behöver också förvissa oss om att våra barn förstår vad Herren förväntar sig av oss när det gäller sexualiteten. Normen för kyskhet har aldrig förändrats — barnen bör få veta var gränsen går. Men alltför ofta ser vi våra barn rättfärdiga uppträdanden som de vet inte är rätt, och vi ser dem ta efter världens sätt. Vi måste lägga undan all den förlägenhet och det obehag vi kan känna, så att vi kan tala klarspråk med våra tonåringar. De behöver få veta i bestämda ordalag, inte generellt sett, vad slags uppträdande som är acceptabelt för en man och en kvinna utanför äktenskapet. Om vi inte lär dem normerna, så kommer världen att göra det, med ödesdiga följder.

Det är samma sak med det nyaste hotet: tekniken. Tråkigt nog kan inte ens de bästa filter garantera att inget orent kommer in i våra hem. Även om Internet är underbart måste vi vara vaksamma mot dess och andra medias inflytanden i hemmet. Pornografin breder ut sig alltmer. Den smyger sig in i de heligas liv, och vänder deras hjärtan från de normer Gud fastställt.

Det viktigaste förbundet som rör familjen är det eviga äktenskapsförbundet. Vi vet att "äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse".³ Vår familj är vårt största ansvar, liksom den är vår största välsignelse.

Temat för denna konferens är: "Här är jag, sänd mig." Orden är ett löfte till Herren, och ett uttryck för vår villighet att tjäna honom. Om vi håller våra förbund får vi i gengäld stora löften. President Boyd K Packer har sagt:

"Det hör inte till ovanligheten att ansvarsfulla föräldrar under en tid förlorar ett av sina barn åt inflytelserika krafter som de inte har någon kontroll över. De våndas över upproriska söner och döttrar. De är förbryllade över varför de är så hjälplösa, när de verkligen försökt att göra sin plikt. Det är min övertygelse att dessa onda inflytanden en dag kommer att besegras . . .

Vi kan inte nog betona värdet av tempeläktenskap, den beseglade förordningens sammanlänkande band, och normerna för värdighet som dessa kräver. "När föräldrar håller de förbund de slutit vid altaret i templet, kommer deras barn att för evigt bindas till dem."⁴

Systrar, detta löfte ger mig så mycket hopp. Låt oss gå genom livet med tillförsikt med våra färgglada väskor i ett fast grepp i famnen, men låt oss tömma våra väskor på det som vi inte behöver. Extra tyngd gör det bara svårare för oss. Systrar, låt oss göra

oss av med våra "men om" och "om bara" och "kasta [vår] börda på Herren".⁵ Jag liksom ni behöver göra detta. Låt oss bara göra vårt bästa varje dag och låta Herren ta hand om resten. Det är ett av löfena han har gett oss.

Låt mig till sist berätta för er om en kvinna som jag aldrig träffat, men som jag älskar innerligt tack vare att hon var trofast till sina förbund. Min mormors mormor Charlotte Gailey Clark var bland de sista 295 personerna som tog emot sina förbund i templet i Nauvoo innan den stora utvandringen västerut började. Templet hade stängts eftersom de heliga tvingades att ge sig av, men alla de som var värdiga hade ännu inte fått möjligheten att erhålla sina begåvningar. Min mormors mormor och hennes make skulle föra sin familj västerut, och hon ville ingå sina förbund innan hon inledde den färden. Jag har tänkt på henne så ofta under de senaste månaderna. En dag vill jag säga till henne: "Tack, mormor, för att du höll dina förbund. Det är en stor välsignelse att få vara ditt barnbarn. Din trofasthet har välsignat mig och min familj — och kommer att fortsätta välsigna oss allesammans genom generationerna." Och systrar, våra barn och barnbarn kommer en dag att kunna säga det samma till oss, och om oss. En dag kommer de att tacka oss för att vi burit med oss denna "väska" med förbund, och använt dem till att välsigna vår familj.

Må vår himmelske Fader välsigna oss så att vi kan hålla våra förbund, så att våra familjer kan stärkas och välsignas tack vare vårt rättfärdiga liv, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Be a Quality Person", brasafton för ensamstående, 30 augusti 1992.
2. "Er största utmaning, mödrar", *Liabona*, jan 2001, s 114.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, oktober 1998, s 24.
4. "Vår moraliska miljö", *Nordstjärnan*, juli 1992, s 64.
5. Psaltaren 55:22.

Kärlek: En familj, ett hem åt gången

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Som förbundets kvinnor . . . kan vi förändra världen en familj och ett hem åt gången genom kristlig kärlek, våra små och enkla, kärleksfulla handlingar.

För några år sedan besökte min man och jag den östra delen av Berlin i Tyskland. Stora delar av det som en gång varit den ökända muren, som hållit invånarna i denna stad åtskilda, hade lämnats kvar som minnesmärke över frihetens triumf över förtrycket. På ett ställe på muren stod följande ord skrivna med stora, ojämna, röda bokstäver: "*Många små människor på många små platser som gör många små saker kan förändra världen.*" Dessa ord vittnar för mig om vad vi — som förbundets kvinnor — kan göra för att ha inflytande när vi stiger fram och erbjuder Herren vårt hjärta och våra händer

genom att upplyfta och älska andra.

Det spelar ingen roll om vi är nyomvända eller har varit medlemmar i kyrkan hela vårt liv, om vi är ensamstående, gifta, skilda eller änkor, om vi är rika, fattiga, utbildade eller outbildade, om vi bor i en modern stad eller i den mest avlägsna djungelby. Som kvinnor inom förbundet har vi helgat oss åt Kristi sak genom våra dop- och tempelförbund. Vi kan förändra världen *en familj och ett hem åt gången* genom kristlig kärlek, med våra små och enkla, kärleksfulla handlingar.

Vi "bedjen till Fadern av allt hjärta"¹ om att ha kärlek, Frälsarens rena kärlek, som är "den högsta, ädlaste och starkaste kärleken"². Äldste Dallin H Oaks lär oss att kärleken till nästan "inte är en *handling* utan ett *tillstånd* . . . något man blir."³ Våra dagliga kärleksgärningar skrivs inte "med bläck utan med den levande Gudens Ande . . . på tavlor av kött, på människohjärtan."⁴ Steg för steg förändrar våra kärleksfulla gärningar vår natur, de definierar vår karaktär och gör oss till sist till kvinnor som med mod och hängivenhet säger till Herren: "Här är jag, sänd mig."

Som vårt föredöme visade han oss genom sina egna gärningar vad kärlek innebär. Förutom att Jesus betjänade

stora folkskaror, visade han också sin djupa kärlek till och omsorg om sin familj. Till och med när han led fruktansvärda plågor på korset tänkte han på sin mor och hennes behov:

”Vid Jesu kors stod hans mor . . .

När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: ’Kvinna, se din son.’

Sedan sade han till lärjungen: ’Se din mor.’ Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen.”⁵

Jag finner det rörande att detta skriftställe visar hur djup Johannes hängivenhet var mot Maria genom orden : ”Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen.” Jag tror att de viktigaste kärleksgärningarna är små och enkla, har eviga följder och sker i vårt eget hem.

När vi med tålmod och kärlek varje dag försöker ta hand om kinkiga bebisar, krävande tonåringar, besvärliga rumskamrater, en mindre aktiv make eller maka, eller ålderstigna handikappade föräldrar, kanske vi undrar: ”Har det som jag gör verkligen någon betydelse? Spelar det någon roll eller har det någon inverkan?” Kära systrar, det ni gör i er familj har *stor* betydelse! Det har en sådan väldigt stor betydelse. Dagligen lär vi oss alla om och om igen att kärleken, Frälsarens rena kärlek, aldrig upphör. Så många systrar i Hjälpföreningen utför så mycket gott när de tjänar sina familjer. Dessa trofasta kvinnor får inte något beröm från världen, och inte heller söker de efter det, men de visar barmhärtighet och påverkar andra.⁶

Vilka är dessa kvinnor som har inflytande på andra? Fastän Hjälpföreningens systrar i Nauvoo var fattiga, öppnade de sina hjärtan och sina hem för de många nyomvända som strömmade in i staden. De delade med sig av sin mat och sina kläder och ännu viktigare, *delade med sig av sin tro* på Frälsarens återlösande kärlek.

I vår tid är syster Knell en kvinna inom förbundet som har inflytande. Hon är en åttioårig änka med en från födseln mentalt och fysiskt handikappad son på 47 år. För några år sedan föresatte sig denna kära syster att göra det som alla andra trodde var omöjligt, nämligen att lära sin son Keith att läsa. Att lära sig läsa var hans största önskan men läkarna hade sagt att Keith inte kunde lära sig det. Med tro i hjärtat och en önskan att välsigna sin sons liv, sade denna ödmjuka änka till sin son: ”Jag vet att vår himmelske Fader kommer att välsigna dig så att du kan läsa Mormons bok.”

Syster Knell skrev så här: ”Det var mycket kämpigt för Keith och det var inte lätt för mig heller. I början gick det inte så bra eftersom jag blev upprörd. Det har varit en tidskrävande kamp, ett ord i taget. Jag sitter

bredvid honom varje morgon. Jag pekar på varje ord med en blyertspenna för att hjälpa honom koncentrera sig. Efter sju långa år och en månad hade Keith äntligen läst färdigt Mormons bok.” Hans mor sade: ”Att höra honom läsa en vers utan hjälp är en upplevelse jag inte kan beskriva.” Hon vittnar: ”Jag vet att underverk händer när vi förlitar oss på Herren.”⁷

Runtom i världen, i Afrika, i Asien, på Stillahavsöarna, i Nord- och Sydamerika och i Europa har kärleksfulla kvinnor tillsammans med sina familjer också en inverkan på samhället. På den lilla ön Trinidad bor syster Ramoutar, en flitigt verksam hjälpföreningspresident. Hon och hennes familj hjälper barnen i grannskapet. Familjen Ramoutar bor i en by som är en ”droginvaderad” plats där många

föräldrar och vuxna är alkoholmissbrukare eller driver olaga handel med droger. Barnen utsätts för stor fara och lämnas ofta utan tillsyn. Många går inte i skolan.

Varje torsdagskväll samlas upp till 30 barn i åldrarna 3 till 19 år utanför familjen Ramoutars hem på deras övertäckta terrass och tar ivrigt del i en grupp de kallar "Vår stora, glada familj". Aktiviteterna består bland annat av bön, psalmer, glada sånger och att berätta om goda gärningar som barnen utträttat under den gångna veckan. Ibland kommer läkare, poliser, lärare eller våra missionärer för att presentera bra lektioner, som till exempel president Gordon B Hinckleys sex råd. Familjen Ramoutar räddar barn genom sina små och enkla, kärleksfulla gärningar. Tack vare att de har delat med sig av evangeliet i sin "Stora glada familj" har andra blivit medlemmar i kyrkan.

Kära systrar i Hjälpföreningen, jag vet att var vi än bor, vilka omständigheter vi än befinner oss i, kan vi som kvinnor inom förbundet, förenade i rättfärdighet, förändra världen. Jag vittnar som Alma gjorde att "medelst små och enkla medel utträttas mycket stort."⁸ I vårt hem förkunnar vi vår övertygelse genom dessa små och enkla medel — våra dagliga kärleksgärningar: "Här är jag, sänd mig."

Jag vittnar om att den största kärleksgärningen för tid och all evighet var Jesu Kristi försoning. Villigt gav han sitt liv för att sona mina synder och era synder. Jag ger uttryck för min hängivenhet för hans sak och min önskan att alltid tjäna honom vart han än kallar mig, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Bible Dictionary, s 632.
2. Moroni 7:48.
3. "Uppmaningen att bli något", *Liabona*, januari 2001, s 42.
4. Andra Korintierbrevet 3:3.
5. Johannes 19:25–27.
6. Se Jude 1:22 i King James Version av Bibeln.
7. Brevet finns arkiverat i Hjälpföreningens huvudkontor.
8. Alma 37:6.

Ni har alla sänts av Gud

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Er roll som systrar är speciell och unik i Herrens verk. Ni fostrar och vårdar.

Mina kära systrar, er närvaro är överväldigande och jag ödmjukas av den. Vi är tack-samma att president Hinckley och president Monson är närvarande. Körens sång har upplyft oss storligen. Syster Sainz' bön inbjöd Herren att vara med oss. De inspirerande budskapen från syster Bonnie Parkin, syster Kathleen Hughes och syster Anne Pingree var mycket uppbyggande. President Hinckley, president Monson och jag avskilde och välsignade dessa tre systrar som Hjälpföreningens generalpresidentskap. Deras inspirerade uppdrag är att leda denna stor-slagna, världsomfattande organisation av systrar under ledning av prästadö-

met. De välsignelser som uttalades över dessa tre systrar, tillsammans och enskilt var omfattande. När president Hinckley avskilde syster Parkin påminde han systrarna: "Profeten Joseph sade att Hjälpföreningens arbete består i att sträcka sig utåt, att hjälpa de fattiga, de nödställda, de bekymrade och misströstande, att välsigna kvinnor."

Vårt tema i kväll är "Herre, här är jag, sänd mig." Detta djupa, enkla uttalande passar väl in när jag talar till er systrar denna kväll, för så många av er visar så tydligt denna vilighet att stiga fram och tjäna. Ni har alla sänts av Gud. Ni är den mänskliga rasens vackra utsmyckning. Er roll som systrar är speciell och unik i Herrens verk. Ni fostrar och vårdar och hyser, som profeten Joseph Smith sade, "känslor av barmhärtighet och välgång".¹

Jag kan inte i ord uttrycka den respekt, uppskattning och beundran jag känner för er underbara systrar. Kvinnor i alla åldrar i denna kyrka har begåvats med en gudomlig, unik, feminin älskvärdhet. Vi känner oss ödmjuka inför er tro, er hängivenhet, er lydnad och ert kärleksfulla tjänande samt ert rättfärdiga föredöme. Denna kyrka kunde inte ha uppfyllt sin bestämmelse utan de hängivna, trofasta kvinnor som i sin

rättfärdighet har stärkt kyrkan så oerhört. I alla år har systrarna i kyrkan mött utmaningar som var lika stora som era är idag. Era utmaningar skiljer sig från de som er mor, mormor och mormorsmor mötte, men de är mycket påtagliga.

Jag gläder mig åt att kvinnorna i kyrkan och i världen får fler möjligheter. Vi hoppas att ni förbättrar dessa växande möjligheter genom att bidra med er ädla, feminina personlighet. Dessa möjligheter har egentligen ingen gräns. När profeten Joseph grundade denna organisation "vred han om nyckeln till kvinnans frigörelse", och "den vreds om för hela världen".² Sedan denna nyckel vreds om 1842 har mer kunskap kommit till jorden och till kvinnorna än någonsin tidigare i världshistorien.

Med åren har denna storslagna förening för kvinnor utvecklats under inspiration, men Hjälpföreningens grundläggande arbete har inte förändrats. Profeten Joseph sade kort och koncist att ert arbete "inte endast består i att hjälpa de fattiga, utan också i att frälsa själar."³

Jag tror att de fyra stora varaktiga begreppen inom denna förening är:

För det första är den ett gudomligt etablerat systraskap.

För det andra är den en plats för lärdom.

För det tredje är den en organisation vars grundläggande uppgift är att tjäna andra. Mottot är "Kärleken förgår aldrig".

För det fjärde är den en plats där kvinnor kan umgås och bygga upp evig vänskap.⁴

Jag är glad att ni yngre systrar har möjlighet att delta i Hjälpföreningen från arton års ålder. Ni kommer att ha stor nytta av ert medlemskap i denna viktiga organisation. Era liv välsignas när ni villigt deltar i det barmhärtiga tjänandet och omvårdnaden tillsammans med de andra systrarna. Hjälpföreningens studiematerial är inriktat på grundläggande lärdomar

och ger er möjlighet att studera evangeliet och stärka er andlighet.

Studiematerialet kan tillämpas av alla, inte bara hustrur och mödrar. Alla systrar, även ni yngre systrar, behöver bli "ihågkomna och få näring genom Guds goda ord".⁵ Lärdomarna stärker er och hjälper er att utveckla den andlighet som är nödvändig för att bemästra utmaningarna i livet.

En ung, mig närstående, kvinna sade följande: "Jag är arton och den yngsta medlemmen i Hjälpföreningen i min församling. Jag tycker om att gå till Hjälpföreningen tillsammans med min mor och mormor, för det är trevligt att tillbringa tid tillsammans med dem som vänner. Jag tycker om att lyssna när min mamma pratar med sina vänner för det ger mig en möjlighet att lära känna systrarna som är i hennes ålder. Det finns flera kvinnor som tycker om att ge mig en kram och fråga mig var jag jobbar och vad

jag ska göra under sommaren. Det får mig alltid att känna att jag är viktig och speciell för dem. När jag umgås med de äldre kvinnorna i min församling skapar jag nya och unika vänskapsband som berikar och välsignar mitt liv. Jag tycker också om lektionerna som de äldre systrarna håller. De har bott på olika platser och deras upplevelser har gett mig större insikt om hur jag ska hantera livets utmaningar och problem. Berättelserna som de återger från sitt eget liv är intressanta och hjälper mig att relatera till det som sägs under lektionen. Jag har insett att Hjälpföreningen verkligen är till för alla kvinnor, oavsett ålder."⁶

Oavsett vilka omständigheter era systrar befinner sig i, kan ni ha ett mycket stort inflytande på dem. Jag tror att några av er har en tendens att underskatta er stora förmåga att välsigna andra människor. För det mesta händer det inte öppet, genom någon

stor offentlig handling, utan genom ert rättfärdiga exempel och de oräkneliga, varsamma, kärleksfulla och vänliga gärningar som ni så villigt utför, ofta för en person åt gången.

Herrens särskilda omsorg om änkorna finns det många bevis på i skrifterna. Naturligtvis gäller denna omsorg också alla ensamstående mödrar. De har så många krav på sig. De måste skaffa mat och kläder och allt annat som familjen behöver. De måste också visa sina barn extra mycket kärlek och omsorg.

Nyligen fick jag ett brev från en syster till en syster i denna situation och jag citerar ett stycke ur det: "Mamma kunde vara hemma på heltid medan vi barn var små. Det var där hon ville vara, men för omkring 28 år sedan, med fyra barn i åldrarna 5 till 14, var hon tvungen att ta ett arbete utanför hemmet för att kunna försörja oss, eftersom hon plötsligt blev ensamstående förälder. Vi vet att det inte var någon idealsituation för en familj, men mamma fortsatte flitigt att undervisa oss om evangeliet och ta hand om allt ansvar för familjen, samtidigt som hon arbetade heltid för att försörja oss. Det är först nu, när jag själv har blivit förälder och är välsignad med en hustru hemma som tar hand om våra barn, som jag har börjat inse vad mammas situation innebar och utmaningen att ta hand om oss under den tiden. Det var svårt och krävande och jag önskar att jag hade gjort mer för att göra saker och ting lättare för henne. Jag kommer för evigt att vara tacksam för hennes uppoffring — det exempel hon var när hon lärde oss hur man ska arbeta och leva. Visdomen i tillkännagivandet om familjen är särskilt tydlig för mig nu tack vare de upplevelser vi hade som familj."⁷

Många trofasta, rättfärdiga systrar har inte haft möjlighet att gifta sig, men de har alltid varit en vital och viktig del av detta heliga verk. Dessa underbara kvinnor har som otvetydig

uppgift att verka som tjänande änglar för föräldrar, systrar, bröder, syskonbarn och andra familjemedlemmar och vänner. I kyrkan finns det otaliga möjligheter att visa kärlek och omsorg. De ensamstående systrarna som kan ha mer tid, tjänar utomordentligt väl.

Syster Margaret Anderson från Centerville i Utah är ett underbart exempel på en ensamstående syster som har levt ett exemplariskt och meningsfullt liv i andra människors tjänst. Under många år tog hon kärleksfullt hand om sin gamla mor, sin moster och sin handikappade syster. Hon vägledde och hade inflytande på hundratals barn som grundskolelärare. Som pensionär fortsätter hon nu varje vecka att som frivillig hjälpa barn att lära sig läsa. Hennes tjänande har varit till stor välsignelse för medlemmarna i hennes församling. En ung kvinna sade: "När jag var liten bakade Margaret en födelsedagstårta till mig varje år. Hon dekorerade tårten så att den visade vilka aktiviteter jag hållit på med föregående år, som till exempel när jag dansade eller spelade fotboll." Inte en enda missionär

åker iväg från Margarets församling utan en av hennes handgjorda plånböcker av skinn. Hon är en värdefull resurs tack vare sina kunskaper om evangeliet, särskilt inom Hjälpföreningen. Hon har villigt gjort ärenden åt grannar och vänner och skjutsat dem till templet. Margaret är en älskvärd värdinna. Hon gör delikat godis och målar vackra tavlor som hon tycker om att ge till andra. Hon har verkligen välsignat otaliga människor.

Herrens profeter har upprepade gånger lovat att inga välsignelser ska förmenas de rättfärdiga ensamstående systrarna i kyrkan om de, utan egen förskyllan, förblivit ogifta under detta livet och inte beseglats till en värdig prästadömsbärare. De kommer att få åtnjuta den välsignelsen för evigt i nästa värld. "I stunder då ni känner en värkande längtan efter den gemenskap och den ömhet som tillhör familjelivet på jorden, vet då att vår Fader i himmelen är medveten om er plåga och att han en dag skall välsigna er mer än ni kan förstå."⁸

Efter invigningen av det storslagna templet i Nauvoo tog vi flyget hem tillsammans med syster Parkin, syster Hughes, syster Pingree och deras ädla makar. Jag frågade systrarna om de hade besökt den röda tegelbyggnaden i Nauvoo, där profeten Joseph grundade Hjälpföreningen den 17 mars 1842, med endast tjugo medlemmar närvarande. Syster Parkin svarade att de hade det.

När jag samtalade med dem blev jag starkt påmind om att alla systrar, var de än befinner sig i världen, kan få och njuta av de välsignelser som Herren har i beredskap för kvinnorna. Profeten Joseph Smith sade: "Nu rider jag om nyckeln för er i Guds namn . . . kunskap och intelligens skall strömma till er från och med nu."⁹ Denna välsignelse — kunskap och intelligens — kommer till alla rättfärdiga kvinnor i kyrkan, oavsett ras eller nationalitet, oavsett om de är

nya i kyrkan eller ättlingar till de första tjugo medlemmarna i Nauvoo 1842. Dessa välsignelser kommer till de syst-rar som villigt utför en ängels arbete.

Nyligen hörde jag äldste Dieter Uchtdorf säga följande insiktsfulla ord: "Ingen i min släkt kommer från Nauvoo. Jag kan inte spåra min härstamning till pionjärerna. Men liksom de flesta av kyrkans medlemmar runt om i världen kan jag av hela mitt hjärta känna ett starkt band till de heliga i Nauvoo och deras färd till Sion. Min ständiga ansträngning att finna min egen väg till Sion med 'de renhjärtade' gör att jag känner mig nära pionjärerna på 1800-talet. De är mina andliga förfäder, vilket de också är för varje annan medlem i kyrkan, oavsett nationalitet, språk eller kultur. De har inte bara grundat en trygg plats i väst utan också den andliga grundvalen för rikets uppbyggande i alla världens nationer."

Nu ett ord till er systrar som är gifta. Ni systrar gör våra hem till en fridens och glädjens fristad i en orolig värld, på ett mycket konkret sätt. En rättfärdig make bär prästadömet, som är den styrande myndigheten i hemmet. Men han är inte prästadömet, han bär prästadömet.¹⁰ Hans hustru tar del av prästadömet välsignelser tillsammans med honom. Han står inte på något sätt över sin hustrus gudomliga ställning. Under aprilkonferensens prästadömsmöte sade president Gordon B Hinckley: "I äktenskapets kamratskap finns det varken underlägsenhet eller överlägsenhet. Kvinnan går inte framför mannen, inte heller går mannen framför kvinnan. De går sida vid sida som en Guds son och Guds dotter på en evig resa."

Han fortsatte: "Jag är säker på att när vi står inför Guds domarskrank kommer det inte att talas mycket om hur stor förmögenhet vi samlat på oss i livet, eller om hur många utmärkelser vi kan ha tilldelats. I stället kommer ingående frågor att

ställas angående våra familjerelationer. Och jag är övertygad om att endast de som har gått genom livet med kärlek till och respekt och uppskattning för sin följeslagare och sina barn kommer att få höra vår evige domare säga: 'Bra, du gode och trogne tjänare . . . Gå in i din Herres glädje.'"¹¹

De hustrur som stöder sina makar i biskopsråd, stavspresidentskap och andra prästadömsämbeten är till stor välsignelse för kyrkan. De verkar tyst och effektivt bakom kulisserna och tar hand om familjen och hemmet medan deras make tjänar de heliga. Jag sade "tyst". Jag har hört sägas att en del kvinnor tycker om starka, tysta män — de tror att de lyssnar!

Ingen vet mer än jag vilken styrka en stödjande hustru kan vara. Sedan vi gifte oss har min Ruth stött mig och uppmuntrat mig i de många ämbeten jag har haft under nästan 60 år. Jag skulle inte ha kunnat verka en enda dag utan hennes kärleksfulla stöd. Jag är mycket tacksam mot henne och älskar henne djupt.

Änkan till en av mina missionärsbekanta, syster Effie Dean Bowman

Rich, är mycket upptagen med sin familj och driver två företag. Dessutom är hon mor, mormor och mormorsmor till en stor familj. För en tid sedan, när hon kämpade med att klara av dessa olika roller, sade hon: "Vad jag behöver är en hustru!" Naturligtvis menade hon att hon behövde stöd från någon som kunde ta hand om de otaliga detaljer som en rättfärdig, omtänksam hustru handhar så väl.

Systrar, vilka omständigheter ni än befinner er i behöver ni alla olja i era lampor. Det innebär att ni måste förbereda er. Vi kommer alla ihåg liknelsen om de tio jungfrurna som hade inbjudits till en bröllopsmiddag. Fem var förståndiga och förberedda med olja i sina lampor att möta brudgummen. De andra fem var det inte. Alla tio gjorde i ordning sina lampor, men fem av dem hade inte tagit med sig tillräckligt med olja, så den tog slut. Vi behöver alla ljuset från våra lampor för att ta oss igenom mörkret. Vi vill alla möta brudgummen och delta i bröllopsfesten.

För några år sedan förtydligade president Spencer W Kimball denna

Vattenfallet utanför konferenscentret utgör en bakgrund till dessa tre kvinnor som samtalar vid ett fönster.

tragiska brist på beredskap. Han sade att de fem oförståndiga jungfrurna i liknelsen "hade fått undervisning. Det hade varnats hela sitt liv." Under dagen verkade både de förståndiga och oförståndiga jungfrurna vara lika, men "vid midnatt, när de som minst väntade det, kom brudgummen". De fem jungfrurna vars lampor var tomma skyndade iväg för att få tag på olja, och när de väl kom till bröllopsalen var dörren stängd. Det var för sent.

President Kimball förklarade: "De oförståndiga bad de andra att dela med sig av sin olja, men andlig förbättring kan man inte dela med sig av så plötsligt. De förståndiga var tvungna att gå, annars skulle de inte kunna välkomna brudgummen. De behövde ha all sin olja själva. De kunde inte rädda de oförståndiga."

Han fortsatte: "I den här liknelsen kunde man köpa olja på marknaden. I våra liv förbereder vi oss, droppe efter droppe, genom att leva rättfärdigt. Närvaro vid sakramentsmötet ger olja till våra lampor, droppe efter droppe, genom åren. Fasta, familjebön, hemundervisning, kontroll över kroppsliga begär, undervisning om evangeliet, skriftstudier — varje

gärning vi gör med hängivenhet och lydnad är en droppe som vi tillför vårt förråd. Vänliga gärningar, betalning av offergärd och tionde, rena tankar och handlingar, äktenskap inom förbundet för evigheten — också dessa gärningar blir ett stort bidrag till den olja som vi vid midnatt kan fylla våra tomma lampor med."¹²

Systrar, det är viktigt att ni har olja i era lampor så att ni, när ni säger till Herren: "Här är jag, sänd mig", är förberedda och berättigade att sändas iväg. Vi har alla sänts av Gud, men vad vi kan åstadkomma i Herrens verk beror till stor del på vår villighet och förmåga.

Mitt vittnesbörd som är baserat på 59 års familjeliv, är att min Ruths deltagande i Hjälpföreningen har fört in större andlighet och harmoni i vårt hem. Denna gudomligt inspirerade organisation har inte bara välsignat henne, utan också alla i vår familj. Engagemang i Hjälpföreningen kan hjälpa er att tillföra olja till er lampa. Den kan ge er mycket av den stabilitet och styrka som ni behöver när ni rider ut livets stormar och färdas genom jordelivet.

När den första presskonferensen

hölls efter det att president Hinckley hade ordinerats och avskilts som president för kyrkan, var det en kvinna som bad president Hinckley kommentera utmaningen för de mödrar som måste arbeta förutom att ta hand om hemmet och familjens alla behov. President Hinckley svarade: "Gör så gott ni kan, och kom ihåg att den största tillgången ni har i världen är dessa barn som ni har fött till världen, och som ni har ansvaret att ta hand om."¹³ Jag upprepar detta ikväll. Gör ert bästa för att hjälpa oss alla att nå högre och göra bättre ifrån oss. Använd era medfödda andliga gåvor för att välsigna andra. Hjälp oss driva tillbaka det fördärvliga inflyandet från världen i vårt liv, i vårt hem och i kyrkan.

Må Nephis löfte gälla också er: "Och de voro beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet."¹⁴ Jag vill vittna om de välsignelser jag har fått tack vare min hustru Ruths kärlek, min kristuslika mor, min änglalika mormor och farmor, våra döttrar och son- och dotterdöttrar, och många andra rättfärdiga kvinnor. Jag gör så i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 195.
2. George Albert Smith, *Relief Society Magazine*, december 1945, s 717; se också *History of the Church*, 4:607.
3. *History of the Church*, 5: 25.
4. Se *Läran och förbunden* 130:2.
5. Moroni 6:4.
6. Personligt brev.
7. Personligt brev från Brad Allen.
8. Spencer W Kimball, "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s 153. 1979, 103.
9. Protokoll från Hjälpföreningen i Nauvoo, 28 april 1842.
10. Se *Läran och förbunden* 121:37; Hyrum M Smith och Janne M Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, reviderad utgåva (1951), s 759.
11. Hinckley, "Personlig värdighet", *Liabona*, juli 2002, s 60.
12. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 255–256.
13. Audiovisuell kopia av presskonferens, 13 mars 1995, med tillstånd av Informationsavdelningen, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
14. Första Nephi 14:14.

De talade till oss

*Rapport från 172:a halvårskonferensen 5–6 oktober 2002
för barnen i kyrkan*

President Gordon B Hinckley: Tänk på undret som skedde.

Detta är Jesu Kristi återupprättade kyrka. Vi som ett folk är sista dagars heliga. Vi vittnar om att himlarna har öppnats, att slöjan undandragits, att Gud har talat och att Jesus Kristus har visat sig, och att det följdes av en förläning av gudomlig myndighet.

Jesu Kristus är detta verks hörnsten, och det byggs på "apostlarnas och profeternas grund" (Ef 2:20).

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: Från släktled till släktled har Jesu budskap varit detsamma. Till Petrus och Andreas vid stranden av den vackra Galileiska sjön sade han: "Följ mig." Till Filippus kom uppfordran: "Följ mig." . . . Och till dig och mig, om vi bara lyssnar, kommer samma inbjudan: "Följ mig."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: Jag hoppas att vi alla kan liknas vid

"Det glada blå loket". Det var inte speciellt stort, det hade bara använts till att koppla vagnar, och hade aldrig kört över ett berg, men det var villigt. Detta lilla lok kopplade ihop sig med det strandsatta tåget, pustade upp på bergets topp, tuffade nerför berget igen och sade: "Jag trodde jag kunde." Vi måste alla klättra uppför berg som vi aldrig klättrat uppför förut.

Äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum: Gud lever. Han är vår Fader. Jag vittnar för er att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son och att profeten Joseph Smith var återställsens profet. President Hinckley är vår inspirerade ledare för denna kyrka i hela världen i dag. Må Gud välsigna honom för allt han gör och för den inspiration och vision han har när han leder detta verk framåt.

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum: Bröder och systor, trots att vi lever i en tid av oro och förvirring kan vi stå på heliga platser och inte låta oss rubbas (se

L&F 45:32; 87:8). Trots att vi lever i en tid av våld, kan vi erfara den inre frid som övergår allt förstånd (se Fil 4:7). Sådant som gör oss bestörta händer ändå, men vi kan liksom Nephi ändå veta att Gud älskar oss. . . .

. . . Vi kan naturligtvis inte förstå meningen med allting *just nu*. Men vi kan veta, *just nu*, att Gud känner oss och älskar oss personligen!

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: Vår tro stärks av trofast tiondebetalning, och denna tro stärker oss under våra prövningar, bedrövelser och sorger under livets färd.

Äldste Dieter F Uchtdorf i de sjuttios presidentskap: Jag har inga förfäder bland 1800-talets pionjärer. Men ända sedan jag blev medlem i kyrkan har jag känt mig nära dessa tidiga pionjärer som korsade prärien. De är mina andliga förfäder, liksom de är alla medlemmars andliga förfäder, oavsett nationalitet, språk eller kultur. De har inte bara grundat en trygg plats i väst utan också den andliga grundvalen för rikets uppbyggande i alla världens nationer.

Äldste Robert K Dellenbach i de sjuttios kvorum: Herren ber oss att avsätta en söndag i månaden till att fasta under två måltider. Vi uppmanas att donera det som dessa två måltider skulle kosta till kyrkan, så att kyrkan kan hjälpa de nödställda. ■

Lärdomar för vår tid, 2003

Melkisedekska prästadörets och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet 10 ämnen med angett källmaterial som ska användas under dessa möten. Här följer ämnena och tillhörande material för 2003. Ytterligare två ämnen ska väljas av stavs- eller distriktspresidentskapen.

Lektionerna under den fjärde söndagens möten ska baseras på ett eller möjligtvis två av förslagen i det tilldelade studiematerialet som bäst lämpar sig för kворum- eller klassdeltagarnas behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda allt material. Ledarna och lärarna uppmanas att göra dessa lektioner till diskussioner, inte till föreläsningar eller presentationer. De bör överväga olika sätt att uppmuntra kворum- och klassdeltagarna att tillämpa principerna i lektionerna. Förslag på hur man förbereder och håller kворum- eller klassdiskussioner finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen* och *Handledning för undervisning*.

1. Hopp genom Jesu Kristi försoning

Matteus 27:11–61; Lukas 22:39–46; Johannes 20:1–22; Alma 34:8–18; 42; L&F 19:1–20.

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19–22.

Dallin H Oaks, "Evangeliet i vårt liv", *Liabona*, jul 2002, s 36–39.

Joseph B Wirthlin, "Följ mig", *Liabona*, jul 2002, s 15–18.

"Försoningen", kapitel 12 i

Evangeliets principer.

2. Avsikten med tionde och offergåvor

Malaki 3:8–12; L&F 64:23; 119:1–4, 120:1.

Gordon B Hinckley, "Vi lever i tro", *Liabona*, jul 2002, s 80–82.

Jeffrey R Holland, "Lik en vattenrik trädgård", *Liabona*, jan 2002, s 37–39.

"Tionden och offergården", kapitel 32 i *Evangeliets principer*.

3. Bön

Matteus 6:9–13, 7:7; Alma 7:23; L&F 93:49.

Thomas S Monson, "De ber och de handlar", *Liabona*, jul 2002, s 54–57.

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62–69.

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16–19.

"Enskild bön och familjebön", lektion 34 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*.

4. Vara vid gott mod

Johannes 14:27; 16:33; Andra Nephi 4:16–35; 10:23; L&F 78:17–22.

Gordon B Hinckley, "Vi riktar våra blickar mot Kristus", *Liabona*, jul 2002, s 101–102.

Thomas S Monson, "Nu är tiden", *Liabona*, jan 2002, s 68–71.

M Russell Ballard, "Rikets fridsbudskap", *Liabona*, jul 2002, s 98–101.

"Tro på Jesus Kristus", kapitel 18 i *Evangeliets principer*.

5. Älska och hjälpa våra medmänniskor

Matteus 22:35–40; Lukas 22:31–32; Mosiah 23:15; L&F 88:123–125; 108:7.

Gordon B Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liabona*, jan 2002,

s 60–67.

Boyd K Packer, "Barn", *Liabona*, jul 2002, s 7–10.

M Russell Ballard, "Vem är då min nästa", *Liabona*, jan 2002, s 40–43.

"Kärlek och tjänande", lektion 8 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*.

6. Leva i tro

Hebreerbrevet 11; Alma 32:16–23; Ether 12:4–22, 27.

Gordon B Hinckley, "Vi lever i tro", *Liabona*, jul 2002, s 80–82.

David B Haight, "Våra profeters tro", *Liabona*, jan 2002, s 24–27.

Russell M Nelson, "Vår säkra grundval", *Liabona*, jul 2002, s 83–86.

"Tro på Jesus Kristus", lektion 1 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*.

7. Göra vårt bästa för Herren

Matteus 25:14–30; Mosiah 3:19; 5:12–13; L&F 76:50–70.

James E Faust, "Något svårt", *Liabona*, jan 2002, s 53–56.

Neal A Maxwell, "Helga dina gärningar", *Liabona*, jul 2002, s 39–42.

Joseph B Wirthlin, "Ett steg i taget", *Liabona*, jan 2002, s 27–30.

"Att bygga upp Guds rike", lektion 35 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del B*.

8. Vara tålig och mild

Lukas 15:11–32; Första Korintierbrevet 12:1–27; Andra Nephi 26:24–28; Tredje Nephi 11:28–30.

Thomas S Monson, "Dolda kilar", *Liabona*, jul 2002, s 19–22.

Jeffrey R Holland, "Den andre förlorade sonen", *Liabona*, jul 2002, s 69–72.

"Att ge och ta emot förlåtelse", lektion 33 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del B*.

9. Stärka nyomvända

Matteus 25:31–46; Lukas 15; Mosiah 2:17.

Richard G Scott, "Fullständig omvändelse medför lycka", *Liabona*, jul 2002, s 26–28.

Henry B Eyring, "Sanna vänner", *Liabona*, jul 2002, s 29–32.

"Vänshapskontakter — ett prästadömsansvar", lektion 10 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del B*.

10. Leva av Anden

Första Moseboken 37; 39–45.

L Tom Perry, "Bli män som har Guds ande", *Liabona*, jul 2002, s 42–45.

Robert D Hales, "Från mörkret till hans underbara ljus", *Liabona*, jul 2002, s 77–80.

"Den Helige Andens gåva", lektion 4 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*. ■

Mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling*

Bedöm omsorgsfullt systrarnas behov då mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling planeras. Se till, då så är lämpligt, att dessa möten har lektioner som hjälper systrarna lära sig mer om barnuppfostran och familjerelationer. *Handledning för familjen* (31180 180) och *Relationer i äktenskapet och familjen, lärarhandledning* (35865 180) kan användas som källmaterial. De kan beställas från kyrkans distributionscenter.

ÄMNEN	FÖRSLAG TILL ÄMNEN FÖR MINIKURSER**
Andlig utveckling (L&F 88:63)	• Tempeltjänst • Personliga böner och skriftstudier • Hålla sabbatsdagen helig (se L&F 59)
Färdigheter i hemmet (Ords 31:27)	• Odling, tillredning och förvaring av föda • Ett välordnat och rent hem • Arbetets värde
Äktenskap och familjerelationer (Mal 4:6; Mosiah 4:15)	• "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" (<i>Nordstjärnan</i>, okt 1998, s 24) • Hemafton, familjebön och skriftstudier • Barnuppfostran
Starkare relationer (Matt 5:38–44; 25:40)	• Kommunikationer och konfliktlösning • Omvändelse och förlåtelse • Effektivt ledarskap
Oberoende (L&F 88:119)	• Hemförråd och beredskap för nödsituationer • Utbildning och ekonomi • Hälsa och hygien
Tjänande (Ords 31:20; Mosiah 4:26)	• Tjåna familjen och medmänniskorna • Verka i kyrkan • Tjänandeprojekt i samhället
Fysisk och känslomässig hälsa (Mosiah 4:27; L&F 10:4)	• Motion och näringslära • Stresshantering och avkoppling • Att känna tacksamhet för och erkänna Herrens välsignelser
Personlig utveckling och utbildning (L&F 88:118; 130:18–19)	• Patriarkaliska välsignelser • Hur vi kan utveckla talanger och kreativitet • Lära hela livet
Läs- och skrivkunnighet (Dan 1:17; Moses 6:5–6)	• Att förstå skrifterna • Nedskrivna berättelser och vittnesbörd • Undervisning för små barn och barnlitteratur
Kultur (L&F 25:12)	• Vikten av musik i hemmet • Litteratur och konst • Förståelse för andra kulturer

* Riktlinjer för mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling skickades ut tillsammans med ett brev från första presidentskapet daterat den 20 september 1999.

** Källmaterial till ämnena för minikurserna utgörs bland annat av *Evangeliets principer* (31110 180) och *Den sista dagars beliga kvinman*, del A och del B (31113 180, 31114 180).

Resurshandledning för Aronska prästadömet 1

För användning 2003, lektionerna 1–24

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–24. Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påsk-söndagen, överväg då att använda konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

Lektion 1: Prästadömet

Thomas S Monson, "Prästadömetets kraft", *Liabona*, jan 2000, s 58–61.

Jeffrey R Holland, "Helga er!", *Liabona*, jan 2001, s 46–49.

John H Groberg, "Prästadömetets kraft", *Liabona*, jul 2001, s 51–53.

Lektion 2: En diakons kallelse

Thomas S Monson, "Plikten kallar", *Liabona*, jan 2002, s 57–60.

Thomas S Monson, "Kallelsen att tjåna", *Liabona*, jan 2001, s 57–60.

Joseph B Wirthlin, "Att växa i prästadömet", *Liabona*, jan 2000, s 45–49.

Lektion 3: Att dela ut sakramentet

David B Haight, "Att förstå Herrens nattvard", *Nordstjärnan*, mar 1989, s 8–14.

Peter B Gardner, "Mer än ord", *Liabona*, feb 2002, s 28–29.

Wayne B Lynn, "För gammal för att dela ut sakramentet?", *Liabona*, maj 2001, s 8–9.

Lektion 4: Att samla in fastoffer

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*,

jul 2001, s 88–91.

Earl C Tingey, "Sions ånkor", *Liabona*, jul 2000, s 74–76.

"Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.

Lektion 5: Tro på Jesus Kristus

"Särskilda vittnen om Kristus", *Liabona*, apr 2001, s 2–24.

Neal A Maxwell, "Plöja med hopp", *Liabona*, jul 2001, s 72–74.

"Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81.

Lektion 6: Den Helige Anden

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2–7.

Douglas L Callister, "Sök Guds ande", *Liabona*, jan 2001, s 38–39.

Daniel K Judd, "Kristi ande: Ett ljus i mörkret", *Liabona*, maj 2001, s 18–22.

"Låt Guds Ande leda dig", *Psalmer*, nr 90.

Lektion 7: "En mäktig förändring i hjärtat"

James E Faust, "Född på nytt", *Liabona*, jul 2001, s 68–71.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liabona*, jan 2001, s 40–43.

Spencer J Condie, "En benågenhet att alltid göra gott", *Liabona*, jun 2001, s 14–21.

"Led, milda ljus", *Psalmer*, nr 61.

Lektion 8: "Hedra din fader"

Thomas S Monson, "Trons bön", *Nordstjärnan*, mar 1995, s 2–7.

Fraser Aumua och Laury Livsey, "Sådan far, sådan son", *Liabona*, sep 2000, s 38–39.

Lektion 9: Respekt för mödrar och deras gudomliga kall

Richard G Scott, "Den heliga kvinnligheten", *Liabona*, jul 2000, s 43–45.

Sheri L Dew, "Är vi inte alla mödrar?", *Liabona*, jan 2002, s 112–114.

Dane M Mullen, "Hjälpas åt", *Liabona*, maj 2001, s 44–46.

Lektion 10: Enighet i familjen

David B Haight, "Var en stark länk", *Liabona*, jan 2001, s 23–25.

Donald L Hallstrom, "Upprätta rättfärdiga traditioner", *Liabona*, jan 2001, s 34–35.

Camielle Call-Tarbet, "En papperslapp från Michael", *Liabona*, maj 2001, s 23.

"Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191.

Lektion 11: "Som jag har älskat er, älsken varandra"

Henry B Eyring, "Vaka med mig", *Liabona*, jul 2001, s 44–47.

Kelly A Harward, "Inte riktigt ensam", *Liabona*, jun 2001, s 32–33.

"Älska varandra", *Psalmer*, nr 198.

Lektion 12: Att följa den levande profeten

M Russell Ballard, "Hans ord skolen I taga emot", *Liabona*, jul 2001, s 79–82.

Dennis B Neuenschwander, "Levande profeter, siare och uppenbarare", *Liabona*, jan 2001, s 49–51.

"Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9.

Lektion 13: Varje medlem är en missionär

David B Haight, "Din mission — ett andligt äventyr", *Liabona*, okt 2001, s 12–16.

M Russell Ballard, "Nu är det dags", *Liabona*, jan 2001, s 88–91.

Jeffrey R Holland, "Stå såsom vittnen om mig", *Liabona*, jul 2001, s 15–17.

"O kommen, I Guds män", *Psalmer*, nr 201.

Lektion 14: Att tjäna andra

Gordon B Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liabona*, jan 2002, s 60–67.

L Tom Perry, "Lära sig tjäna", *Liabona*, maj 2002, s 10–19.

Jorge Flores, "Viljan att svinga sig upp", *Liabona*, maj 2001, s 26–28.

Huang Syi-hua, "Tjänade på alla sätt jag kunde", *Liabona*, aug 2001, s 44–45.

Lektion 15: Enighet och broderskap i prästadömet

Gordon B Hinckley, "Frukten icke att göra det goda", *Liabona*, feb 2000, s 2–5.

Dallin H Oaks, "Det viktiga gaste", *Liabona*, mar 2000, s 14–22.

John K Carmack, "Förenade i kärlek och vittnesbörd", *Liabona*, jul 2001, s 92–94.

Lektion 16: Kärlek

Thomas S Monson, "Medkänsla", *Liabona*, jul 2001, s 18–21.

Roger Terry, "Någon av dessa minsta", *Liabona*, dec 2000, s 18–24.

Hildo Rosillo Flores, "En portion *Seviche*", *Liabona*, okt 2000, s 30–32.

"Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150.

Lektion 17: Att skriva dagbok

"Att övervinna världen", *Liabona*, sep 2000, s 26–27.

Lektion 18: Visdomsordet

Gordon B Hinckley, "Att besegra jättarna i våra liv", *Liabona*, feb 2002, s 2–6.

Jeni Willardson, "Jag passade inte in", *Liabona*, nov 2001, s 31.

Brad Wilcox, "Farlig fråga", *Liabona*, maj 2000, s 32–35.

"Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162.

Lektion 19: Att övervinna frestelser

Neal A Maxwell, "Världsliga lockelser", *Liabona*, jan 2001, s 43–46.

John B Dickson, "När livet blir tufft", *Liabona*, maj 2002, s 28–31.

Richard C Edgley, "Satans påse med snäppor", *Liabona*, jan 2001, s 52–53.

"O bönestund", *Psalmer*, nr 89.

Lektion 20: Att rätt använda sin fria vilja

James E Faust, "Fienden inom oss", *Liabona*, jan 2001, s 54–57.

Glenn L Pace, "Stanna kvar på tåget", *Liabona*, mar 2002, s 26–27.

F Enzo Busche, "'Frihet från' eller 'frihet till' ", *Liabona*, jan 2001, s 97–99.

Lektion 21: Rena tankar: Rent språk

Gordon B Hinckley, "Fasta i tron", *Nordstjärnan*, sep 1996, s 2–10.

"Att forma en karaktär: Välkända citat från president David O McKay", *Liabona*, sep 2001, s 40–41.

Robert Lee "Rocky" Crockrell, "Min vän 'Milkshake'", *Liabona*, maj 2002, s 36–37.

"Vad kan vi göra när andra i skolan pratar om sådant som är olämpligt?", *Liabona*, feb 2002, s 25–27.

Lektion 22: Våra förbund styr våra handlingar

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liabona*, jan 2001, s 6–9.

Dennis B Neuenschwander, "Förordningar och förbund", *Liabona*, nov 2001, s 16–23.

Keith B McMullin, "En inbjudan med ett löfte", *Liabona*, jul 2001, s 75–77.

Lektion 23: Att be om vägledning

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30–41.

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16–19.

Henry B Eyring, "Skriv i mitt hjärta", *Liabona*, jan 2001, s 99–102.

"Led mig du, o Herre kär", *Psalmer*, nr 65.

Lektion 24: Omvändelse med Kristus i centrum

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19–22.

Richard G Scott, "Vägen till frid och glädje", *Liabona*, jan 2001, s 31–33.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14–17. ■

Resurshandledning för Unga kvinnor 1

För användning 2003, lektionerna 1–24

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–24. Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påsk-söndagen, överväg då att använda konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar och psalmer som handlar om försoningen, uppståndelsen och Frälsarens liv och mission.

Lektion 1: En Guds dotter

James E Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liabona*, jan 2000, s 120–124.

"Kom ihåg vem du är", *Liabona*, jun 2001, s 46–47.

"Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.

Lektion 2: Jesus Kristus, Frälsaren

"Särskilda vittnen om Kristus", *Liabona*, apr 2001, s 2–24.

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19–22.

Neal A Maxwell, "Vittna om den storslagna och underbara försoningen", *Liabona*, apr 2002, s 6–13.

Lektion 3: Att följa Jesu Kristi exempel

L Tom Perry, "Lärjungeskap", *Liabona*, jan 2001, s 72–74.

Carol B Thomas, "Offer — en evig investering", *Liabona*, jul 2001, s 77–79.

Ken Merrell, "Besökaren", *Liabona*, nov 2001, s 46–47.

"Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150.

Lektion 4: Att söka den Helige Andens gemenskap

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2–7.

Sharon G Larsen, "Er celestia guide", *Liabona*, jul 2001, s 104–106.

Daniel K Judd, "Kristi ande: Ett ljus i mörkret", *Liabona*, maj 2001, s 18–22.

Lektion 5: Att finna glädje i våra gudomliga möjligheter

James E Faust, "Vem tror du att du är? — Ett budskap till de unga", *Liabona*, jun 2001, s 2–7.

Hugh B Brown, "Vinbärsbusken", *Liabona*, mar 2002, s 22–24.

Margaret D Nadauld, "Kvinnlighetens glädje", *Liabona*, jan 2001, s 17–19.

"O min Fader", *Psalmer*, nr 190.

Lektion 6: Att finna glädje nu

James E Faust, "Vårt sökande efter lycka", *Liabona*, okt 2000, s 2–8.

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liabona*, mar 2001, s 10–17.

Marlin K Jensen, "Så kan vi bli lyckliga", *Liabona*, aug 2000, s 20–23.

Lektion 7: Hemkunskap

Thomas S Monson, "Kännetecken på ett lyckligt hem", *Liabona*, okt 2001, s 2–9.

Marvin J Ashton, "Råd angående familjens ekonomi", *Liabona*, apr 2000, s 42–47.

Virginia U Jensen, "Att berika hemmet, familjen och sig själv", *Liabona*, jan 2000, s 114–117.

Lektion 8: Attityder mot våra gudagivna roller

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag bli kvinnan jag drömmer om att bli?", *Liabona*, jul 2001, s 112–115.

James E Faust, "Kvinnlighet: Den största hedern", *Liabona*, jul 2000, s 116–119.

Elaine L Jack, "Hjälpföreningen: Balsam i Gilead", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 90–93.

Lektion 9: Att hedra sina föräldrar

Russell M Nelson, "Lyssna för att lära", *Nordstjärnan*, jul 1991, s 22–25.

Vaughn J Featherstone, "En länk håller fortfarande", *Liabona*, jan 2000, s 15–18.

Denalee Chapman, "De tre frågorna", *Liabona*, nov 2000, s 46–47.

Lektion 10: Att stödja familjens medlemmar

Thomas S Monson, "Händer", *Nordstjärnan*, mar 1991, s 2–7.

Camielle Call-Tarbet, "En papperslapp från Michael", *Liabona*, maj 2001, s 23.

Tammy Munro, "Läsa med Ben", *Liabona*, maj 2000, s 10–12.

Lektion 11: Att öka sin självtillit genom tillväxt och mognad, del 1

Russell M Nelson, "Med fullkomligheten i sikte", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 86–88.

Lance B Wickman, "Ert framtida jag", *Liabona*, nov 2000, s 22–24.

Lara Bangerter, "Min drömkille", *Liabona*, feb 2002, s 46–47.

Lektion 12: Att öka sin självtillit genom tillväxt och mognad, del 2

Richard G Scott, "Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt", *Liabona*, aug 2002, s 12–19.

Spencer J Condie, "En benägenhet att alltid göra gott", *Liabona*, jun 2001, s 14–21.

Becky Prescott, "Alltid min vän", *Liabona*, maj 2001, s 47.

Lektion 13: Att stödja prästadömsbärare

James E Faust, "Att finna ett överflödande rikt liv", *Liabona*, nov 2000, s 2–6.

M Russell Ballard, "Hans ord skolen I taga emot", *Liabona*, jul 2001, s 79–82.

Dennis B Neuenschwander, "Levande profeter, siare och uppenbarare", *Liabona*, jan 2001, s 49–51.

Lektion 14: Patriarkaliskt ledarskap i hemmet

Russell M Nelson, "Sätt ditt hus i ordning", *Liabona*, jan 2002, s 80–83.

Jeffrey R Holland, "Fädernas händer", *Liabona*, jul 1999, s 16–19.

H David Burton, "Hedra prästadömet", *Liabona*, jul 2000, s 46-48.

Lektion 15: Melkisedekska prästadömet

Thomas S Monson, "Prästadömet kraft", *Liabona*, jan 2000, s 58-61.

Thomas S Monson, "Prästadömet — Herrens mäktiga armé", *Liabona*, jul 1999, s 56-59.

John H Groberg, "Prästadömet kraft", *Liabona*, jul 2001, s 51-53.

Lektion 16: Kvinnor och prästadömsbärare

Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liabona*, jul 1999, s 45-48.

Richard G Scott, "Den heliga kvinnligheten", *Liabona*, jul 2000, s 43-45.

Sheri L Dew, "Det är inte gott att vare sig mannen eller kvinnan är ensam", *Liabona*, jan 2002, s 13-15.

Lektion 17: Ändamålet med förbund och förordningar

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liabona*, jan 2001, s 6-9.

Dennis B Neuenschwander, "Förordningar och förbund", *Liabona*, nov 2001, s 16-23.

Keith B McMullin, "En inbjudan med ett löfte", *Liabona*, jul 2001, s 75-77.

Lektion 18: Tempeläktenskap krav för evigt familjeliv

Boyd K Packer, "Det heliga templet", *Nordstjärnan*, jun 1992, s 14-23.

Rebecca Armstrong och Elyssa Renee Madsen, "För evigt och tre dagar", *Liabona*, aug 2001, s 6-7.

Alfonso Castro Vázquez, "Jag vill ha en evig familj", *Liabona*, aug 2000, s 26-28.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s 98.

Lektion 19: Personliga uppteckningar

Dallin H Oaks, "Med visdom och ordning",

Nordstjärnan, dec 1989, s 18-23.

Tayo M Tuason, "När Herren öppnade mina ögon", *Liabona*, jun 2000, s 30-31.

Lektion 20: Att sträcka sig ut mot andra

Gordon B Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liabona*, jan 2002, s 60-67.

M Russell Ballard, "Vem är då min nästa?", *Liabona*, jan 2002, s 40-43.

Mary Ellen Smoot, "Vi är medel i Guds händer", *Liabona*, jan 2001, s 104-107.

"Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.

Lektion 21: Ett rättfärdigt exempel påverkar andra

Jeffrey R Holland, "Stå såsom vittnen om mig", *Liabona*, jul 2001, s 15-17.

Carlos Pérez, "Exemplet makt", *Liabona*, feb 2001, s 46-47.

Lektion 22: Omvändelse

Richard G Scott, "Vägen till frid och glädje", *Liabona*, jan 2001, s 31-33.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14-17.

"Större uppskattning för Frälsarens offer", *Liabona*, jun 2001, s 26-27.

"Kommen till Herren", *Psalmer*, nr 80.

Lektion 23: Förlåtelse

James E Faust, "Född på nytt", *Liabona*, jul 2001, s 68-71.

Boyd K Packer, "Beröringen av Mästarens hand", *Liabona*, jul 2001, s 25-28.

Richard C Edgley, "Här är mannen", *Liabona*, jan 2000, s 49-51.

Lektion 24: Bön och meditation

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16-19.

Henry B Eyring, "Skriv i mitt hjärta", *Liabona*, jan 2001, s 99-102.

Yessika Delfin Salinas, "Be för dina ovänner", *Liabona*, sep 2000, s 8-10. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

John H Groberg
förste rådgivare

Cecil O Samuelson Jr
president

Val R Christensen
andre rådgivare

UNGA MÄN

Glenn L Pace
förste rådgivare

F Melvin Hammond
president

Spencer J Condie
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andre rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Sydney S Reynolds
första rådgivare

Coleen K Menlove
president

Gayle M Clegg
andre rådgivare

Under generalkonferensen tillkännagav president Gordon B Hinckley en del förändringar i riktlinjerna.

Nya ledare kallade, tillkännagivande om riktlinjer

Under utsändningarna av generalkonferensen, som nådde ut till det hittills största antalet medlemmar, tillkännagav president Gordon B Hinckley förändring av riktlinjer, och kyrkans medlemmar inröstade ett nytt generalpresidentskap för Unga kvinnor, flera nya generalauktoriteter och nya medlemmar av de sjuttios presidentskap och Söndagsskolans generalpresidentskap.

Den 172:a halvårskonferensen var första generalkonferensen som sändes till delar av Asien, Australien, Östeuropa och Söderhavet. Över 5 000 möteshus är nu utrustade för att ta emot kyrkans utsändningar, vilket ger 90

procent av kyrkans medlemmar tillgång till generalkonferensens satellitsändningar. Dessutom sändes sessionerna direkt på Internet.

Vid oktoberkonferensen 2002 inröstades ett nytt generalpresidentskap för Unga kvinnor. Systrar Susan W Tanner kallades att verka som generalpresident för Unga kvinnors organisation. Systrar Julie B Beck kallades som första rådgivare och systrar Elaine S Dalton kallades som andra rådgivare.

Följande systrar avlöstes i Unga kvinnors generalpresidentskap: systrar Margaret D Nadauld och hennes rådgivare, systrar Carol B Thomas och systrar Sharon G Larsen.

Fem nya generalauktoriteter kallades till de sjuttios

andra kvorum: Äldste Craig C Christensen, äldste James M. Dunn, äldste Daryl H Garn, äldste D Rex Gerratt och äldste Spencer V Jones.

Följande avlöstes som medlemmar i de sjuttios andra kvorum: Äldste Richard D Allred, äldste Athos M Amorim, äldste L Edward Brown, äldste Earl M Monson och äldste Jerald L Taylor.

21 områdesauktoritetssjuttio blev också avlösta. Bland dem som avlöstes verkade 11 i Förenta staterna och övriga i Argentina, Australien, Bolivia, Brasilien, England, Tyskland, Japan, Korea, Peru och Uruguay.

Äldste Dieter F Uchtdorf inröstades som medlem i de sjuttios presidentskap, och äldste Val R Christensen inrös-

tades som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap. Äldste Ben B Banks i de sjuttios kvorum tilldelades titeln generalauktoritet emeritus och avlöstes från de sjuttios presidentskap, och äldste Richard J Maynes avlöstes som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap för att utföra andra uppgifter.

Under prästadömet session tillkännagav president Hinckley flera förändringar i riktlinjerna och betonade på nytt nuvarande riktlinjer och praxis. Medveten om den tunga arbetsbörda som prästadömsledare bär, tillkännagav president Hinckley att från och med 1 november 2002 kommer tempelrekommendationer att gälla i två år i stället för ett, vilket minskar den tid ledare lägger ner på intervjuer.

Han meddelade också att avskedsmöten för missionärer kommer att begränsas till att missionären ifråga håller ett tal under ett sakramentsmöte. Familjen deltar inte under mötet eller i planeringen av detsamma. President Hinckley påminde medlemmarna om att öppet hus för missionärer avrådes.

President Hinckley bad också samhällsledare att respektera kyrkans medlemmars önskan att hålla familjens hemafton och därför inte förlägga någon av skolans verksamheter eller andra evenemang till måndagskvällarna. Han sade också sin mening rakt ut angående skulder, omoral och barnmisshandel. ■

Äldste Craig C Christensen

i de sjuttios kvorum

Vår familj har en akronym som är hämtad från Alma 32:28 — SEED (frö) — Spiritual Exercise Every Day” (andlig träning varje dag), säger äldste Craig C Christensen, nyligen inröstad som medlem i de sjuttios andra kvorum.

Motion och idrott har varit en stor del av äldste Christensens liv. Äldste Christensen, hans hustru Debora och deras fyra barn är en familj som är mycket aktiv fysiskt. De tycker bland annat om att sportdyka på semestrarna. Sin andliga träning får de genom familjens andaktsstunder och studier i skrifterna. Dessutom har äldste Christensen sina egna rutiner för andlig utveckling. Äldste Christensen säger: ”Min begrundan och rannsakan av skrifterna har med tiden stärkt mig och byggt upp mitt vittnesbörd.”

Äldste Christensen föddes den 18 mars 1956 i Salt Lake City, Utah. Han är son till Sheron Glen och Colleen Cloward Christensen.

Familjen flyttade till Concord i Kalifornien innan han började på mellanstadiet. Han återvände senare till Utah som collegestuderande för att spela fotboll för Brigham Young-universitetet.

”Fotbollen var mitt allra största intresse innan jag åkte på mission till Chile”, berättar äldste Christensen. ”När jag blev missionär förändrades allt detta. Jag fick en stor kärlek till människorna och en önskan att verkligen tjäna.”

Efter att ha gift sig med Debora Jones — ”mitt föredöme för hur evangeliet bör efterlevas” — den 28 mars 1978 i Salt Lake-templet, började han studera redovisning och affärsverksamhet. Som ägare av ett bilföretag har han förbundit sig att ”leva enligt redbarhetens princip och undervisa andra om den”.

Han har i hela sitt liv haft mentorer som undervisat honom om denna princip. Några av dem är hans far, som var hans biskop och stavspremier, och hans bror och hans missionspresident.

Dessa mentorer hjälpte honom också att bli redo att tjäna som biskop, missionspresident och områdesauktoritetssjuttio. Genom alla dessa föredömen och erfarenheter, säger äldste Christensen, ”har jag lärt mig att Anden verkligen undervisar oss och dem vi undervisar. I alla kallelser måste vi ta reda på vad Herren vill att vi ska göra.” ■

Äldste James M Dunn

i de sjuttios kvorum

Precis som många andra har jag byggt upp mitt vittnesbörd dag för dag, en bit i taget”, säger äldste James M Dunn, som nyligen kallats till de sjuttios andra kvorum. ”De andliga maningar jag kände som liten pojke har mognat med tiden. Det har de gjort genom att jag fått tjäna och göra det jag som jag lärde mig var rätt.”

Äldste Dunn föddes den 16 april 1940 i Pocatello, Idaho, som son till Billy E och Melba Meyers Dunn. Han och hans fyra bröder och en syster växte upp i Salt Lake City ”där vi fick alla möjligheter och välsignelser som ett barn i kyrkan kan få.”

Efter att ha varit på mission i Uruguay gifte sig äldste Dunn med Sandra (Penny) Barker i templet i Salt Lake City den 7 augusti 1963. Han hade beundrat och respekterat Penny sedan de arbetade tillsammans som klassämbetsmän i high school. Under de första åren som gifta verkade äldste Dunn som officer vid nationalgardet i Utah.

Samtidigt tog han en examen i latinamerikanska studier vid Brigham Young-universitetet och en examen i juridik vid University of Utah.

I sitt krävande yrke som rättsadvokat lärde sig äldste Dunn att en klient mindre och färre debiterade timmar var ett lågt pris att betala för ett aktivt tjänande i kyrkan, som innefattade kallelser till högrådsmedlem, biskop, stavspremier, missionspresident och områdesauktoritetssjuttio.

Som far till sex döttrar säger äldste Dunn: ”Jag har ett gott liv. Döttrar och pappor har ett unik relation.” Denna relation stärktes när familjen verkade tillsammans med honom i Colombia, där han var missionspresident. När han och hans hustru och döttrar återvände hem kunde de tala flytande spanska och hade stärkts andligen.

När äldste Dunn fick sin nya kallelse, sade han: ”Man undrar varför sådant som detta händer, och hur livet kommer att te sig under de närmaste åren. Men genom min erfarenhet av tidigare kallelser vet jag att tjänandet blir en enorm välsignelse. Under åren som gått har kyrkan stått i centrum för allt det goda som hänt i min familj och i mitt liv.” ■

Äldste Daryl H Garn

i de sjuttios kvorum

När Daryl H Garn var missionär i västra Canada kom hans missionspresident på besök till hans område. Äldste Garn hade inte sett mycket av missionspresidenten eftersom missionen var så stor, så det här var en speciell händelse.

"När president Arave avslutade sitt vittnesbörd, sade han att detta visste han mer än något annat", minns äldste Garn, "och Anden vittnade för mig att det var sant — att man kan känna till andliga ting lika bra som man kan känna till något annat."

Sedan den dagen i oktober då äldste Garn inröstades som medlem i de sjuttios andra kvorum har han gång på gång erfarit sanningen i hans missionspresidents vittnesbörd. Han minns när han några år senare satt på en stavskonferens i Ohio och Anden viskade att han skulle kallas att ingå i biskopsrådet i sin församling. Han hade gått på tandläkarutbildningen i bara två veckor, men innan dagen var slut offentliggjorde

president Spencer W Kimball (1895–1985), som då var medlem i de tolv apostlarnas kvorum, kallelsen.

"Äldste Kimball sade: 'Broder Garn, Herren har kallat dig till detta ämbete, och om du sätter det som är viktigast först, kommer han att välsigna dig'", berättar äldste Garn. Han känner att han genom att tjäna flitigt i sina kallelser — bland annat som biskop, stavspresident, Unga mäns president, högrådsmedlem och områdesauktoritets-sjuttio — har fått hjälp i livets alla aspekter.

Hans hustru Irene säger att han är villig att sätta Herren främst, och han tar emot varje kallelse — vare sig det handlar om att hjälpa till i hemmet eller leda en församling — med de älskvärda orden: "Det är precis vad jag skulle vilja göra!"

Äldste Garn föddes den 28 december 1938 i Tremonton, Utah som son till Uel och Lolita Hodges Garn. Han vigdes till Irene Hall den 19 december 1961 i templet i Logan, Utah. De har sex barn och 19 barnbarn. När barnen växte upp bodde familjen i Mesa, Arizona. ■

Äldste D Rex Gerratt

i de sjuttios kvorum

Äldste D Rex Gerratt inröstades den 5 oktober 2002 som medlem i de sjuttios andra kvorum. "Jag har aldrig fått en kallelse som jag känt mig helt vuxen, men jag vet att den Herren kallar, den förbereder och hjälper han", säger äldste Gerratt, en lågmäld spannmåls- och mjölkproducerande lantbrukare från Idaho. "För varje kallelse jag tagit emot har jag vädjat till min himmelske Fader att han ska hjälpa mig bli ett verksamt redskap i hans händer."

Äldste Gerratt föddes i Heyburn i Idaho den 9 april 1936 som son till Donald Wayne och Ann Bailey Gerratt. Han växte upp i det närliggande Burley, där han drev jordbruk tillsammans med sin far och sin bror. Han vigdes till sin barndomsvän Marjorie Crane i templet i Idaho Falls 1955. De har nio barn och 35 barnbarn.

"Jag minns många morgnar när våra barn och jag satt på verandan tillsammans med familjens hund och drog på

oss våra stövlar inför dagens arbete med mjölkningen", säger äldste Gerratt. "Syster Gerratt och jag bekymrar naturligtvis oss för våra barn, men vi har förtroende för dem eftersom alla vet hur man arbetar hårt och har ett vittnesbörd om evangeliet."

Hårt arbete inom yrket och i samhället har medfört en del hedersutmärkelser för äldste Gerratt. Han utsågs till exempel till medlem i Idaho Dairy Hall of Fame och Southeastern Idaho Livestock Hall of Fame. Han utnämndes också till Årets naturvårdsbonde.

Hans kallelser i kyrkan har varit som områdesauktoritets-sjuttio, missionspresident, regionrepresentant, stavspresident, stavskamrer, biskop, församlingskamrer och hemlärare. Dessa kallelser har lärt honom tacksamhet och ödmjukhet.

"När vi inser de många välsignelser vi har fått från vår himmelske Fader, och förstår att vi verkligen leds av hans levande profet", säger äldste Gerratt, "borde vi vara mycket tacksamma och fast beslutna att göra vårt bästa vad vi än blir ombedda att göra i hans kyrka." ■

Äldste Spencer V Jones

i de sjuttios kvorum

Låt oss alla gå fram. Låt oss göra så att biskopen svimmar. Låt oss alla gå fram och bära vårt vittnesbörd.” Det var den utmaningen unge Spencer V Jones gav de andra diakonerna. Det var också en vändpunkt i utvecklingen av hans vittnesbörd. ”När jag bar mitt vittnesbörd, började jag gråta i slutet — jag som en månad tidigare kunde ha skratat åt dem som grät medan de bar sitt vittnesbörd, eftersom jag inte riktigt förstod varför”, erinrar sig äldste Jones. ”Jag glömmar aldrig den stunden, för när ande talar till ande händer något speciellt.”

Äldste Jones, nyligen inröstad som medlem i de sjuttios andra kvorum, föddes i Safford i Arizona, som son till Virgil och Nellie Baker Jones den 17 september 1945. Han växte upp som lantbrukarson i det lilla samhället Virden i New Mexico, där de flesta var medlemmar i kyrkan och där möteshuset var centrum för olika slags aktiviteter. ”Vi kallade nästan

varenda en i stan för ’tant’ och ’farbror’ — även om vi inte var släkt — och alla tog så väl hand om alla andra som om de var släkt.”

Efter att ha verkat i Argentinamissionen Nord studerade äldste Jones på Brigham Young-universitetet där han tog examen i djurhållning. Han träffade Joyce Elizabeth Mathews på en skoldans. De gifte sig den 3 juni 1968, och efter avslutade studier flyttade de till Gallup i New Mexico. Äldste Jones har arbetat inom många olika företag, bland annat ett möbelföretag och en boskapsfirma. Han och hans hustru har tre barn och åtta barnbarn.

Äldste Jones förklarar att varje uppgift har varit en välsignelse och en förberedelse för honom att kunna verka i Herrens rike på fler sätt. Han har lärt sig mycket av varje kallelse, vare sig den inneburit att verka som Unga mäns president, rådgivare i biskopsrådet, biskop, seminarielärare, missionspresident, områdets verkställande sekreterare eller områdesauktoritetssjuttio. ”Varje kallelse är ett trappsteg och en lärorik erfarenhet”, säger äldste Jones. ”Man växer ett steg i taget.” ■

Susan Winder Tanner

Unga kvinnors generalpresident

Efter att ha verkat både på församlings- och stavsnivå i Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen, ser Susan W Tanner sambandet mellan organisationerna.

”De små flickorna lär sig ’Jag är Guds lilla barn’. Detta för dem till ’Vi är döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss och vi älskar honom’. Sedan kommer vi till ’Kärleken upphör aldrig’, och vi känner att denna kärlek omsluter oss”, säger hon. ”Jag tror att det finns en fullkomlig samstämmighet på varje stadium, med ökad kunskap och större förmåga allteftersom vi växer.”

Syster Tanner, som nyligen kallats som generalpresident för Unga kvinnor, är besluten att hjälpa unga kvinnor förstå sin roll i vår himmelske Faders plan.

Syster Tanner föddes den 10 januari 1953 i Granger i Utah. Hon är dotter till Richard W och Barbara Woodhead Winder. Hon växte upp på en stor gård med mjölkdjur. Hon tog sin

examen i humaniora vid Brigham Young-universitetet, där hon träffade John S Tanner. De vigdes i Salt Lake-templet den 3 september 1974. Syster Tanner blev hemmafru och pianolärare. Familjen Tanner bor i Provo, Utah, och har fem barn och tre barnbarn.

Medan familjen bodde i Brasilien, där hennes make undervisade inom ett utbytesprogram för elever och lärare, fick syster Tanner en inblick i Unga kvinnors program. Hennes två äldsta döttrar lärde sig Unga kvinnors tema på portugisiska. ”Jag ville lära mig det samtidigt med dem”, säger hon. ”När jag började lära temat utantill, sjönk budskapet verkligen in i mitt hjärta. Jag är en dotter till en himmelsk Fader, och han älskar mig. Och eftersom jag vet detta älskar jag honom, och jag vill genom mina handlingar visa min kärlek till honom.

”Budskapet finns där i Unga kvinnors tema, i rätt ordningsföljd”, fortsätter hon. ”Jag vill bara att de unga kvinnorna i kyrkan ska veta att det kan utgöra grunden för deras vittnesbörd, deras handlingar och deras liv.” ■

Julie Bangerter Beck

Första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Vi var tvungna att hitta på ett sätt att hjälpa våra barn lära sig arbeta”, säger syster Julie B Beck, nyligen inröstad som första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap. ”Vi hade ingen bondgård, så de kunde inte mjölka kor. Musiken var vår ko.”

Liksom syster Becks egna tre barn lärde sig arbeta genom att öva på pianot, fick hon själv uppleva glädjen av att arbeta och tjäna när hon växte upp mitt i en syskonskara på 11 barn. Hon föddes den 29 september 1954 som dotter till William Grant och Geraldine Hamblin Bangerter, och växte upp i Granger i Utah och i São Paulo i Brasilien, där hennes far var missionspresident.

Syster Beck tog sin examen i familjekunskap vid Brigham Young-universitetet. Den 28 december 1973 gifte hon sig med Ramon P Beck i Salt Lake-templet. De bor i Alpine i Utah och har två döttrar, en son och tre barnbarn. Syster Becks är allra helst

tillsammans med sin familj. ”Våra barn är våra bästa vänner”, säger hon.

Syster Beck har haft flera kallelser i Hjälpföreningen och Unga kvinnor, men de unga kvinnorna i kyrkan ligger henne speciellt varmt om hjärtat, och hon inser den roll hårt arbete och tjänande spelar i deras andliga utveckling.

”Jag har fortfarande kvar min banderoll från bikupsåren”, säger syster Beck på tal om ett program i kyrkan som fanns under hennes ungdomstid. ”Jag tyckte om att arbeta på alla mina Unga kvinnors diplom.”

Hon känner samma entusiasm för kyrkans nuvarande program för unga kvinnor — Personlig utveckling. Hon verkade i Unga kvinnors generalstyrelse och deltog i revideringen av programmet Personlig utveckling.

”Jag tror att Personlig utveckling kan hjälpa en ung kvinna att förstå och i praktiken hålla sitt dopförbund”, säger syster Beck. ”Och jag tror att om hon förstår och håller sitt dopförbund kommer hon att vara redo att ingå och hålla tempelförbund.” ■

Elaine Schwartz Dalton

Andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Strax innan Elaine S Dalton började sitt andra år på Brigham Young-universitetet avled hennes far mycket oväntat. Det var en svår tid i hennes liv, och hon bad ofta för att förstå varför hennes far togs bort från en familj som behövde honom så mycket.

Svaret på hennes böner kom inte förrän följande sommar, när hon turnerade i Europa med BYU:s folkdanslag. När laget höll sakramentsmöte på fars dag, citerade en av talarna Ordspråksboken 3:5–6: ”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”

”Jag förstod att skriftstället var svaret på mina böner”, säger syster Dalton. ”Jag visste fortfarande inte varför min far dog, men jag visste att jag behövde förlita mig på Herren. Detta skriftställe har jag alltsedan dess haft som vägledning i livet. Varje gång

det hänt något som jag inte förstått, har jag varit säker på att om jag förlitar mig på Herren, kommer han att styra mina steg.”

I sin nya kallelse som andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap hoppas syster Dalton kunna uppmuntra unga kvinnor att utveckla samma tillit till vår himmelske Fader och söka den Helige Andens vägledning.

Syster Dalton föddes i Ogden i Utah den 1 november 1946, som dotter till Melvin Leo och Emma Martin Schwartz. Hon gifte sig med Stephen E Dalton den 13 september i Salt Lake-templet. De har sex barn och bor i Salt Lake City.

Syster Dalton har tagit kandidatexamen vid Brigham Young-universitetet. Hon har verkat som medlem i Unga kvinnors generalstyrelse, som stavens president för Unga kvinnor, som rådgivande i Laurel och som lärare i Hjälpföreningen.

”Dagens unga kvinnor är otroliga — de är andligt mottagliga och starka unga kvinnor”, säger hon. ”De har en ovanlig utmaning att vara rättfärdiga i den värld vi lever i nu. Som medlemmar i kyrkan kan de träda fram och leda andra som söker efter rättfärdiga exempel.” ■

FOTO TOM SMART/DESERET NEWS

John A Kufuor, Ghanas president, gjorde en rundtur i konferenscentret under ett besök i Salt Lake City. Här är han i sällskap med Norman D Shumway, som är ledare för Kyrkans värdskap.

Ghanas president uttrycker sitt tack för humanitär hjälp

Under ett möte med första presidentskapet uttryckte Ghanas president John A Kufuor sin uppskattning för kyrkans humanitära och religiösa insatser för hans land. "Vi betraktar er som en del av Ghana", sade han till president Gordon B Hinckley, president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, under ett besök i Salt Lake City i september.

President Kufuor, som besökte Förenta staterna för att närvara vid Förenta

nationernas generalförsamlings möten, åkte till Utah med flera andra tjänstemän för att diskutera ekonomisk utveckling med lokala ledare för stat och samhälle. Medan de var i Utah träffade han kyrkans ledare och besökte kyrkans egendomar, bland annat välfärdsområdet, tempelområdet och konferenscentret.

President Kufuor tackade kyrkan för dess humanitära insatser och dess hjälp med arbetstillfällen i hans land. Kyrkan har sponsrat över 140 humanitära projekt i Ghana under de senaste 15 åren.

President Hinckley i sin tur inbjöd president Kufuor

till öppet hus i templet i Accra i Ghana, vilket beräknas stå färdigt hösten 2003. Han tackade också president Kufuor för samarbetet med kyrkan.

"Det var ett mycket fördelaktigt besök för båda parter, liksom en möjlighet att uttrycka tack och uppskattning", sade äldste H Bruce Stucki i de sjuttios kvorum, tidigare president för området Afrika Väst.

Kyrkan har fem stavar och omkring 20 000 medlemmar i Ghana. För närvarande byggs där ett tempel, ett gästhem, ett stavscenter och ett områdekontor. ■

Kyrkans värdskap bygger broar

Naomi Frandsen

När Norman D och Luana Shumway, ledare för Church hosting (Kyrkans värdskap) i Salt Lake City, träffade en framstående kristen präst från en stat i Mellanvästern, berättade denne för dem att han inte visste exakt varför han kommit på besök. Broder och syster Shumway bestämde sig för att ta med honom på en rundtur till kyrkans humanitära center och välfärdsområdet för att hjälpa honom förstå varför han kommit.

"Under de mer än två timmar vi var tillsammans med honom", säger broder Shumway, "upprepade han gång på gång orden 'fantastiskt', 'otroligt', 'häpnadsväckande'. Och hela tiden sade han: 'O, det finns så mycket vi kan lära om hur vi kan bli Kristi efterföljare.'"

Buddistmunkar, militär personal, regeringsambetsmän och hundratals ledare inom affärsliv, politik och religion tillhör dem som varje år besöker kyrkans huvudkontor i Salt Lake City. De välkomnas av ledarna för Church hosting och får undervisning om kyrkans historia och lärosatser på sådana platser som tempelområdet, släkthistoriska biblioteket, det humanitära centret, välfärdsområdet, kyrkans museum för historia och konst samt konferenscentret.

"Vi tror att vi kan visa dessa gäster vad kyrkan gör,

FOTO MED TILLSTÅND AV CHURCH HOSTING

Kvinnliga missionärer visar runt gäster från Ghana på tempelområdet.

och vi behöver inte förklara så mycket”, säger broder Shumway. Första presidentskapet gav Lowell och Tamara Snow, tidigare ledare för Church hosting, liknande instruktioner: ”Säg inte för mycket. Låt kyrkan tala för sig själv.”

Och talar för sig själv gör den. På välfärdsområdet ser gästerna hur kyrkans grundläggande trossatser fungerar, medan de gör en rundtur på välfärdsinrättningarna. ”Som medlemmar i kyrkan har vi genom förbund åtagit oss att ta hand om de fattiga och behövande”, förklarar Mel Gardner, chef för biskopens förrådshus på välfärdsområdet. ”Men allt vi gör är avsett att utveckla oberoende. Personer som tar emot hjälp kan i sin tur lyfta andra genom meningsfullt tjänande.”

Broder Gardner leder gäs-

terna genom en livsmedelsaffär utan några kassaapparater, där de som är i behov och som har remitterats dit av sina biskopar får livsmedel. ”Vi brukar säga att det är den bästa mat man inte kan få för pengar”, säger han skämtsamt.

Gäster imponeras ofta av mängden frivilliga från lokala stavar som arbetar i förrådshuset, bageriet, konservfabriken, mejeriet och Deseret Industries second hand-butik. Ett inramat citat av profeten Joseph Smith förklarar varför så många vill arbeta frivilligt i kyrkan: ”En person som är fylld av Guds kärlek nöjer sig inte med att enbart välsigna sin familj utan försöker nå ut till hela världen, angelägen om att välsigna hela den mänskliga rasen” (*History of the Church*, 4:227).

”Det är det som vi gör” — välsignar och tjänar, säger broder Gardner i slutet av

rundturen, när gästerna inbjuds att dricka mjölkchoklad och äta cheddarost som tillverkats i mejeriet Deseret Dairy.

Det närliggande humanitära centret visar den internationella omfattningen av kyrkans välfärdsprojekt. ”Vi är Kristi efterföljare och i allt vi gör, försöker vi exemplifiera det som han undervisade om”, förklarar äldste Jerry Brown, som är seniormissionär på heltid, medan han leder gästerna genom lagerrum där balar med kläder, skor, medicinsk utrustning och utbildningsmaterial ligger staplade från golv till tak i väntan på att sändas. Ibland träffar gästerna eleverna som är involverade i ett utbildningsprogram vid det humanitära centret och välfärdsområdet, ett program som inbegriper såväl arbets- som språkträning.

”Det är glädjande att se hur det varje vecka skickas ut kläder, medicinsk utrustning och annat material till jordens behövande nationer”, säger William D Reynolds, chef för

Handledare för släktforskning, Wolfgang Lebedies (vänster), hjälper gäster från Tyskland under ett besök på släkthistoriska biblioteket i Salt Lake City.

FOTO MED TILLSTÅND AV CHURCH HOSTING

Humanitarian Center. Men det är lika glädjande att se glädjen i elevernas ögon när deras självförtroende växer genom att de lär sig och tillämpar sina arbetsfärdigheter.”

På tempelområdet berättar de kvinnliga missionärerna om grundläggande evangeliebudskap. Kyrkans gäster får vanligtvis gå runt med missionärer som talar deras modersmål, och ofta visar det sig att valet av guider är inspirerat. Syster Shumway minns en gång när en gäst på ett avogt sätt frågade vad indianerna tycker om Mormons bok. Missionären som ledde rundturen svarade: ”Ja, jag är till hälften Blackfoot och till hälften Shoshone.” Sedan berättade hon hur mycket hon älskade Mormons bok.

När bobsleighteamet från Monaco anlände till vinterolympiaden 2002 i Salt Lake City, hade de en önskan — att få besöka släkthistoriska biblioteket. På biblioteket fick gästerna lära sig vad det betyder att ”familjer kan vara tillsammans för evigt”. ”Vi tror att vi kan få vara tillsammans med vår familj för evigt, och i det ingår att identifiera dessa människor som vi kan vara tillsammans med”, förklarar Elaine Hasleton, chef för bibliotekets informationstjänst.

Gästerna börjar ofta tycka det känns spännande att släktforska, när de ser hundratals personer söka efter sina rötter på fyra våningar med släkthistoriska uppteckningar. Under ett minnesvärt besök fick en gäst med östeuropeisk härkomst, som känt sig halvhjärtat intresserad av släktforskning, se fartygsregister

och immigrationsprotokoll där hans förfäder fanns med. ”Två och en halv timme senare”, säger syster Shumway, ”sade vi att vi måste gå därifrån. Då sade han: ’Gå ni. Jag stannar kvar.’”

Gästerna går till slut och de tar med sig bestående intryck. ”När gästerna åker ifrån Salt Lake City brukar de i regel säga: ’Jag visste inget om kyrkan när jag kom, men jag har funnit värme, vänskap, kärlek och omtanke’”, säger broder Snow. Och detta, tillägger broder Shumway, ”är vad vi först och främst försöker göra — skapa broar av förståelse mellan världen och kyrkan”. ■

Förordningsregister tillgängligt på Internet

En ny version av Family Search™ Ordinance Index finns för första gången tillgängligt online på **www.familysearch.org**. Denna databas innehåller en uppteckning över alla utförda tempelförordningar för avlidna personer. Medlemmar kan få tillgång till databasen för att kontrollera om förordningar utförts för avlidna personer innan de skickar namnen till tempel. Denna kontroll bidrar till att förhindra att förordningarna utförs flera gånger.

Miljoner namn har nyligen lagts till förordningsregistret, och det kommer

att uppdateras varje vecka så att medlemmarna kan få rätt information om sina förfäder.

För att registrera och få tillgång till uppgifterna om förordningar på onlineversionen av förordningsregistret, kommer medlemmarna att behöva sitt medlemsnummer och datumet när de konfirmerades. Församlings- och grenskamrerer förser medlemmarna med denna

information.

Medlemmar som har tillgång till Internet i hemmet eller genom sitt lokala släktforskningscenter kommer att kunna använda onlineversionen av förordningsregistret. Släktforskningscentren som inte har tillgång till Internet kan kontakta avdelningen för kyrkans släkt- och kyrkohistoria om hur de kan kopplas upp till Internet efter godkännande av lokala prästadömsledare. ■

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den kyrka som växer snabbast i Förenta staterna

Ien studie som uppdateras vart tionde år utnämndes Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga till det samfund som vuxit snabbast i Förenta staterna under åren 1990 till 2000.

Studien visar också att de snabbast växande kyrkorna var de som ansågs socialt konservativa — och de långsammast växande kyrkorna var de som betraktades som socialt liberala. Med en tillväxt på 19,3 procent ledde kyrkan utvecklingen mot konservativa religioner i Förenta staterna. De näst snabbast växande religionerna var Church of Christ, Assembly of God och den romersk-katolska kyrkan.

Glenmary Research Center, ett katolskt forskningscenter och en organisa-

tion för socialt arbete, gjorde undersökningen med hjälp av inkomna svar från 149 religiösa grupper. Eftersom folkräkningen i Förenta staterna inte innehåller några uppgifter i fråga om religion, är detta studium allmänt känt som den mest omfattande utvärderingen av religiös anslutning i Förenta staterna.

Enligt studien är kyrkan också den sjätte största religiösa gruppen i Förenta staterna, och Utah, som har högsta procenttalet religiösa anhängare (75 procent), är den mest ”troende av alla stater”. Provo i Utah utpekades som den stad där det högsta procenttalet (90 procent) av befolkningen var medlemmar i någon av de 149 deltagande religiösa grupperna. ■

Libertyfängelset 1838, av Garth Oborn

Under vintern 1838–1839 satt profeten Joseph Smith, hans bror Hyrum och fyra andra bröder oskyldigt fängslade i Libertyfängelset i Liberty, Missouri. Denna plats av yttersta elände och lidande blev en helig plats där Gud talade till en levande profet och gav viktiga lärdomar för alla. (Se L&F 121–123.)

"Det som är viktigast är vad som kanske har hänt inom var och en av oss till följd av det vi upplevt", sade president Gordon B Hinckley i generalkonferensens sista session. "Själv har jag beslutat mig för att bli en bättre människa än jag varit tidigare. . . . Jag uppmanar alla er . . . att höja er till det gudomliga inom er."